

У Д Р А Т И ЗАВЦАИ ДУОГҮЙ

С Т О Р М И С М А Р Т И А Н

ар бораи никоҳи бисёрсолаам бо Сторми гуфта истода, ман баъзан ҳазл мекунам: «Ин 25 сол аз ҳама солҳои хушбахттарин барои ман ва бадбахттарин барои ӯ буданд». Баъд аз чоряк асри ҳаёти оилавии мо дар гумон аст, ки ягон паҳлӯи шахсияти мураккаби ман барои Сторми ниҳон монда бошад. Ӯ ҳама чизро: тантанаи маро, афтиданҳои маро, мубориза, тарс ва рӯҳафтодагиҳои маро медид. Ӯ тамоми далелҳоро дошт, ки ба мукамал будани ман ҳамчун шавҳар, ҳамчун падар ва ҳамчун навозанда шубҳа орад. Ӯ медид, ки чи тавр ман аз Худо хафа мешудам, вақте ки Ӯ ҳама хоҳишҳои маро бо талаби аввал иҷро намекард; ӯ мӯъҷизаи Худоро, вақте ки Ӯ аз сари нав аз хокистар чизи тилло ба вучуд меовард, медид. Ҳар як қадам дар ин роҳ бо дуоҳои ӯ монда мешуд. Ин китоб дар асоси таҷрибаҳои таи чанд сол ҷамъовардаи Сторми навишта шудааст. Ман ба худ тасаввур карда наметавонам, ки бе дуоҳои ӯ барои ман, ҳаёти ман чӣ гуна мебуд. Дуои ӯ ба ман тасалло ва ҳисси беҳатарӣ мебахшад, инчунин ба иҷро кардани аҳди Худо — барои якдигар дуо кардан, ёрӣ мерасонад. Ман ба худ, ғайр аз доимо барои ӯ дуо кардан, роҳи дигареро барои дарк намудани муҳаббати ҳақиқӣ нисбати шавҳар, тасаввур карда наметавонам. Ин бахшоиши беҳамто ба ӯ ёрӣ медиҳад, ки хуш будани баракат ва файзи Худоро эҳсос намояд.

Сторми, ман туро дӯст медорам.

*Шавҳари ту Майкл, ки иқтидор ва баракати
дуои туро ҳис намудааст*

Ин китобро ман бо муҳаббат ба шавҳари худ Майкл, ки ба ман, аз талабҳои дар дуо кардаам, нисбатан зиёд додааст, мебахшам. Мо ҳар ду иқтидори дуоро дарк намудем.

МИННАТДОРӢ

Сипосгузории махсуси ман:

- Ба котиба ва ёрдамчи бехамтои ман Сюзан Мартинес, ки қисми зиёди корҳоро барои тайёр намудани ин китоб ба зиммаи худ гирифт. Муҳаббати хоҳарона, дӯстии садоқатмандона ва дуогузориҳои ту, дар ҳамбастӣ бо салоҳиятнокии ва фидокории пурра ба кори умумии мо, барои ман мукофоти бебаҳо шуданд.
- Ба дугонаҳоям, ки ҳамроҳи ман дуо мекарданд, ва мисли ман фаҳмиданд, ки аз баҳри худ гузашта барои шавҳар дар назди Худо дуоҳои ашколуд намудан, чӣ қадар заҳматро талаб мекунад. Бе дуоҳои самимии шумо ба Худованд ин китоб мумкин тамоман ба вуҷуд намеомад. Ман абадӣ шуморо дар дили худ чун ганҷи бебаҳо нигоҳ медорам.
- Ба духтарам Менди ва писарам Крис барои муҳаббаташон нисбати мо, волидаини шумо, ба он нигоҳ накарда, ки муносибатҳои мо на ҳама вақт хуб буданд. Ман аз муноқишаҳои мо, ки дар ҳузури шумо рӯй медод, ва ин то он вақте буд, ки мо бо Майкл бартарии дуо карданро, пеш аз мустақиллона ҳал намудани мушкилиҳо, дарк намудем, афсӯс меҳӯрам. Ман

барои он дуо мекунам, ки шумо ҳар он чизҳои хуберо, ки мо омӯхтем, дар муносибатҳои оилавиатон истифода баред.

- Ба писари нави мо Ҷон Дейвид Кендрик барои он, ки ту маро мисли модари аслии худ қабул намудӣ, вақте ки волидаини ту аллакай аз дунё гузашта буданд. Ту барои мо он чизе шудӣ, ки мо ҳама солҳои гузашта мӯҳтоҷ будем, вале инро то он вақте, ки ту ба ҳаёти мо ворид нашудӣ, намедонистем.
- Ба шӯбон Ҷек Хейфорд ва зани ӯ Анна, ба шӯбон Дейл Эврист ва зани ӯ Ҷоан, барои он, ки шумо дуокуниро ба ман омӯхтед ва сирри никоҳи ҳақиқиро ошкор намудед.
- Ба тамоми кормандони нашриёти «Харвест Хаус»: Боб Хокинси калонӣ, Боб Хокинси хурдӣ, Билл Ҷенсен, Чули Маккинни, Тереза Эвенсон, Бетти Флетчер ва Лари Уэйкерт — барои иштироки фаъолона ва саҳми бузурги шумо барои тайёр намудани ин китоб. Ҳамаи шумо шодии қалби ман мебошед, вале ман миннатдорӣ махсуси худро ба роҳбари ин нашр — Кэролин Маккриди баён мекунам. Барои ёрӣ ва дастгирӣ аз шумо миннатдорам.
- Ба ношири худ Холи Хэлверсон, ки ӯро ман барои маҳорати касбӣ ва зеҳни тезаш мепазирам.
- Ба Том ва Пэтти Бруссо, Майкл ва Терри Хериттон, Ян ва Дейв Уиллиамсон, ва инчунин ба Дейв ва Приссилла Наварро барои саҳми шумо, барои он, ки бо таҷрибаи ҳаётии худ ба ман кӯмак расондед ва дар амал нишон додед, ки қудрати завҷаи дуогуӣ дар чӣ мебошад.

Зани солеҳаро кист, ки тавонад биёбад? Баҳои
вай аз ҷавоҳир гаронтар аст. Шавҳари вай аз
вай дилшур аст ва ғанимати ӯ камӣ нахоҳад кард.
Вай тамоми айёми умри худ ба ӯ неки мекунад,
ва на бадӣ.

Мас. 31:10-12

﴿ ҚУДРАТИ ДУО ﴾

Пеш аз ҳама ман мехоҳам ибраздорам, ки қудрати дуои
занро ҳамчун воситаи барқарорсозии назорат аз бо-
лои мард дида баромадан мумкин нест, ва мехоҳам ту-
ро огоҳ кунам, ки бо умеди бардурӯғ худро фирефта насозӣ! Дар
асл ҳама чӣ баръакс аст. Қудрати дуо аз он иборат аст, ки ту бояд
аз баҳри худ гузарӣ, аз ҳар гуна эътирозҳо ва имкониятҳои худ
даст кашӣ, бояд пурра ба тавоноии Худо, ки қодир аст туро,
шавҳари туро, тамоми ҳаёти шумо ва, албатта заносҳии шуморо
дигаргун созад, таслим шавӣ. Ин қудрат барои он дода намеша-
вад, ки оқибат барои ҳайвони бечила қамчини ромкунӣ шавӣ.
Балки барои он дода мешавад, ки воситаи мунтазам эҳёшавии ни-
коҳ гардад, ки танҳо метавонад ба шарофати дуои зане ба амал
ояд, ки ҷаҳд мекунад дуруст *рафтор* намояд, ва на балки танҳо ҳақ
бошад, ва нисбат аз гирифтани бештар фидо кунад. Танҳо ҳамин
тавр аз Худо хоҳиш карда метавонӣ, ки ба хотири файзу барака-
таш, ки дар оқибат бар манфиати ту хоҳад буд, ба ҳаёти шавҳарат
ворид шавад.

Вақте ки мо бо Майкл хонадор шудем ва байни мо муноқишаҳо
ба амал меомаданд, дуо дар фикри ман дар ҷои охир меистод. Беш

аз ин, дар он ман умеди охирини худро меидам. Ман усулҳои аз ҳама гуногунро истифода бурдам: ман ҷанҷол мекардам, баҳс мекардам, илтиҷо менамудам, гамавро пинҳон мекардам ва, албатта, воситаи аз ҳама маълум — лаб фурӯ бастанро истифода бурдам. Барои фаҳмидани он, ки маҳз ба шарофати дуо мо метавонем аз ҳар гуна роҳҳои нохуш даст кашем, вақт лозим буд.

Имрӯз, вақте ки ту ин китобро мехонӣ, мо бо Майкл аллакай беш аз чоряк аср хонадор ҳастем. Ин ҷуз аз мӯъҷиза чизи дигаре нест, ва дар ин ягон зарра хизмати мо нест — ҳамаи ин ба шарофати Худо мебошад, ки ба дуоҳо ҷавоб медиҳад. Метавонам иқрор шавам, ки ҳатто баъди солҳои зиёд ман омӯхтани инро давом медиҳам, ва ин тамоман осон нест. Бигзор ман имрӯз низ, мисли пеш, хато мекунам, вале ман бо боварӣ гуфта метавонам, ки *дуо амал мекунад*.

Мутассифона, ман то он лаҳзае, ки барои кӯдакони худ дуо карданро сар накардам, барои шавҳари худ *дуруст* дуо карда наметавонистам. Вақте ки ман аз Худо барои дуоҳои нисбати онҳо кардаам ҷавобҳои ҷиддӣ ва аниқро гирифтаам, қарор додам, ки бо ҷидду ҷаҳд ва гарму ҷӯшон барои ӯ низ дуо мекунам. Вале ман зуд дарёфтаам, ки дуо кардан барои фарзандон хеле осонтар аст. Аз рӯзи таваллуд инҷониб мо дар ҳаёти онҳо иштирок мекунем, ва аз дилу ҷон баҳри онҳо тамоми хушиҳоро орзӯ менамоем. Вале дуо кардан барои шавҳар осон нест, махсусан агар талхҳои ҳаёти оиладориро чашида бошӣ. Шавҳар метавонад бо бепарвой ва беаҳамиятии худ туро таҳқир намояд, ӯ метавонад дағал бошад ва бениҳоят туро ба ғазаб орад. Ӯ метавонад суханоне гӯяд, ки дили туро чун сӯзан сӯроҳ мекунад, ва ҳар боре, ки ту барои ӯ дуо мекунӣ, ҳис мекунӣ, ки ҷӣ тавр ин захм ба дард меояд. Яқин аст, ки ту то он даме, ки аз ин «сӯзани» дар дил буда халос нашавӣ, наметавонӣ дили худро ба Худо, ҷӣ тавре, ки ба Ӯ маъқул аст, ошкор соӣ.

Дуо барои шавҳар аз дуо барои кӯдак фарқ мекунад (гарчанде, ки онҳо монанд мебошанд), чунки ту модари шавҳари худ нестӣ.

Мо ба фарзандони худ қудрати амр дорем, ки Худованд ба мо додааст, вале ба мо қудрат аз болои шавҳарони худ *дода нашудааст*. Вале мо «қудрат дорем, ки тамоми қуввати душманро поймол кунем...» (ниг. Луқ. 10-19) ва бо дуоҳои худ нақшаҳои душманро вайрон созем. Мушқилиҳои зиёде, ки дар ҳаёти оилавӣ ба вучуд меоянд, дар амал як қисми нақшаи душман мебошад, ки меҳодад ин муносибатҳоро тамоман вайрон созад. Вале мо гуфта метавонем:

- Ман касеро ё чизеро намегузорам, ки ҳаёти маро вайрон кунад.
- Ман нигоҳ карда намеистам, ки чӣ хел шавҳари маро аз роҳи ҳақиқат мебароранд.
- Вақте ки байни мо девори ноайён пайдо шудан мегирад, ман бепарво нигоҳ карда намистам.
- Ман намегузорам, ки занги бегонагӣ ва якдигарнафаҳмӣ, ё ин ки интиҳоби нодурусти мо муносибатҳои моро хӯрда, он чизеро, ки мо якҷоя меҷӯзем бунёд кунем, вайрон созад.
- Ман ба дард ва хоҳиши набахшидан, ки моро ба ҷудошавӣ тела медиҳанд, итоат намекунам.

Мо метавонем ба ҳар як таъсири манфӣ ба никоҳамон муқобилат кунем ва боварӣ дошта бошем, ки Худо ба хотири исми Худ ба мо қувват медиҳад, ки онро нигоҳ дорем.

Исо гуфт: «...он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи дар бар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд» (Мат. 18:18), барои ҳамин ту роҳи мудофия намудани никоҳи худро дорӣ. Ту қудрат дорӣ, ки бо номи Исо *бадиро* боздошта, ба некӣ роҳ кушой. Дар дуо ту метавонӣ ба Худо дар бораи ҳамаи он чизе, ки шавҳари туро аз зиндагии комил боз медорад, нақл кунӣ: майпарастӣ, меҳнати миёншикан, танбалӣ, рӯҳафтадагӣ, сустиродагӣ, бемурасогӣ, ҳисси ҳамешагии изтироб, тарс ё но-

барории давомнок — ва барои аз ҳамаи ин чиз халос шудани ў дуо кунӣ.

Барои маҳкум намудани никоҳи Худ саросема нашав...

Ҳозир ман метавонам аз рӯи вичдон иқрор шавам, ки як вақтҳо дар бораи он фикр мекардам, ки ману шавҳарам бояд алоҳида зиндагӣ кунем ва, мумкин ҳатто, ҷудо шавем. Имрӯз ин қарор барои ман номақбул аст, чунки на роҳи якум ва на роҳи дуюмро ман воситаи беҳтарин барои ҳал намудани мушкилиҳои никоҳи бадбахт намешуморам. Ман медонам, ки Худо дар бораи ҷудошавӣ чӣ мегӯяд; медонам, ки ин роҳ ба Ў хуш нест ва Ўро саҳт меранҷонад, ва ман, камтар аз ҳама чиз дар дунё мехоҳам заррае Худовандро озор диҳам. Вале ба ман инчунин ҳисси ноумедӣ, ки метавонад ҳама гуна қобилияти дуруст хулоса бароварданро нобуд месозад, маълум аст. Ман он дараҷаи ноумедиро, ки одамро водор месозад аз ҳар гуна кӯшиши дуруст рафтор кардан даст кашад, чашидаам. Ба ман чунин чуқуриҳои танҳой шинос аст, ки дар он дил мехоҳад ба назди ҳар касе, ки даруни он нигариста туро бинад, шитобад. Ман чунин дарди тоқатфарсоро аз сар гузарондаам, ки тарси аз он мурдан маро маҷбур кард ягона воситаи дастраси зинда мондан — аз сарчашмаи ин дард халос шуданро ҷўям. Ман медонам, ки ноумедӣ чӣ гуна амалҳоро ба ҷо меорад, вақте ту мефаҳмӣ, ки оянда надорӣ. Ба ман рӯз аз рӯз чунон фишори ҳиссиётҳои манфиро аз сар гузаронидан муяссар гардид, ки ғайр аз ҷудошавӣ дигар ҳеҷ чиз ба ман сабукии дилхоҳро ваъда карда наметавонист.

Масъалаи ҳалталаби аз ҳама бузурги никоҳи мо бадҷаҳлии шавҳарам буд. Ягона ҳадафи ғазаби ў ману фарзандонам будем. Аз суҳанҳои ў ҳама чиз дар даруни ман печида сард мегашт. Ман гуфта наметавонам, ки бегуноҳ будам — тамоман баръакс. Ман боварӣ

доштам, ки на камтар аз аз вай гунаҳкор ҳастам, вале ман намедонистам, ки ҳамаи инро чӣ тавр ислоҳ намоям. Ман пайваста ба Худо дуо мекардам, ки табиати шавҳари маро нарм гардонад, ўро ба андозае фурўтан, бештар ҳалим ва ором гардонад, вале ягон дигаргуниро намедидам. Наход Худо маро нашунида бошад? Ман ҳатто шубҳа пайдо кардам: магар Ў нисбат ба зан дида ба шавҳар зиёдтар лутфу марҳамат надорад?

Баъд аз чанд соли чунин ҳаёт боре ман бо гиря ба Худо муроҷиат намудам: «Падар, ман дигар ин тавр зиндагӣ карда наметавонам. Ман медонам, ки муносибати Ту нисбати ҷудошавӣ чӣ гуна аст, вале ман дигар бо ин одам дар як хона зиндагӣ карда наметавонам. Ба ман ёрӣ деҳ, Худованд». Ман соатҳои дароз дар рӯи бистари хоб Китоби Муқаддас дар даст менишастам ва бо хоҳиши саҳте мубориза мебардам, ки кўдакони гираму баромада равам. Медонам, ки Худо ғиғони дили маро шунида ба ман имкон дод, то аниқу равшан бубинам, ки ҳаёти ман баъд аз ҷудошавӣ чӣ гуна хоҳад буд, ва аз болои он масъалаҳои фикр кунам, ки дар ҳаёти ман пайдо мешаванд: чӣ тавр барои зиндагӣ пул кор мекунам ва кўдакони чӣ тавр тарбия менамоям, кадоме аз дўстонам бо ман мемонад ва аз ҳама даҳшатовараш — ҷудошавӣ чӣ тавр ба вазъияти рӯҳии писару духтарам таъсир мекунад. Манзара аз ҳад зиёд даҳшатангез буд. Агар ман баромада равам, эҳтимол ҳолам беҳтар мешавад, вале арзиши ин чизе мегардад, ки ба ман азиз аст. Ман медонистам, ки Худо барои ман ва Майкл роҳи дигареро тайёр кардааст.

Вақте, ки ман дар бораи ояндаи худ фикр мекардам, Худо ба ман кушод, ки агар ман бо ихтиёри худ ҳаёти худро дар назди тахти Ў гузорам, агар аз нияти ҷудошавӣ аз шавҳарам даст кашам ва тамоми эҳтиётҳои худро ба Ў бовар кунам, Ў меомўзад, ки чӣ тавр ман ҳаёти худро барои дуокунӣ барои Майкл бубахшам. Ў ба ман нишон медиҳад, ки чӣ тавр барои шавҳар дуо кардан даркор аст, ва дар он вақте, ки ман дуо мекунам, Ў никоҳи моро барқарор месозад

ва баракатҳои Худро ба ҳардуи мо мерезад. Ҳар дуи мо беҳтар ме-гардем, агар аз ин якҷоя гузарем, на алоҳида. Худованд ба ман нишон дод, ки Майкл маҳкам дар доми гузаштаи худ баста шудааст, ва ин ба ӯ имкони дигар шуданро намедихад. Вале агар ман ба ин розӣ шавам, Ӯ ният дошт, ки маро чун яроқи озодшавии шавҳарам истифода барад. Розӣ шудан хеле дардовар ва вазнин буд, ва ман бисёр гиря кардам, вале вақте ки ба як қарор омадам, дар дили ман бори нахуст дар давоми ин солҳои зиёд умед пайдо шуд.

Ман ҳар рӯз барои Майкл дуо карданро сар кардам — чуноне, ки пеш аз ин ҳеҷ гоҳ ин хел дуо намекардам. Вале ҳар боре, ки дуо мекардам, ба ман лозим меомад, ки аз нуқсонҳои дили худ тавба кунам. Ман дидам, ки дарду озори ман то чӣ андоза бузург аст. *Ман намехоҳам барои ӯ дуо кунам. Ман намехоҳам аз Худо хоҳиш кунам, ки ӯро баракат диҳад. Ман мехоҳам, ки Худо барқвор дили ӯро пора сохта, сангдилиашро фош созад,* — фикр мекардам ман. Ман такрор мекардам: «Худоё, ман барои бахшида натавонистани шавҳари худ иқрор мешавам. Раҳмдилиро ба ман омӯз».

Ман оҳиста-оҳиста дигаргуншавии ҳардуюмонро ҳис кардан гирифтам. Вақте ки Майкл аз ғазаб дар мегирифт, ман ба ҷои, он ки ҳарвақта оташин шавам, барои ӯ дуо мекардам. Ман аз Худо хоҳиш кардам, ки ба ман сабаби қаҳру ғазаби ӯро нишон диҳад. Ва Ӯ нишон дод. Ман пурсидам, ки барои тағйир додани вазъият ман чӣ кор карда метавонам. Ва Ӯ ба ман омӯхт. Хашмҳои ӯ камтар ва давомнокии онҳо кӯтоҳмуддат гаштанд. Ҳар рӯз ба шарофати дуо-кунӣ ягон чизи мусбат ба амал меомад. Ва имрӯз мо ҳанӯз аз камолот дур ҳастем, вале мо роҳи дуру дарозро тай кардем. Ин роҳ душвор буд, вале ман боварӣ дорам, ки барои бо роҳи Худо рафтани қувату тавоноӣ зарур аст, зеро ин ягона роҳ барои наҷоти оила аст.

Қудрати дуои зан барои шавҳар нисбат аз дуои модари ӯ зиёдтар аст (маро бубахшед, модар). Бешӯбҳа, аз дуои модар, ки барои писари худ мекунад, чизи зўртаре нест, вале мард, ҳангоме ки хо-

надор мешавад, волидайнӣ худро тарк карда, бо зани худ як тан мегардад (ниг. ба Мат. 19:5). Акнун онҳо як дастае мебошанд, ки бо ягонагии рӯҳӣ муттаҳид шудаанд. Тавоноии иттифоқи зану шавҳар дар назари Худо чандин маротиба аз тавоноии онҳо бидуни оила зиёдтар аст. Сабаби ин дар он аст, ки ҳамсаронро Рӯҳи Муқаддас, ки дуои онҳоро тавоно мегардонад, муттаҳид мекунад.

Бинобар ин дуо *накардан* мумкин нест: охир чизи бисёреро бой додан мумкин аст. Оё шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки танҳо барои як қисми баданатон дуо кунед? Агар як тараф аз ҷимоя ва дастгирӣ маҳрум бошад ва вайрон шавад, пас, тарафи дигари баданро низ ҳамин қисмат интизор аст. Худи ҳаминро дар бораи ту ва шавҳарат гуфтан мумкин аст. Ҳар ҳодисае, ки бо ӯ рӯй диҳад, бо ту низ рӯй медиҳад ва аз ин раҳой ёфтаи ғайриимкон аст.

Ягонагии рӯҳии мо ҳамчун зану шавҳар ба мо қувваеро медиҳад, ки ба душмани мо, ки усулҳои нави вайрон кардани никоҳи моро фикр карда мебарояд, маъқул нест. Вай кӯшиш мекунад, ки моро бо ҳар гуна усул, мисли ба худ баҳои паст додан, ғурур, хоҳиши ҳамеша ҳақ будан, шиносҳои номатлуб ё ин, ки ба ҳавасҳои нодаркорӣ худ чашм пӯшидан, биозмояд. Вай ба ту дурӯғҳои мисли: «Ҳеч чиз тағйир намеёбад», «Аздусар аз дасти ту ҳеч кор намеояд», «Умеде барои оштишавӣ нест», «Ту метавонистӣ бо дигаре хушбахт бошӣ» гуфтан мегирад. То ин, ки туро ба худ бовар кунонад, ӯ бисёр боисрор мешавад, зеро медонад: ҳамин, ки ту ба ӯ бовар кардӣ — никоҳи ту барҳам хоҳад хӯрд. Агар ту ба қисми зиёди ин дурӯғ бовар кунӣ, нисбати ҳақиқати Худо сангдил мегардӣ.

Дар ҳар як никоҳи вайроншуда, камаш, як тараф зидди Худо аст. Худро сангдил намуда, ту қобилияти бо чашмони Худо дидани ҳолатро гум мекунӣ. Вақте ки никоҳи мо нобарор бошад, мо барои илоҷ ёфтаи аз тамоми имкониятҳо истифода мебарем, аммо тамоми манзараро пурра дида наметавонем. Мо ҳамаи он чиро, ки рӯякӣ аст, қабул мекунем, вале хости Худо аз мо пӯшида мемонад. Бо

вучуди ин, ҳангоме ки мо дуо мекунем, дилҳои мо ба Худо рӯ оварда, *наrm мешаванд*, чашмонамон кушода мегарданд. Мо умед пайдо мекунем, зеро бовар мекунем, ки Худованд дар никоҳи мо он чизеро, ки шикаста вайрон шуда буд, барқарор мекунад: «Ва барои солҳосе ки малах, елеқ ва ҳасил ва гозом... хўрдааст, ба шумо подош хоҳам дод» (Юил. 2:25). Мо метавонем ба Ў бовар кунем ва аз Ў хоҳиш кунем, ки моро аз дард ва ҳисси ноумедӣ халос кунад, дилҳои моро аз бераҳмӣ шифо диҳад ва ба мо бахшиданро омўзад. Мо метавонем ба қудрати Худо, ки аз хокистар муҳаббатро аз нав ба вучуд меоварад, бовар кунем.

Дар ёд доред, вақте Маряма Маҷдалия дар рўзи сеюми баъди маслубшавии Исо ба назди қабр омад ва Ўро бо қудрати Худо эҳёшуда ёфт, чӣ қадар дилаш шод шуд? Чӣ метавонад аз хурсандие, ки аз дидани эҳёшавии мурда тамоми вучуду қони одамро фаро мегирад, пурзўртар бошад! Қудрате, ки Исоро эҳё кард, қодир аст имрўз оилаи шуморо эҳё созад ва онро бо ҳаёти нав пур кунад. «Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳё кард, моро низ эҳё хоҳад кард» (1 Қўр. 6:14). Қудрати дигаре нест, ки ин корро иҷро карда тавонад. Вале ин танҳо дар он ҳолат мумкин аст, ки дили ту пурра сўи Худо равон бошад, ва ту тайёр бошӣ роҳи душвори интизории эҳёшавии муҳаббатро тай намой. Зеро роҳ ба сўи хурсандӣ аз байни дард мегузарад.

Ту худат бояд тақдири никоҳи худро ҳал кунӣ ва гўй, ки тайёрӣ он чизеро, ки дар ҳақиқат барои барқароршавии он лозим аст, ба кор барӣ. Ту бояд бовар кунӣ: маҳз он чизе, ки дар никоҳи ту бо дарду алам, бепарвой ва мағрурӣ вайрон карда шуда буд, метавонад барқарор шавад. Ту бояд бовар кунӣ: ҳар як фоҷиаи ҳаёти ту, ки туро фаро гирифтааст, — таҷовуз, марги кўдак, хиёнати шавҳар, камбағалӣ, гум кардани шахси наздик, бемории вазнин ё ҳодисаи нохуш — метавонад неши марговари худро гум кунад. Ту бояд бовар кунӣ: ҳар он чизе, ки туро аз шавҳарат ҷудо мекунад — меҳнати аз ҳад зиёд, мастигарӣ, нашъамандӣ ё рўҳафтодагӣ — ҳамаи ин

бартараф карда мешавад. Ту бояд донӣ: чӣ гуна бадбахтис, ки оҳиста ва хиёнаткорона ба муносибатҳои ту ва шавҳарат надарояд, ба чизе, ки шумо гирифтагир нашавед — мансаби баланд, орзуҳои худ, ғамхорӣ дар бораи кӯдакон ё хоҳишҳои худпарастона, — аз ӯҳдаи ҳамаи ин баромадан мумкин аст. Ту бояд бовар кунӣ: Худо ба қадри кифоя тавоно аст, ки инро, ҳатто зиёда аз инро, иҷро кунад.

Агар боре саҳар ту аз хоб бедор шавӣ ва ҳис кунӣ, ки шавҳари дар паҳлӯят хоб буда ба ту одами бегона гаштааст; агар ту нафрати ниҳониро ҳис кунӣ, ки ҳамаи торҳои алоқаи рӯҳии байни шуморо меканад, агар ту бинӣ, ки қатра-қатра муҳаббат ва умед нобуд мегарданд; агар муносибатҳои байни шумо пур аз дарду алам ва қаҳру ғазаб аст ва ҳар рӯз танҳо рӯҳафтадагиро меафзояд; агар ҳар як сухани гуфташуда муносибати байни шуморо боз ҳам вайронгар мекунад ва онро монсаи пурзӯр мегардонад, ки шуморо аз якдигар дур месозад, — агар ҳамаи ин дар ҳаёти шумо ба амал меояд, бовар кун: ин бо хости Худо нест. Худованд мехоҳад ҳамаи монсаҳои байни ту ва шавҳаратро вайрон кунад ва никоҳи шуморо барқарор созад. Ў метавонад захмҳои туро шифо дода ба дили ту муҳаббатро ҷо диҳад. Ҳеҷ кас ва ҳеҷ чиз, ғайр аз Ў, қудрати кардани ин корро надорад.

Вале ту бояд ба таври қатъӣ гӯӣ: «Худовандо, ман дар бораи он дуо мекунам, ки ин муноқиша анҷом ёбад, ва девори душмани байни ману шавҳарам бардошта шавад. Моро аз дарду алам ва нафрате, ки бо он мо худро муҳофизат кардан меҷӯем, халос кун. Ба мо бахшиданро омӯз. Бо лабони мо гап зан, то ки дар суханони мо муҳаббати Ту, осудагии Ту бошад. Ин монсаро бартараф кун ва моро биёмӯз, ки бо роҳи Ту равем. Моро аз ғофилие, ки дар он ҳастем, барор; ба мо ҳақиқати Худои қушо, то ин ки мо шифо ёфта тавонем ва чи хеле, ки Ту онро меҷӯӣ, барои ҳаёти нав эҳё шавем».

Шитоб накун, ки никоҳи худро бефоида ҳисобӣ ва аз Худо шавҳари дигар наталаб. Ў қодир аст, ки аз шавҳари ҳозираи ту офа-

ридаи навсро дар Масеҳ созад. Занон ва шавҳарон на барои он офарида шудаанд, ки ба якдигар бегона, дар никоҳи мурда ё аз якдигар ҷудо зиндагӣ кунанд, ба таққир дучор ва ҷудо шаванд. Қудрати Худо тарафдори мост. Мо наметавонем никоҳи худро ба тақдир ҳавола созем, мо бояд барои он мубориза барем, чунки мо умед дорем. Агар Худо дар паҳлӯи ту бошад, пас дар ҳаёти ту ҳеҷ чизе нест, ки аз хокистар эҳё гардида натавонад. Ҳатто ҳиссиётҳои шахсии ту.

Ман чӣ? Ман ҳам ба дуо мӯҳтоҷ ҳастам

Албатта, ҳангоми ба дуо шурӯъ кардан, ту фикри онро мекунӣ, ки шавҳари ту низ, чи хеле ки ту барои ӯ дуо мекунӣ, бароят дуо хоҳад кард. Ҳар қадаре, ки ин ба ту олиҷаноб намояд ҳам, фирефта нашав. Дуо барои шавҳар аз тарафи ту, ин амали зоҳирсозии муҳаббати фидокорона ва бетамаъ мебошад. Ту бояд ба ин қурбонӣ тайёр бошӣ ва барои ӯ бо тамоми ҳастии худ дуо кунӣ, гарчанде имконпазир аст, ки ӯ ҳеҷ гоҳ барои ту дуо намекунад, чунон ки ту барои ӯ мекунӣ. Эҳтимол, ӯ тамоман дар бораи ту дуо намекунад. Ту метавонӣ аз вай хоҳиш кунӣ ва дар ин бора дуо кунӣ, вале ту наметавонӣ инро аз шавҳар талаб намой. Аммо ин ташвиши ту нест, балки аз Худо аст. Бинобар ин ӯро аз ин масъулият озод нам. Агар вай барои ту дуо накунад, ин боҳти *вай* аст, на аз ту. Беҳбудии ту аз дуоҳои ӯ не, балки аз муносибатҳои ту бо Худованд вобаста аст. Дар ҳақиқат, занҳо низ ба дуо эҳтиёҷ доранд. Вале ман ба он боварӣ дорам, ки мо набояд ба ёрии шавҳарони худ умед бандем. Дар ҳақиқат умед бастан ба он, ки шавҳари ту шарикӣ дуокунии ту мешавад, маънои худро бо ҳаёли пуч таскин додан дорад.

Ман фаҳмидам, ки воситаи аз ҳама пурсамари наҷоти никоҳи мо ин дуогӯии дастгирионаи занони дигар буд, ки ман ҳар ҳафта бо онҳо дуо мекардам. Ман боварӣ дорам, ки ин ба ҳар як никоҳ мусоид мебошад. Агар ту якчанд занони сидқан имондорро ёфта тавонӣ, ки ба онҳо пурра бовар мекунӣ ва сирри дили худро кушода метавонӣ,

барои дуокунии ҳарҳафтаина вақт чудо намо. Ин ҳаёти туро тағйир медиҳад. Ин маънои онро надорад, ки ту бояд ба ҳама тафсилоти ҳаёти шахсии шавҳари худро нақл кунӣ — не, вазифаи ту дар он аст, ки аз Худо хоҳиш намоӣ дили туро ислоҳ кунад, ба ту завҷаи хуб буданро омӯзад, то ки бо ягон кас бори дили худро бо ҳам дида барои шавҳари худ баракатҳои Худоро талаб карда тавонӣ.

Бешубҳа, агар мушкилии ту бениҳоят ҷиддӣ бошад, ва ту аз дилу ҷон ба дугонаҳои худ, ки якҷоя бо ту дуо мекунанд бовар кунӣ, андеша накарда, ба онҳо дили худро холи намо. Ман дидаам, ки бисёр оилаҳо танҳо барои он чудо мешуданд, ки ғурур ё тарс онҳоро намегузошт, ки ба касе дар бораи мушкилиҳои худ гап зананд, ба касе, ки метавонист дар бораи онҳо дуо кунад. Онҳо осудаҳои сохтаро намоиш медиҳанд, ва ҳамаи боре шикаст меҳурад. Дар ин ҷо хусусияти махфӣ доштани масъаларо, ки ту ба дугонаҳои худ ошкор месозӣ, дар ёд доштан зарур аст, вале ба ҳеч ваҷҳ никоҳи худро аз рӯи бечуръ — ати ва дудилағӣ аз эътибор соқит кардан лозим нест. Агар шарикӣ дуогӣи ту сирро нигоҳ дошта натавонад, каси дигарро ёб, ки дорои хирадмандии бузург, меҳрубонӣ ва камолоти рӯҳонӣ бошад.

Ҳатто ҳангоми набудани дастгирӣ аз тарафи дигар одамон ё шавҳар, дуои самими ту самараҳои нек меорад. *Пеш аз он, ки ту барои дуоҳои худ ҷавоб мегирӣ, баракати Худо, танҳо барои он, ки ту дуо мекунӣ, барои он, ки дар ҳузури Худо мебошӣ, ба сари ту мерезад, аз ин ҷо бошад тағйиротҳои дар пеш истода сарчашма мегиранд.*

Барои дуо кардан саросема нашав

Худро дар ҷустуҷӯи роҳҳои гуногуни дуои ҳимоятгарона барои шавҳари худ ба ҳар тараф мазан. Инро дар як рӯз, дар як ҳафта ва ё дар як моҳ кардан имконнопазир аст. Ба тавсияҳои дар ин китоб додашуда гӯш андоз ва баъд он чуноне, ки Рӯҳулқудс туро водор ме-

созад, дуо кун. Дар ҳолатҳои махсусан душвор, вақте ки шикасти қатъӣ зарур аст, ба ёрии ту рӯза омада метавонад, ки қудрат дорад дуои туро самараноктар гардонад. Дуоҳос, ки аз Навиштаҳои Муқаддас асос ёфтаанд, дорои қудрати бузург мебошанд. Дар охири ҳар як боб иқтибосҳоро аз Китоби Муқаддас меёбӣ.

Аз ҷама асосиаш — пуртоқат будан лозим аст. Барои ба дуоҳо ҷавоб гирифтани вақт талаб мешавад, ва чи қадаре, ки зарари зиёд ба никоҳи ту расонда шуда бошад, ҳамон қадар зиёдтар. Дар интизори шифодиҳии Худо пуртоқат ва исроркор бош. Дар хотир дор, ки ту ва шавҳарат одамони нокомил мебошед, ва Комил танҳо Худованд аст. Ба Худо ҳамчун ба сарчашмаи мукамалшавии ҷамаи эҳтиётҳои никоҳи худ нигар ва барои он, ки шифоёбии шумо *ҷӣ* хел ба амал меояд, майна об нақун. Вазифаи ту — дуо кардан; ба дуоҳо Худо ҷавоб хоҳад дод. Ҷамаашро ба дасти Ў супор.

ТУ БА ШАВҲАР БАРОМАДӢ

арои зане, ки барои шавҳари худ дуо мекунад, аз мунтазам вақт ҷудо кардан барои дуо, дили пок доштан муҳимтар аст. Агар ту хоҳӣ, ки дуоҳои ту самари нек оранд, дили ту дар назди Худо бояд пок бошад. Бинобар ин, дуо кардан барои шавҳар бояд аз дуо барои зани ӯ оғоз шавад. Агар ту гирифтори қаҳр, ғазаб, фикрҳои пургуноҳ бошӣ, шавҳари худро бахшида натавонӣ, — ҳатто агар ҳамаи ин асос дошта бошад ҳам, — ба ту барои дуоҳои худ ҷавоб гирифтани хеле мушқил мешавад. Вале агар бо дили кушода дар назди Худо барои ҳамаи нуқсонҳои худ тавба карда, дуокуниро давом диҳӣ, ту тағйиротҳои қатъиро дар никоҳи худ мебинӣ. Баъзан занҳо иқтидори дуоҳояшонро худашон суст мекунанд, чунки аз самими қалб дуо намекунанд. Ба ман вақт лозим шуд, ки инро фаҳмам.

Дуои дӯстдоштаи ман, ки аз се калима иборат буд

Ман барои он таассуф меҳӯрам, ки аз худ ибтидои ҳаёти оилавиамон барои шавҳарам ҳамеша дуо намекардам. Ба ҳар ҳол, инро он тавре, ки дар ин китоб тавсия намудаам, накардам. Вале, ман дуо

мекардам. Дуоҳои ман кӯтоҳ буданд: «Ўро Ҳимоя намо, Худованд». Онҳо бениҳоят аниқ буданд: «Никоҳи моро начот дех», вале бештар онҳо дар се калимаи дӯстдоштаи ман иборат буданд: «Ўро дигар кун, Худованд».

Вақте ки мо нав хонадор шудем, ман имондори ҷавон будам, ки аз банди пургуноҳи ҳаёти пештара раҳо ёфта будам, вале ҳанӯз чизе дар бораи қудрати раҳокунанда ва барқароркунандаи Худо наметавонистам. Ман фикр мекардам, ки ба одами ба камолот наздик ба шавҳар баромадам ва баъзе норасогиҳои ӯ дар назари ман бо ҷо-зибиаш пур мегаштанд. Бо мурури вақт, он чизеро, ки ман дилрабо мепиндоштам, маро ба ғазаб меовардагӣ шуд, манзараи камолот ба як ҳаёли пуч табдил ёфт. Ман қарор додам: агар он чизе, ки дар Майкл маро оташин мекард, нобуд шавад, ба ман кифоя аст, ва он вақт ҳама чиз дигар мешавад.

Ба ман якҷанд соли лозим шуд, ки фаҳмам: шавҳари ман умуман ба ақидаи доштаи ман дар бораи марди баркамол монанд шудан наметавонад. Боз якҷанд соли дигар лозим шуд, ки фаҳмам: ман умуман қудрати тағйир додани вайро надорам. Фаҳмидани баъзе чизҳоро ман танҳо ҳамон вақте сар кардам, ки ба Худо бо изтиробҳои худ рӯ овардам. Бо вучуди ин, ҳама чиз на он хеле, ки ман ба худ тасаввур мекардам, ба амал омаданд. Маълум гашт, ки аввал ҳузури Худоро ман ҳис кардам, ва ман ба тағйирёбӣ сар кардам. Пеш аз он, ки Худо шавҳари маро тағйир дода тавонад, дили ман бояд нарм гардад. Маро лозим буд, дидани ҳодисаҳоро тавре омӯзам, ки Худованд онро меид.

Оҳиста-оҳиста ман фаҳмидам, ки агар дили худро бо диққат наомӯзам, наметавонам аз самими қалб барои шавҳарам дуо кунам. Агар дар дили ман осоиш ва муҳаббат набошад, ман ба назди Худо омада, аз Ў барои дуоҳои худ ҷавобро интизор шуда наметавонам. Ман наметавонистам бо дуои дӯстдоштаи худ дуо кунам, дар умқи дили худ медонистам, ки Худо аз ман дуои дигари ба Ў мақбулро, ки иборат аз се калима аст, интизор мебошад: «Маро дигар кун, Худованд».

Кӣ дигар шавад?.. Ман?!

Ман мехоҳам ту фаҳмӣ: вақте ки ту барои шавҳарат дуо мекунӣ, махсусан бо умеди тағйирёбии ӯ, ту, албатта, тағйиротҳои муайянеро дар ӯ интизор мешавӣ, аммо интизор набош, ки аввал ӯ тағйир меёбад. Дар ин ҷо лозим аст, ки ту яқум тағйир ёбӣ. Агар ҳангоми шунидани ин суханон дар дили ту ғазаб ҷӯш занад, ҷӣ тавре, ки ин бо ман шуда буд, чунин мегӯӣ: «Як дақиқа! Охир, на ман ба тағйиротҳо эҳтиёҷ дорам!» Вале Худо он чизеро мебинад, ки мо намебинем. Ӯ медонад, ки мо ба кадом дигаргуниҳо эҳтиёҷ дорем. Ба Ӯ вақти зиёде лозим нест, то дар мо он чизеро ёбад, ки ба иродаи муқаддаси Ӯ муҳолифат менамояд. Ӯ мехоҳад, ки мо дар дили худ гуноҳ карданро бас кунем, зеро гуноҳ моро аз Ӯ ҷудо мекунад ва мо барои дуоҳои худ ҷавоб намегирем. «Агар дар дили худ талбисро медам, Худованд маро намешунид» (Заб. 65:18). Худо мехоҳад дилҳои моро пок ва бекина бинад, то мо тавонем ба таври дуруст ҷавобҳои Ӯро ба дуоҳои худ фаҳмем.

Ин талаботҳои иҷро кардан осон нест, махсусан агар гуноҳи шавҳари ту он аст, ки ба ту дағалӣ мекунад, туро ҳурмат намекунад, ба суханҳои ту безъятиной менамояд, ба ту вафодор нест ва ё ҳатто зӯрӣ мекунад. Вале Худо меҳисобад, ки кинаҷӯӣ, ғазаб, нафрат, дилсузӣ ба худ ва ташнаӣ қасос будан аз дигар гуноҳҳо дида, камтар нест. Аз ҳамаи онҳо тавба кун, ва аз Худо хоҳиш намо, ки туро аз ҳамаи ин чизҳои ба Ӯ нохуш раҳой диҳад. Яке аз бахшишҳои бузурге, ки ту метавонӣ ба шавҳари худ пешкаш намоӣ — устувории бо-тинии ту мебошад. Усули аз ҳама пуртаъсир барои тағйир додани ӯ — тағйирёбии шахсии ту мебошад.

Бесаранҷом нашав — дар аввал ман низ муқобили ин будам. Ҳар боре, ки муносибат — ҳои мо бо Худованд чигил мешуданд, байни ман ва Ӯ тахминан чунин сӯҳбат ба миён меомад:

— Худованд, Ту мебинӣ, ки шавҳари ман ҷӣ гуна аст?

- Ту худатро мебинӣ, ки чӣ гуна ҳастӣ?
- Падар, Ту гуфтан мехоҳӣ, ки ман бояд аз ягон чӣ тағйир ёбам?
- Аз бисёр чӣ. Ту тайёр ҳастӣ, ки шунавӣ аз чӣ?
- Шояд, ҳа.
- Вақте ки ба ин тайёр мешавӣ, ба Ман бигӯ.
- Вале барои чӣ ман, Худованд? Охир ба тағйирёбӣ *шавҳари ман* эҳтиёҷ дорад.
- Муҳимаш дар он нест, ки кӣ ба тағйирёбӣ эҳтиёҷ дорад. Муҳим он аст, ки кӣ *мехоҳад* тағйир ёбад.
- Вале, Падар, ин беадолатӣ аст.
- Ман ҳеч гоҳ нагуфтам, ки ҳаёт боадолат аст; Ман гуфтам, ки Ман одил ҳастам.
- Охир, ман...
- Касе бояд хоҳад, ки якум шавад.
- Охир...
- Никоҳи худро нигоҳ доштан барои ту то чӣ андоза муҳим аст?
- Бениҳоят муҳим аст. Роҳҳои дигар ба ман лозим нестанд.
- Бисёр хуб. Набошад биё аз ту сар мекунам.
- Худованд, ба ман ёрӣ деҳ, ки бо ин ақида розӣ шавам.
- Инро ту бояд ҳал кунӣ.
- Оё ман барои шавҳаре, ки барои ман дуо намекунад, дуо кунам?
- Албатта.
- Охир ин... Майлаш, майлаш, ман дар хотир дорам: ҳаёт беадолат аст. Ту адолат ҳастӣ!
- (Ризогии хомӯшона аз осмон.)
- Ман сар ҳам мекунам. Шурӯъ намо. Оҳ, ин чӣ хел дарднок мешавад! Ди... Дигар кун... Наход ман инро гуфта истодаам! (Оҳи чуқур.)
- Маро дигар кун, Худованд.

Дарднок аст? Оре! Эътироф кардани он, ки ту бояд тағйир ёбӣ, ҳамеша дарднок аст. Хусусан агар ту боварӣ дошта бошӣ, ки одами дигар бояд тағйир ёбад.

Вале ба воситаи ин дард ту ба ҳаёти нав мерасӣ. Ҳар як роҳи дигар аз ин дида камтар нест, самари он бошад бегуфтуғу марги умед, муносибатҳои байниҳамдигарӣ, никоҳ ва оила мебошад.

Худо қудрат дорад, ки никоҳи аз ҳама мурдари эҳё намояд, вале ин мсарзад, ки худро назди Ё фурутан намуда розӣ шавӣ, ки аз рӯи қонунҳои Ё — қонунҳои бахшоиш, некӯӣ ва муҳаббат, зиндагӣ намой. Ин маъноӣ онро дорад, ки бо гузаштаи худ ва бо дардҳои ҳаёти гузашта хайрухуш намой; ин маъноӣ розӣ шудан ва дар баҳс бой доданро дорад, то ки дар набарди бузург ғолиб гардӣ. Ман намегӯям, ки ту бояд дар бораи қадру қиммат, ҳиссиётҳои шахсӣ ва андешаҳои худ фаромӯш кунӣ, ва хомӯшона ба ҳучумҳои шавҳари худсар тоқат кунӣ. Худо аз ту инро талаб намекунад (агар ту гирифтори хатари зӯроварии ҷисмониву рӯҳӣ гардӣ, фавран аз хона ба ҷои бехатари дигаре рав ва барои ёрӣ муроҷиат намо). Ва дар муддати он вақте ки шавҳари ту маслиҳати зарурии равоношиносро мегирад, барои вай дуо кун. Итоаткорӣ як чизест, ки аз дили ту тамомаман ихтиёрӣ мебарояд. Исо гуфта буд: «...Ҳар ки ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро ниғаҳдорӣ хоҳад кард» (Мат. 10:39). Ҳаёти худро қурбон кардан — ту бояд инро бо хоҳиши дили худ ба ҷо ораӣ, зеро инро аз ту талаб кардан *имконнопазир* аст. Муносибатҳои байни ту ва Худованд чӣ гуна бояд бошанд? Танҳо ин гуна: «Падар, бигзор ҷуноне шавад, ки ту меҳоҳӣ. Инро ба ман биомӯз». Ин маъноӣ онро хоҳад дошт, ки ту ба инкор кардани худ, ки пештар будӣ, тайёрӣ ва мегӯӣ: «Худованд, маро дигар кун».

Забони муқаддаси муҳаббат

Вақте ки мо дар бораи одами дигар дуо мекунем, дар дили мо як чизи ҳайратоваре шуда мегузарад. Сангдилӣ барҳам меҳӯрад. Мо

аз дард баланд шудан ва бахшиданро меомӯзем; дар ниҳоят, мо ҳатто одамеро, ки барояш дуо мекунем, дӯст медорем. Ин мӯъҷизаи ҳақиқӣ аст! Ин барои он ба вуҷуд меояд, ки дар дуо мо ҳузурӣ Худо-ро ҳис мекунем, ва Ӯ моро бо Рӯҳи муҳаббат пур мекунад. Вақте ки барои шавҳарат дуо мекунӣ, дар дили ту муҳаббати Худо нисбати ӯ зиёд мешавад. Ва на танҳо ин — ту мебинӣ, ки дар дили ӯ нисбати ту муҳаббат пайдо мешавад, лекин ӯ ҳатто намедонад, ки ту дар бо-раи ӯ дуо мекунӣ. Ин барои он ба амал меояд, ки дуо забони бузур-ги муҳаббат мебошад. Он ба мо дастрас нест. Ман занҳосро дидам, ки нисбати шавҳарони худ дар дилашон заррае муҳаббат на-доштанд, ва онҳо бо мурури вақт ҳангоми дуокунӣ, дар худ ин ҳис-сиётро кушоданд. Баъзан вақт онҳо дигаргуниҳоро дар худ ҳатто баъди якум дуои самимӣ ҳис кардаанд.

Ба Худо дар бораи шавҳари худ гуфтан маъноӣ ба ҷо овардани амали муҳаббатро дорад. Дуо муҳаббатро тавлид месозад; муҳаб-бат ба дуоҳои оянда водор мекунад, ки дар навбати худ муҳабба-тро пурзӯр месозад. Ҳатто агар мақсадҳои дуои ту манфиатпа-растона бошанд ҳам, бо мурури вақт дигар мешаванд. Ту мебинӣ, ки дар муошират бо шавҳар пуртоқат шудай; ту мушоҳида ме-кунӣ, ки чӣ тавр сабабҳои пешина барои ҷангу ҷанҷол барҳам мехӯранд, ва чӣ хел ба шумо муяссар мегардад, ки ба ҳалли масъа-лаҳои баҳснок низоъҳоро паси сар карда бо роҳи осоиштагӣ наз-дик мешавед. Ту нишонаҳои намоёни барқароршавии никоҳи ху-дро мебинӣ.

Вақте ки алоқаҳои рӯҳии мо қатъ мегарданд, ҳама чиз дар мо барҳам мехӯрад. Исо гуфт: «...Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, устувор истода наметавонад» (Мат. 12:25). Дуо муттаҳид месозад, ҳатто агар шумо бо шавҳаратон якҷоя дуо накунед ҳам. Ман дидаам, ки чӣ тавр дар натиҷаи дуо дар муносибатҳои ману Майкл шиддати саҳттарин барҳам хӯрд. Ҳатто саволи оддӣ додаи ту ба шавҳар: «Чӣ хел ман барои ту дуо

кунам?» метавонад душманиро аз байн бардорад ва дар муносибатҳои шумо муҳаббат ва боварию оварад. Одатан Майкл, онро шунида, бозмеистод ва ба ман хеле муфассал ҷавоб медод, ҳол он, ки дар ҳолати дигар аз ӯ сухане интизор шудан номумкин буд. Ба ман маълум аст, ки ҳатто шавҳарони беимон, вақте, ки ин саволро аз ҳамсарони худ мешуниданд, ба он ҷавоб медоданд.

Гап дар сари он аст, ки ҳамчун зан ва шавҳар, дар ҳаёт мо бо роҳҳои гуногун рафта наметавонем, чунки мо як тан ҳастем. Мо мехоҳем тамоми умр якҷоя бошем; мо муҳаббати самимию то охири умрамон мехоҳем. Инро ба мо танҳо дуо тӯҳфа карда метавонад, чунки танҳо он бо забони муқаддаси муҳаббат сухан меронад.

Ӯ ба ман нафратовар аст — пас чӣ тавр ман барои ӯ дуо карда метавонам?

Оё ту ягон вақт нисбати шавҳари худ ба андозае дар қаҳр шуда будӣ, ки ҳатто фикр дар бораи барои ӯ дуо кардан туро ба шӯр меовард? Ман шуда будам. Вақте ки дили ту лабреси ғазаб ё озор аст, барои шахси дигар дуо кардан хеле душвор аст. Вале Худованд аз мо маҳз ҳаминро интизор аст. Агар Ӯ ба мо фармудааст, ки барои *душманони худ* дуо кунем, пас бо чи қадар кӯшиш мо бояд барои одаме дуо кунем, ки аз рӯи гуфтаҳои Каломи Худо бо ӯ як тан ҳастем, ва дар назар дошта шудааст, ки дӯсташ медорем? Вале чӣ тавр аз хоҳиши танқид кардан халос шавем ва бахшиданро омӯзем?

Аввалин коре, ки кардан даркор — ин дар назди Худо комилан бовиҷдон будан зарур аст. То ин, ки монсаро, ба мисли хоҳиши набахшидан, набуд кунем, мо бояд ба Худованд ҳиссиётҳои худро самимона кушоем. Моро лозим нест, ки чизеро баҳри Ӯ орову торо диҳем, зеро Ӯ ҳақиқатро медонад. Ӯ танҳо мехоҳад бубинад, ки оё мо шартҳои Ӯро қабул мекунем, ва оё мо тайёр ҳастем, ки назди Ӯ

тавба кунем ва беитоати худро эътироф кунем. Танҳо дар чунин ҳолат Худованд метавонад ба мо таъсир расонад.

Агар ту аз шавҳарат дар ғазаб шавӣ, дар ин бора ба Худо гӯӣ. Ин дардро нагузор мисли варами саратон, ки рӯз аз рӯз калон мешавад, инкишоф ёбад. Нагӯӣ, ки «Ман мехоҳам бо ҳаёти худ зиндагӣ кунам, ӯ бигзор бо ҳаёти худ». Барои мустақил будан аз якдигар мо бояд нархи гарон супорем. «Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст» (1 Қўр. 11:11).

Ба ҷои ин бигӯӣ: «Худованд, ман тамоман намехоҳам, ки барои ин одам дуо кунам. Ман ба ғазаб, ҳисси дард ва кинаҷӯии худ ва ба он иқрор мешавам, ки аз шавҳари худ ноумед гапштаам, ва дилам аз ӯ монда нисбатан бераҳм шудааст. Маро бубахш ва дар назди Худо ба ман дили тоза ва рӯҳи пок ато фармо. Ба ман ёрӣ деҳ, ки бо ӯ ба таври нав муносибат карданро биомӯзам. Ба ман дили хурсанд, дӯстдор ва бахшоянда деҳ, ки сӯи ӯ нигарон шавад. Ба ӯ хатогиҳоянро кушо ва ёрӣ деҳ, ки онҳоро иқрор шуда ислоҳ кунад. Ёро бо роҳи тавбакунӣ ва раҳоебӣ бубар. Ба ман ёрӣ деҳ ба нафрати рӯҳӣ ва ҷисмонии худ, ки сабаби он — бахшида натавониستاني ман аст, ғолиб оям. Моро биомӯз, ки аз якдигар бахшиш пурсида тавонем. Агар аз чашмони ман ягон чизи муҳим пинҳон монда бошад, онро ба ман кушо ва ёрӣ деҳ, ки онро фаҳмам. Чигилӣ ва нофаҳмоиҳоро, ки ба муносибатҳои мо халал мерасонад, бартараф нам. Агар рафтори яке аз моро дигар кардан лозим шавад, ман умедворам, ки Ту чӣ гуна ба ҷо овардани инро ба мо меомӯзӣ. Аз як тараф, ман дар паси ғазаби худ пинҳон мешавам, чунки онро одилона меҳисобам, вале аз тарафи дигар — мехоҳам тавре рафтор кунам, ки мақбули Ту бошад, Падар. Ман тамоми ҳиссиётҳои худро назди Ту мекушоям. Муҳаббати маро ба шавҳарам эҳё кун. Ба ман ёрӣ деҳ суҳанҷосе ёбам, ки ҳолатро ислоҳ карда тавонанд».

Агар ту дар худ қувват ҳис кунӣ, ин таҷрибаи хурдро гузарон ва натиҷаашро интизор шав. Барои шавҳарат ҳар рӯз муддати моҳ дуо кун. Яке аз дуоҳои дар охири ҳар як боби ин китоб ҷойдодаро бихон.

Ҳар рӯз як бобро интиҳоб намо. Аз Худо хоҳиш намо, ки баракати Худо ба шавҳарат бирезад ва ҳар дуи шуморо бо муҳаббати Худ пур созад. Мушоҳида кун, ки дили ту нисбати ӯ нарм шуда истодааст, ва муносибати шавҳарат нисбати ту дигар гаштааст? Бин, магар муносибатҳои шумо беҳтар, ботамкинтар напудаанд? Агар чунин дуо кардан барои ту бо мушкилӣ муяссар гардад, кӯшиш кун, ки вазъиятро аз нуқтаи назари Худо фаҳмӣ; ба шавҳари худ бо чашмони Худо нигоҳ кун — на ҳамчун ба шавҳари худ, балки ҳамчун ба фарзанди Худо, ки Худованд дӯст медорад. Ин метавонад барои ту кашфиёти бузург гардад. Агар ягон кас аз ту хоҳиш кунад, ки барои фарзанди ӯ дуо кунӣ, ту рад намекунӣ, ҳамин тавр не? Инак, ҳозир инро Худо хоҳиш мекунад.

«Хомӯш бош ва дуо кун»

«Ҳар кор вақту соат дорад» — мегӯяд Китоби Муқаддас. Ин суханҳо бевосита ба муносибатҳои оилавӣ дахл доранд. Ҳафт вақти гап задан, ва ҳафт вақти хомӯш истодан, ва хушбахт аст он марде, ки ҳамсараш ин ду маҳфумро фарқ карда метавонад. Ҳар касе, ки ҳатто каме таҷрибаи ҳаёти дошта бошад медонад, ки чизҳое ҳафт, ки дар бораи онҳо хомӯш будан беҳтар аст. Ҳамсарон имкониятҳои фаровон доранд, ки якдигарро ранҷонанд ва ба якдигар озорҳои зиёд расонанд. Ба ҳеҷ гуна узрҳои нигоҳ накарда, сухани гуфташударо баргардондан мумкин нест. Онҳоро танҳо бахшидан мумкин аст, ва ин на ҳамеша осон аст. Суханҳои мо ба иҷроиши иродаи Худо метавонанд халал расонанд, барои ҳамин баъзан вақт хомӯш шуда дуо кардан лозим аст.

Вақте, ки мо бо Майкл хонадор шудем, ман камгап будам ва агар байни мо дар ягон кор созиш намешуд, ман хомӯш буданро афзалтар медонистам. Ман барои нишон додани ҳиссиётҳои худ шитоб намекардам. Баъди таваллуди фарзанди аввалинамон ман овоз баровардам ва овози ба қадри кофӣ баланд. Вале ҳар қадар,

ки ман баландтар ақида ва эътирозҳои худро «овоз» меодам, ҳа-мон қадар зиддияти шавҳарам зиёд мешуд, ва ҳамон қадар зиёд-тар мо муноқиша мекардем. Суханҳои ман на танҳо тағйироте на-меоварданд, балки бештар натиҷаҳои манфӣ меоданд. Ба ман солҳои зиёд лозим шуд он чизро фаҳмам, ки миллионҳо занон асрҳои аср меомӯхтанд: *шавҳарро «ба ҷон расондан»* лозим нест. Ин бефоида аст! Танқид асар надорад. Чун қоида, сӯҳбати муқар-рарӣ низ натиҷаи дилхоҳро намедиҳад. Ман дарёфтам, ки дар ин ҳолат воситаи ягонаи тағйирнопазири босамар — ин дуо мебо-шад. Кафолати муваффақият дар он аст, ки дар дуо ту бо Худо муошират мекунӣ ва ёрии Ёро мегирӣ. Ту ба назди Ё бо иштибоҳ, ҳоли бад, мақсади ноинсофона ва андешаҳои бад меой, вале, вақте ки дуо мекунӣ, Худо ҳар он чизро, ки ба нияти Ё зид аст, ба ту ошкор месозад.

Шавҳари маро ба иҷрои коре, ки дилаш намехоҳад, маҷбур кар-дан имкон надорад. Бо вучуди ин, агар ў кореро, ки бар хилофи хоҳишаш буд, иҷро намояд, мо, наздикони ў, бояд пардохти онро диҳем. Агар ман бисёр хоҳам, ки ўро ба қардани ягон кор маҷбур созам, ман дар ин бора то он даме дуо мекунам, ки осоиштагӣ дар дили ман ҳукмфармо нагардад, ва танҳо *баъди* ин ман ба шавҳарам бо хоҳиши аниқ муроҷиат менамоям. Баъзан Худо нуқтаи назари маро оиди ин масъала тағйир медиҳад ё роҳҳои дигари ҳалли инро нишон медиҳад, ва дар он вақт ман хомӯш мешавам ва дигар ба ин масъала барнамегардам. Агар ман бисёр хоҳам, ки ягон чизро гӯям, ман ба даҳон кушодан шитоб намекунам — ман ба Худо барои роҳнамоии Ё муроҷиат менамоям.

Вале барои омӯхтани ин ба ман вақти зиёде лозим шуд. Ҳамааш аз он сар шуд, ки боре ман ояти зеринро хондам: «Зистан дар зами-ни бодия беҳ аз зистан бо зани ситезақор ва хашмгин» (Мас. 21:19). *Аз чӣ бошад, ки* ин маро музтариб гардонд.

«Охир, Худованд, — муроҷиат кардам ман ба Худо, — набошад ин оятро чӣ хел фаҳмам: «Мазаммати ошкор беҳ аз муҳаббати

пинҳонӣ» (Мас. 27:5)? Магар занон шавҳарони худро ҳангоми ҳақ набудан, бояд фош насозанд?»

Худо ҷавоб дод: «Барои ҳар чиз замоне ҳаст, ва барои ҳар кор дар таҳти осмон вақте аст... вақте барои хомӯш мондан, ва вақте барои сухан рондан (ба Воиз 3:1, 7 ниг.). Бадии кор дар он аст, ки ту инчунин намедонӣ, кай ва чӣ кор бикунӣ, ва ту инро бо муҳаббат ба ҷо оварда наметавонӣ»

«Хуб, Худованд, — гуфтам ман. — Ба ман нишон деҳ, кай сухан гӯям, ва кай хомӯш шуда дуо кунам».

Имконият хеле ба зудӣ фаро расид. Ман дар хона гурӯҳи дуокунии занона ташкил додам, ва натиҷаи дуоҳои мо то андозае хуб буданд, ки ман ба шавҳарам пешкаш кардам, ки ба намунаи ман пайравӣ намуда, гурӯҳи дуокунии мардона таъсис диҳад. Вале ӯ дар ин бора шунидан ҳам нахост.

«Ман барои ин вақт надорам» — ана ибораи тайёр, ки бо он ӯ аз ман халос мешуд.

Ҳар қадаре, ки ман дар ин бора ба вай мегуфтам, ҳамон қадар вай ба ғазаб меомад. Вале аз Худо панди «Хомӯш бош ва дуо кун»-ро гирифта, қарор додам, ки бо ин роҳ равам: дар ин мавзӯё гап заданро бас карда дуокуниро сар кардам. Ман инчунин аз гурӯҳи дуоғӯи худ хоҳиш намудам, ки якҷоя бо ман дуо кунанд. Зиёда аз ду сол паси сар шуд, ва инак боре Майкл ба ман гуфт, ки ният дорад гурӯҳи дуокунии мардонро ташкил кунад. Аз ҳамон вақт ин гурӯҳ вучуд дорад, ва ӯ ҳагто намедонад, ки ман дар ин бора дуо карда будам. Бигзор ин зуд ба амал наомада бошад, чӣ тавре, ки ман мехостам, вале аздусар ин ба амал омад. Гуфтан лозим аст, ки интизорӣ пур аз осоиштагӣ буд, ва агар ман ба Худо гӯш дода хомӯш буданро намеомӯхтам, ин тавр намешуд.

Чӣ тавре, ки аз Китоби Муқаддас маълум аст, малика Эстер, пеш аз он, ки таваккал карда ба шавҳаршоҳи худ бо илтимоси хеле муҳим наздик шавад, дуо кард, рӯза дошт ва роҳнамоии Худоро интизор шуд. Ӯ медонист, ки чизи бисёре ба марра монда шудааст. Ӯ

ба утоқи шавҳараш фарёдкунон давида надаромад: «Дўстони ту — хоинанд, онҳо мехоҳанд моро нобуд созанд!» Не, ў дуо мекард, то он даме, ки Худо дили шавҳарашро тайёр кард, ва бо муҳаббат ба вай хизмат мекард. Агар мо дар чунин ҳолатҳо аз Худо ёрӣ пурсем, Ў ҳамеша ба мо суханони лозимиро мегўяд. Аз ҳама асосӣ — вақт аст.

Ман одамонро медонам, ки суханҳои саҳт ва баъзан ҳалокатовари худро дар бораи дигар одамон ҳақ бароварда, ин тавр мефаҳмонанд: «Ман танҳо рostaшро гуфтам». Вале Китоби Муқаддас мегўяд: «аблаҳ тамоми хашми худро берун меоварад, вале хиралманд охируламр онро сокит мекунад» (Мас. 29:11). Пас, ҳар гуна изҳори беисти ҳиссиётҳо ва фикрҳои худ беақлист. Бовичдон ва самимӣ будан асло маънои кушоду равшан шарҳ додани ҳамаи ҳолатҳои ҳаётро надорад; дар айни замон дар хотир доштан лозим аст, ки ин метавонад дигар одамонро захмдор намояд. Ҳарчанд самимият шартӣ ҳатмии никоҳи хушбахтона мебошад, танқиди рафтори нодурусти шавҳар на танҳо нофорам, балки бефоида низ мебошад, зеро ҳақиқати ҳолро дар бораи ў намекушояд. Тамоми ҳақиқат дар роҳнамоии Худо мебошад ва ба Ў рафтори шавҳари ту, чуноне, ки ба ту менамояд, он қадар масъалаи мушкил нест. Вазифаи мо он нест, ки шавҳарони худро маҷбур созем чуноне рафтор намоянд, ки мо мехоҳем, балки дар он аст, ки онҳоро ба Худо наздик созем ва ба Ў имкон диҳем, ки ба онҳо таъсир расонад.

Туро зарур аст фарқ кардани онро омўзӣ, ки чӣ хуб аст ва чӣ бад. Агар асосҳои ту ба ҳеҷ кадоми ин дараҷаҳо рост наоянд, кўшиш кун, ки фикратро дар дилат нигоҳдорӣ ё дар бораи ин масъала дуо кун, то ки баъд имконият дошта бошӣ оромона ҳамаи чўзъиётҳои ваъзияти ба амал омадаро муҳокима намой. Китоби Муқаддас таълим медиҳад: «Бо даҳони худ шитоб накун, ва бигзор дили ту ба гуфтани сухане дар ҳузури Худо телба нашавад; зеро ки Худо дар осмон аст, вале ту дар замин ҳастӣ; бинобар ин бигзор суханони ту кам бошад» (Воиз 5:1). Вақте ҳаст, ки гўш кардан даркор, вале

маслиҳат додан даркор нест; дастгирӣ кардан даркор, вале танқиди асоснок кардан даркор нест.

Ман ба ҳеҷ вачҳ туро як мавҷудоти безабон мубаддал шудан ҳидоят намекунам, ки наметавониста бошад зидди хоҳишҳои шавҳар сухане бигӯяд. Ин чунин нест. Дар ҳар ҳолат ту ҳуқуқ дорӣ рӯи-рост дар бораи муносибатҳои худ бигӯӣ, фикр ва ҳиссиётҳои худро баён намоӣ. Вале як маротиба, ки гуфтӣ, хирадмандиро пеша кун, шавҳарро ба аҳволи худаш мон, ба ӯ фишор наор, ҳол он, ки кор бо моҷаро наанҷомидааст.

Агар бо вучуди ин лозим шуморӣ, ки ба шавҳар суханони барояш ноговорро гӯӣ, аз Худо ёрӣ пурс. Аз Худо хоҳиш кун, ки ба ту дар интиҳоби лаҳзаи мувофиқ ёрӣ расонад, вақте ки гӯшҳои шавҳари ту барои гӯш кардан кушодаанд. Ман медонам, ки худдорӣ кардан мушкил аст вақте ки суханон аз ту чорӣ мегарданд; вале ҳарчанд душвор ҳам бошад, беҳтараш ба Худо имкон додан даркор аст, ки суханони туро бишнавад, то ки Ӯ бо Рӯҳи Худ дили туро пур созад. Ин осон нест, махсусан агар бо шавҳар муошират кардани ту мушкил бошад, ва ҳар як сухан туро озор диҳад. Ман афсӯс меҳӯрам, ки дар ибтидои ҳаёти оилавиамон пеш аз оне, ки дар мавзӯи барои шавҳарам нофорам сӯҳбат сар кунам, дуо карда наметавонистам. Суханҳои ман бисёр вақт дар Майкл ақсуламали душманонаро бармеангехт, ки боиси сели суханҳои бадқаҳрона мешуд, ки мо ба якдигар мегуфтем, ва сипас аз онҳо пушаймон мешудем. Ҷамаи тақлифҳои маро ӯ ҳамчун сӯйқасд ба «ман»-и шахсии худ ва ҳамчун фишороварӣ барои иҷрои ягон кор медид, ҳарчанд ман ниятҳои аз ҷама нек ва ғамхории манфиатҳои ӯро доштам. Вале фаҳмиши ин ба ӯ бояд аз Худо ато мешуд.

Вақте ки мо аз Худо қувват мегирем, он вақт моро лозим нест, ки чизеро бо суханҳои худ исбот намоем, «зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст» (ба 1 Қўр. 4:20 ниг.). Амалро суханҳо иҷро намекунанд, балки роҳнамоӣ онҳо қудрати Худост. Ту аз он ҳайрон мешавӣ, ки суханҳои ту чӣ қадар қудрат доранд, агар

пеш аз оне, ки онҳоро ба забон орой, дуо кунӣ. Ту агар хомӯш буданро омӯзи ва ба Худо амал карданро рухсат диҳӣ, тағйиротҳои ҳақиқиро дар ҳаёти худ дида, ҳайрон мешавӣ.

Имондор ё беимон

Агар шавҳари ту имондор набошад, ту нафаҳмида наметавонӣ, ки баъди бенатиҷа баромадани кӯшишҳои аввалаи ту, кӯшишҳои такрории ту барои бо ӯ дар бораи Худованд сӯҳбат кардан бо чӣ манҷоманд. Албатта дар ин бора гуфтан лозим аст, вале агар вай кар, ба суҳанҳои ту бепарво бошад, ё ин суҳанҳо ғазаби вайро оранд, кӯшишҳои худро як тараф гузашта дуокуниро сар кардан даркор аст. Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки зан метавонад аз шавҳараш ҳама чизро бе суҳан доро гардад, зеро он чизе, ки ӯ дар зани худ *мебинад*, баландтар аз он аст, ки ӯ аз зан мешунавад. Дар Китоби Муқаддас дар бораи мардоне нақл карда мешавад, ки «ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд» (ба 1 Пет. 3:1 ниг.).

Худо тасдиқ мекунад, ки Ӯ ба чизи ҳанӯз вучуд надошта тавре нигоҳ мекунад, ки гӯё он аллакай вучуд дошта бошад. Ту ба намунаи Ӯ пайравӣ карда метавонӣ, танҳо арз кардан лозим: «Ман вонамуд кардан намехоҳам, вале дар бораи чизе хоҳам гуфт, ки ҳанӯз дар ҳаёти шавҳарам нест, ба монанди он, ки гӯё он аллакай буд. Ҳатто агар ӯ имондор ҳам набошад, ман барояш ҳамчун барои имондор дуо хоҳам кард». Албатта, ба маҷбур кардани ягон кор бар хилофи хоҳишаш ту қудрат надорӣ, вале ту қудрат дорӣ дар бораи он дуо карда, ки овози Ӯ дар дили шавҳарат роҳ ёбад, роҳро барои қувваи Худо кушой. Аҳамият надорад, ки барои имон овардани шавҳарат ба Худо ту чанд вақт дуо мекунӣ — бигзор барои ин тамоми ҳаёт сарф шавад — аз ҳама муҳимаш вақт беҳуда намеравад. Ба он нигоҳ накарда, ки шавҳари ту ба Худо бовар мекунад ё не, метавонӣ ҳамеша барои ӯ дуоҳои дар ин китоб пешкаш шударо хонда дуо кунӣ ва ҷавобҳои ҳайратоварро аз боло интизор бошӣ.

Хонаи худро обод карда

Чӣ қадаре, ки ту худро озод ҳис нақунӣ, доништа мон, ки вақте завҷа шудӣ, ба дӯши ту ҳамеша ду вазифа бор мегардад: хона ва фарзандон. Ҳатто агар ту кор кунӣ, ва шавҳарат корҳои рӯзгорро бурда бо фарзандон машғул шавад ҳам, аздусар танҳо ба ту бовар карда шудааст, ки хонаи худро истиқоматгоҳи осоиштагӣ, оромӣ ва ҳамфикрӣ гардонӣ, то ки он сарчашмаи навсозии ҳаёт ва муҳаббат барои оилаи ту гардад. Ва ғайр аз ин, ту бояд боз шаҳватангез ҷолиб бошӣ, хӯрокҳои болаззат тайёр карда тавонӣ, модари хуб ва намунаи солимии ҷисмонӣ, рӯҳӣ ва рӯҳонӣ бошӣ. Барои бештари занон ин бениҳоят вазнин аст. Вале тарафи дигари масъала низ ҳаст — туро лозим нест, ки худат танҳо ин борро бардорӣ, чунки метавонӣ аз Худо ёрӣ пурсӣ.

Аз Худо хоҳиш намо, то туро омӯзад, ки хонаи худро он тавре обод кунӣ, ки он барои оилаи ту ба истиқоматгоҳи осмонӣ монанд бошад, ки дар он сели муоширатҳои зинда ҷорӣ аст. Аз Худо хоҳиш намо, ки ба ту дар ҳама чӣ ёрӣ расонад: то ин, ки дар хона тозагӣ бошад, либосҳо шуштагӣ бошад, ошхона ботартиб, амбор ва яхдонҳо пур, ҷогаҳ ғундошта шуда бошанд. Ҳамаи ин ба андозае муқаррарӣ аст, ки бегуфтугӯ шавҳари ту ба корҳои ҳаррӯзаи ту ҳатто аҳамият намедиҳад, ва ту аз вай ҳар рӯз (ё умуман ягон вақт) таъриф намешунавӣ, вале ў зуд *набудани* яке аз лавозимотҳои зарурӣ аз рӯйхати муқаррарӣ мефаҳмад. Шавҳари ман метавонад моҳҳои дароз ба ҷевон нигоҳ накунад, то ин ки аз он чароғ ё гулдонро гирад, вале агар ин корро кунад, чароғ ё гулдон бояд дар он ҷо бошанд. Бегоҳӣ аз кор ба хона дер баргашта, ў ҳуқуқ дорад интизор бошад, ки дар хона нон ҳаст, ва ман ҳама кори аз дастам меомадаро мекунам, ки чунин бошад. Ман аз Худо хоҳиш мекунам, ки ба ман омӯзонад хонаи худро чунон обод кунам, ки шавҳарам ба он бо қаноатмандӣ баргардад ва тавонад дӯстонашро ба меҳмонӣ даъват кунад. Барои ин шарт нест, ки асбобу анҷоми фаровон дошта бошӣ,

ё барои ороиши хона ороишгарро таклиф кунӣ. Хонаи аввалаи ман хурдакак буд ва бо мебели нигоҳ дошташуда оро ёфта буд, ки ман онро аз фурӯшгоҳ харида будам. Ман ҳамроҳи дугонаам деворҳоро ранг кардам, кӯшиш кардам, ки хонаи худро зебо гардонам. Барои ин каме ҳавас ва ҷидду ҷаҳд лозим аст.

Барои он, ки хонаи ту барои тамоми оила хонаи ҳақиқӣ гардад, ба шавҳар имкон додан лозим аст, ки сардори оила гардад, ва худ дили он бош. Ҳам ин, ва ҳам он будан хеле душвор аст. Худо мардро новобаста аз он, ки ба ин сазовор ҳаст ё не, барои ин нақш рост меояд ё не, сарвари оила гузоштааст. Хости Худо чунин аст. Ин маъно надорад, ки мақоми яке аз ҳамсарон аз дигараш боло аст. Онҳо баробаранд. Агар шавҳари ту ҳуқуқи сарвариро дошта бошад, ба вай рухсат деҳ, ки ҳамон бошад; агар ту даъват шудай, ки дили оила бошӣ, тамоми ҷидду ҷаҳдатро ба кор бар, ки ҳамон бошӣ, ҳатто агар ту як худат оиларо таъмин намоӣ. Бигзор ин сарчашмаи мубориза барои баргарӣ доштан дар байни шумо барҳам хӯрад.

Гап дар он нест, ки кадоми шумо кор мекунад, ва кадоме бо корҳои рӯзгор банд аст, балки дар он аст, ки ин ду нақш: сарвари хона ва дили он, ба фаҳмиши мо чӣ гуна мувофиқат менамояд. Як вақтҳо шавҳари маро лозим омада буд, ки муддати ҳафтаҳо хочагиро идора кунад ва бо кӯдакон машғул шавад, зеро ман ба навиштани китоб банд будам, ки бояд дар вақти муқарраршуда ба анҷом мерасондам. Бо вучуди ин, ман ҳеч гоҳ ба худ имкон намедодам, ки ба сарвари оила будани ӯ сӯйқасд кунам ва ҳуқуқҳои ӯро ҳамчун сарвари оила маҳлуд намоям. Баъзан маро лозим меомад, ки кор кунам, то ӯ тавонад истироҳат кунад. Ин барои бисёр оилаҳо масъалаи нозук мебошад, ва аз ҳама беҳтараш дар ин ҳолат дар бораи он дуо кардан лозим аст, ки ҳамоҳангӣ байни муносибатҳои зану шавҳар — сарвари оила ва дили он, маҳфуз монад.

Нигоҳ доштани тартибот дар хона маъноӣ комилӣ дар ҳама чиз ва набудани масъалаҳои ҳалталабро надорад, — ин маъноӣ онро дорад, ки вазъият дар хонаи шумо зери назорат мебошад. Агар шу-

мо ҳар ду якҷоя бисёр кор кунед, то ки оиларо таъмин кунед, вази-фаҳои хонагӣ низ бояд байни шумо тақсим карда шуда бошанд. Агар шавҳар дар ин иштирок кардан нахоҳад, беҳтараш каме пул сарф карда хизматгорзанеро киро намоед, ба ҷои он, ки баъд ба хароҷотҳои калони моддӣ, ҷудошавӣ, пул додан барои хизматҳои рӯҳшинос, равоншинос, ё духтури табобаткунанда, ё ҳатто бюрои дафнкунӣ гирифта шавед. Аз Худо роҳнамоияшро дар ин кор хоҳиш кун.

Ҷама чизҳои дар боло гуфташуда ба бадани ту, ба дили ту ва ба рӯҳи ту тааллуқдоранд, зеро онҳо диққати махсус ва ғамхории туро талаб менамоянд. Боре ман аз радио «ток-шоу» шунидам, ки дар он як зан ба рӯҳшиноси машҳур дар он бора шикоят кард, ки шавҳараш дигар дар ӯ дилрабоиро намебинад. Баранда аз ӯ пурсид: «Шумо барои он, ки дилрабо бошед, чӣ кор мекунед?» Зан ҷавобе дода натавонист. Гап дар сари он аст, ки дилрабӣ худ аз худ пайдо намешавад. Ҳатто занони аз ҷама олиҷаноб ҷидду ҷаҳди зиёдеро ба харҷ додаанд, ки ҷозибанокии худро нигоҳдоранд. Малика Эстер яке аз занони зеботарини мамлакати худ буд, вале ӯ, пеш аз он, ки ба ҳузури шоҳ ояд, як соли пурра тайёри дид.

Ҳар кадоми мо низ бояд аз худ пурсем: «Ман барои он, ки ба шавҳар дилрабо бошам, чӣ кор мекунам?» Оё ман озода ҳастам? Оё атраҳои ман хушбӯянд? Оё ман организми худро дар ҳолати хуб, ва барои нигоҳ доштани ҷавонӣ мунтазам ба машқҳои ҷисмонӣ машғул мешавам? Оё ман парҳез мекунам, то ки намуд ва коршоямиамро нигоҳдорам? Оё ман ба таври замонӣ либос меӯшам ё не? Ва аз ҷама асосӣ: оё ман ҳар рӯз дар танҳои бо Худо вақт мегузаронам? Ман кафолат медиҳам: ҳар чӣ бештар ту вақтатро бо Худо гузаронӣ, симои ту ҳамон қадар мунаввар мегардад. «Латофат назарфиреб ва ҳусну ҷамол ҳечу пуч аст; зане ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст» (Мас. 31:30).

Ту набояд ба худ, ба саломатии худ ва ояндаи худ бепарвоёна муносибат намоӣ. Дар ин ягон зарра худпарастӣ нест. Ба ин аҳамият

надодан худшарстӣ аст. Аз Худо хоҳиш кун ба ту нишон диҳад, ки инро чӣ хел ба ҷо оварӣ. Хоҳиш намо, ки Рӯҳулқудс дар ту ва дар хонаи ту зиндагӣ кунад.

Аз фиреби назар раҳой меёбем

Боре, баъди тӯямон, шавҳарам ба ҷои кор занг зада аз ман хоҳиш кард, ки барои хӯроки шом хӯроки дӯстдоштаи ӯ — мурғбирён тайёр кунам. Ман ба мағоза рафта, ҳама чизҳои заруриро харидам ва он чиро, ки ӯ мехост, тайёр кардам. Аммо ба хона даромада, ӯ аз назди дар гуфт: «Аз чӣ бошад, ки имрӯз дилам мурғбирён намехоҳад, мехоҳам гӯшти кӯфтаи ӯсола хӯрам». Шумо ҳиссиётҳои маро дар ин лаҳза тасаввур карда метавонед? Ва ин кор як бору ду бор набуд. Ман ҳатто ҳисобамро гум мекунам, ки чанд маротиба Майкл ваъда додаст, ки ҳангоми таоми шом дар хона мешавад, вале баъди даҳ дақиқа, ки хӯроки шом дар рӯи дастархон меистод, занг мезад то бигӯяд, ки кораш дер давом хоҳад кард ва бо ҳамкорон дар ягон ҷо хӯроки шом мехӯрад. Дар ниҳояти кор ман фаҳмидам, ки асабонӣ шудан, ранҷидан ва ҷанҷол кардан бефоида аст — аз ин боз ҳам бадтар мешавад. Ӯ ба муҳофизат ва ҳақ баровардани худ сар мекард. Ва маро дар он айбдор месохт, ки ман дар қадом ҳолат будани ӯро намефаҳмам. Ман фаҳмидам, ки барои ҳар дуи мо хуб мебуд, ки ман эътирозҳои худро дида мебаромам. Аз ҳамон вақт инҷониб ман ба назар гирифтани шавқу ҳаваси Майклро бас кардам ва танҳо барои худ ва кӯдакон хӯрок тайёр мекардам, ва агар ӯ ба мо ҳамроҳ мешуд, ин барои мо ҳодисаи хуш буд, агар не, ман бо ин созиш мекардам.

Ман аз ӯҳдаи кор баромаданро ёд гирифтам: вақте ки ман аз шавҳар меранҷидам, ба худ дар бораи сифатҳои мусбии ӯ ёдовар мешудам. Ман ба ёд меовардам, ки чандин маротиба ӯ дар корҳои душвори хона ва ошхона ёрӣ додаст. Ӯ шавҳари вафодор аст ва ягон маротиба ба ман имконият надиҳад, ки ба ин шубҳа намоям.

Ӯ имондор аст ва ба калисо меравад: Китоби Муқаддас мехонад ва дуо мекунад; дорои ақидаҳои баланди ахлоқӣ мебошад. Ӯ ману кӯдаконро дӯст медорад; бо истеъдоди худ Худоро ҷалол медиҳад. Ӯ дилшур оиларо таъмин мекунад. Ҳама чиз метавонист аз ин ҳам бадтар шавад, аз ин рӯ барои он, ки ӯ ба хӯроки шом омадааст ё не, ғур-ғур кардан намсарзад.

Ман фикр мекунам, ки метавонистам ба зани ҷавоне, ки ба шавҳар мебарояд, маслиҳат дода ёрӣ расонам, ки ӯ аз рӯйхати дурударози талаботҳо, ки бо он ба ҳаёти оилавӣ қадам мениҳад, озод гардад, то ки баъд, агар дарёбад, ки шавҳараш ҳатто ният надорад, ки мувофиқи ин рӯйхат зиндагӣ кунад, рӯҳафтода нашавад. Бешубҳа, як қатор лаҳзаҳои асосӣ аст, ки асоси никоҳро ташкил медиҳанд ва онҳо бояд то ба он даромадан муҳокима карда шаванд: масъалаҳои молиявӣ, суғурта, бовичдонӣ, меҳрубонӣ, ақидаҳои ахлоқӣ, ягонагии ҷисмонӣ ва рӯҳӣ дар муҳаббат. Агар никоҳи шумо аз ҳамаи ин маҳрум бошад, ту ҳуқуқ дорӣ, ки онро талаб кунӣ; агар ҳеҷ чиз тағйир наёбад, метавонӣ дар ин бора дуо кунӣ. Вале дар хусусият ту ҳуқуқи маҷбур кардан надорӣ, ки одам ба ҳамаи тасаввуротҳои ту ҷавобгӯ бошад. Тоб овардан ба фишор ва ба ҷо овардани ҳамаи хоҳишҳои ту барои мард тоқатфарсост. Ба ҷои ин дар дуо ҳамаи проблемаҳои худро ба Худо кушо ва аз Ӯ ҷавобҳоро интизор шав. Кӯшиши аз болои шавҳарон барқарор кардани назорат ва ба онҳо талаботҳои сершумори худро пешкаш карда, мо асабӣ мешавем ва аз онҳо дилхунук мегардем, вақте аён мешавад, ки онҳо қудрат надоранд ба талаботҳои мо ҷавобгӯ бошанд, ҳарчанд дар ин айби бевоситаи мост. Аз ҳама мушкилиҳои зиёд дар никоҳи ман ҳамон вақте ба амал омаданд, ки умедҳои аз Майкл доштаи ман ва тасаввуротҳои ман дар бораи он, ки ӯ бояд чӣ гуна бошад, амалӣ нагаштанд.

Аз бисёр тасаввуротҳои ҳаёлии худ халос шав. Ҳамаи кӯшишҳои ту дар бораи тағйир додани шавҳар ва ҳама кӯшишҳои ӯ оиди ба ту мақбул будан бебарор ва ба шумо ғайр аз ноумедӣ чизи дигар наме-

оранд. Беҳтараш аз Худо хоҳиш кун, ки шавҳаратро чӣ хеле, ки ба Ӯ мақбул аст, тағйир диҳад, зеро Ӯ инро ниҳоят хуб мекунад, охир «...Ҳар он чи Худо кардааст, то абад хоҳад монд; чизе бар он илова намудан аз он кам кардан мумкин нест...» (Воиз 3:14). Шавҳари худро чи хеле, ки ҳаст, ҳамон хел қабул кун, барои комил гаштани ӯ дуо намо. Вақте дар ӯ тағйиротҳоро мебинӣ, бидон, ки ҳамин хел амали қувваи Худо зоҳир мегардад. «Танҳо дар Худо ором ёб, эй ҷонам! Зеро ки умедам аз Ӯст» (Заб. 61:6). Умедҳои аз ҳама калони худро на ба шавҳар, балки ба Худо банд.

Эҳтироми зарурӣ

Қайд кардан аҷиб аст, ки Худо аз шавҳар талаб мекунад зани худро *дӯст дорад* ва аз зан бошад — шавҳари худро ҳурмат кунад: «Пас, бигузур ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯст дорад ва зан аз шавҳари худ битарсад» (Эфс. 5:33). Ман боварӣ дорам, ки ягон зан мардеро дӯст надошта ба шавҳар намебарояд, вале бисёр вақт, чанде пас аз тӯй ӯ ҳурмат кардани шавҳари худро бас мекунад. Чун қоида ҳурмат накардан қабл аз барҳам хӯрдани муҳаббат ба вуқӯъ меояд ва баъзан ин барои мард хеле дардовар аст — зиёдтар аз он, ки мо фикр мекунем.

Оқибати гумкунии ҳурмат ба шавҳар метавонад хеле ҷиддӣ бошад. Микал, зани шоҳ Довуд, дид, ки чи хел шавҳари ӯ, ҳангоми даровардани сандуқи Худованд, аз хурсандӣ дар назди Худованд ва дар пешии назари тамоми халқ дар либоси оддӣ рақс кард. Микал на танҳо хурсандии шавҳарашро бо ҳам надид, балки бо нафрат ба ӯ нигоҳ кард (ба 2 Подш 6:16 ниг.). Ӯ ба ҷои он, ки ҳодисаро бо чашмони Худованд бубинад, шоҳро маҳкум кард. Ӯ барои беҳурмати нисбати шавҳар нархи гарон дод: Худо ӯро ҷазо дод ва ӯ то дами марг фарзанд надошт. Ман боварӣ дорам, ки ба шавҳари худ эҳтироми заруриро ба ҷо наоварда, мо на танҳо ба никоҳи худ зарар мерорем, балки худро аз ҳаёти нав маҳрум месозем.

Боз як мисоли дигар меорам. Малика Ваштӣ аз фармони шавҳари худ, ки мехост малика дар зебоии шоҳонаи худ ба базм ҳозир шавад, зеро ба меҳмонон ҳаловат бахшидани буд, сар тофт. Ӯ ин корро накард, ҳарчанд медонист, ки бо ин кораш шавҳарро хор медорад: «Вале Ваштӣ малика бо амре, ки подшоҳ ба воситаи хоҷа-сароён фармуда буд, нахост биёяд ва подшоҳ бағоят хашмгин шуда, ғазабаш андаруни ӯ аланга зад...» (ба Эст. 1:12 ниг.). Дар натиҷа Ваштӣ мақоми шоҳонаи худро аз даст дод. Ӯ на танҳо обрӯи шоҳ, яъне шавҳари худро резонд, балки нисбати меҳмонон беҳурмати нишон дод. Агар зан хоҳад, ки мақоми маликагии худро дар дили шавҳар нигоҳ дорад ва нахоҳад, ки оила ва дӯстони ӯро ранҷонад, набояд шавҳари худро хор дорад (ҳатто агар шавҳар, ба ақидаи ӯ, ба ин сазовор набошад). Охир пардохти ин нарх бениҳоят баланд аст.

Агар ба ҳар ҳол ин бо ту рӯй дод, ва ту нисбати шавҳар беҳурмати зоҳир сохтӣ, зуд аз гуноҳи худ дар назди Худованд тавба кун. Бигӯ: «Худованд, ман эътироф мекунам, ки шавҳари худро он тавре, ки дар Каломи Ту навишта шудааст, қадр намекунам. Дар дили ман деворест, ки ман онро ҳамчун воситаи муҳофизат аз дард баланд кардам. Вале ман мехоҳам, ки он баҳри шифоёбии дили ман вайрон гардад. Ман аз он пушаймонам, ки шавҳарамро он қадар ҳурмат намекардам ва эътироф мекунам, ки муносибати беҳурматонаи ман нисбати ӯ ва суханони тезу тунди ман ба ӯ, гуноҳ ба муқобили Туст. Дили маро аз ҳамаи он чизе, ки ба муҳаббати ҳақиқӣ ҳалал мерасонад, озод кун ва ҷои онро муҳаббате гирад, ки Ту ба ман додан мехоҳӣ. Девори сангинро аз дили ман бардор ва ба ман нишон деҳ, ки чи тавр шавҳарамро ҳурмат кунам, то ки ба Ту мақбул бошам. Худовандо, ба ман диле деҳ, ки нисбати ӯ пур аз муҳаббати Ту бошад ва ёрӣ деҳ, ки ӯро бо чашмони Ту бубинам».

Чунин дуо ба ту имкон медиҳад, ки иқтидори шавҳаратро бубинӣ ва ба камбудӣҳои ӯ чашм пӯшӣ, ту суханҷосро ёд мегириӣ, ки барои ӯ дастгири мегарданд ва никоҳи шуморо бо ҳаёти нав пур ме-

созад. Агар ҳамеша ба тарафҳои манфи диққат диҳем, муҳаббат мемирад; муҳаббат он вақт инкишоф меёбад, ки кӯшиш кунем фақат тарафҳои хуби онро бинем. Агар дар қафаси синаи ту диле, ки дар он Худо зиндагӣ мекунад, мезанад, диле, ки пур аз муҳаббат ба шавҳар аст, ту ба ҳамаи ин бо чапмони нав назар хоҳӣ кард. Баъзан ба ту рафтори шавҳар, мақсади рафторҳои ӯ ва ҳиссиётҳои нофаҳмо мешаванд, вале Худо ба ту хирадмандӣ дода, ёрӣ медиҳад, ки вазиятро дар ҳолати ҳақиқӣ бинӣ. Аз Худо хоҳиш намо, ки ба ту ин қобилиятро тўҳфа намояд.

Вақте ки ту дар бораи худ — чун зани шавҳардор — дуо мекунӣ, намунаи зани хуби каломиро дар хотир дор. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки зани хуб оиди хона ғамхорӣ мекунад ва онро идора мекунад; ӯ хирадмандона пулро саришта мекунад ва дуруст онро кор мефармояд. Ӯ ҳамеша ба саломатӣ ва намуди зоҳирии худ назорат мекунад, бо ҷидду ҷаҳд меҳнат мекунад, касби хубро дорост, бисёр чизҳо аз дасташ меояд ва ҳамеша дар бораи оянда ғамхорӣ менамояд. Ӯ ҳамеша обрӯи шавҳари худро нигоҳ медорад. Ӯ пурзӯр, ба худ боварӣ дорад, порсо аст ва аз пири наметарсад. Суханони ӯ бо меҳрубонӣ ва хирадмандӣ фарқ мекунанд. Ӯ коргурез набуда, ҳамеша аз паи корҳои рӯзгор мебошад. Шавҳар ва фарзандон ӯро таъриф мекунанд. Ӯ ба зебогии зоҳирӣ умед намебандад ва медонад, ки тарс дар назди Худо — ороиши беҳтарини ӯ мебошад. Ӯ ба корҳои шавҳар ёрӣ мерасонад ва бо зиндагии пурҷӯшу хурӯш умр ба сар мебарад, ва ин беҳ аз суҳанҳо аст (ба Мас. 31 ниг.).

Ана симои зани ҳайратовар — он зане, ки метавонад танҳо зери ҳомигии Худо ва итоаткории пурра ба Ӯ чунин гардад. Ва тоҷи ҳамаи ин шаъноҳ дар он аст, ки шавҳар метавонад ба зани худ бовар кунад, зеро ки «вай тамоми айёми умри худ ба ӯ некӣ мекунад, ва на бадӣ» (ба Мас. 31:12 ниг.). Ман медонам, ки «некии» аз ҳама бузурге, ки зан метавонад ба шавҳар бикунанд, дуоҳои ӯ мебошад. Инак, дуо мекунем?

Дуо

Худованд, ба ман ёрӣ деҳ, ки завҷаи хуб гардам.

Ман медонам, ки инро бе ёрии Ту қарда наметавонам. Маро аз худпарастӣ, беқарорӣ ва бадқаҳрӣ раҳой деҳ ва онҳоро ба некӯӣ, фидокорӣ ва пуртоқатии мутеъкорона табдил деҳ. Маро аз одатҳои бад ва таъби нохуш, аз суханони дағал ва хоҳиши худмуҳофизаткунӣ раҳой деҳ, ба ман некӯкорӣ, вафодорӣ, марҳамат, ва ҳалимӣ бидеҳ ва маро биомӯз, ки эҳсосотамро нигоҳ дошта тавонам. Дили маро аз бераҳмӣ шифо бидеҳ ва девори душманиро аз байни ману шавҳарам бо қуваи бузурги ваҳйи Худ бардор. Ба ман дили нав деҳ ва дар он муҳаббат, осоиштагӣ ва хурсандӣ ато намо (ба Фал. 5:22). Ман наметавонам аз ўҳдаи хусусиятҳои бади хислатам бароям, танҳо Ту метавонӣ маро тағйир диҳӣ.

Гуноҳҳои дили маро нишон деҳ, махсусан нисбати шавҳарам. Ман барои он бахшиш мепурсам, ки ўро таври зарурӣ дўст намедоштам ва ҳурмат намекардам; барои он бахшиш мепурсам, ки аз ў ба ғазаб меомадам, ўро танқид мекардам ва киначӯ будам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки аз озор, қаҳру ғазаб ва дилмондагӣ раҳой ёбам ва ўро чуноне бахшида тавонам, ки танҳо Ту бахшида метавонӣ — пурра, бе ёдоваршавӣ дар бо-раи гузашта. Чуноне кун, ки ман тавонам никоҳи худро шифо диҳам ва ба он осоиштагӣ орам. Байни ману шавҳарам муоширати дурустро барқарор кун ва моро аз бегонашавӣ наҷот деҳ; моро аз пойғаҳи даре, ки дар паси он ҷудой сар мешавад, дур кун.

Ба ман ёрӣ деҳ ёрдамчӣ ва дӯсти шавҳарам гардам. Ба ман ёрӣ деҳ хонаамро ҷои осоиштагӣ ва оромӣ гардонам, ки шавҳарам ҳамеша ба ин ҷо бо хурсандӣ баргардад. Маро биомӯз, ки барои худ ғамхорӣ карда тавонам, то ки барои ӯ диққатчалбкунанда монам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки пур аз қувват, аз ҷиҳати зеҳнӣ, рӯҳӣ ва рӯҳонӣ зани бой гардам. Ба ман ёрӣ деҳ зане гардам, ки ӯ тавонад бо ман, ҳамчун бо завҷа, фахр кунад.

Ман ҳамаи умедҳои худро назди салиби Ту меорам. Ман шавҳарамро аз масъулияти қонё гардондани он талаботҳоям озод менамоям, ки танҳо Ту метавонӣ қонё гардонӣ. Ба ман ёрӣ деҳ, ки ӯро чуноне ки ҳаст, ҳамон хел қабул намоям ва кӯшиши тағйир додани ӯро накунам. Ман мефаҳмам, ки ӯ наметавонад одами тамоман дигар шавад, вале дар айни замон, ба тағйиротҳои мӯъҷизаоваре дар ӯ умед мебандам, ки танҳо Ту офарида метавонӣ. Ӯро тавре тағйир деҳ, ки ба манфиаташ бошад. Ман пурра эътироф мекунам, ки ҳеҷ кадоми мо комил нестем ва ҳеҷ гоҳ он буда наметавонем. Танҳо Ту, Худованд, комил ҳастӣ, ва ман умед дорам, ки Ту ба мо ёрӣ мерасонӣ ба комили наздик шавем. Ба ман биомӯз, ки барои шавҳарам дуо кунам ва забони дуои маро забони муҳаббат гардон. Агар муҳаббати мо мурда бошад, онро эҳё кун. Ба ман нишон деҳ, ки муҳаббати ҳақиқӣ вучуд дорад ва чунон зоҳирсозии онро биёмӯз, ки шавҳари ман тавонад онро дарк кунад. Байни мо ягонагиरो офар, ки мо дар ҳама кор розигӣ дошта бошем (ба Ом. 3:3 ниг.). Бигзор Худои сабру тасалли «Моро тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бо-

шем» (ба Рум. 15:5 ниг.). Чуноне кун, ки мо аъзои як даста гардем ва ба якдигар рақобат кардан ё барои истиқлолият мубориза бурданро бас кунем, моро биомӯз, ки хатоҳо ва заифиҳои якдигарро мушоҳида накарда, баҳри манфиатҳои бузурги иттифоқи оилавии мо якҷоя меҳнат кунем. Моро биомӯз, ки ба осоиштагӣ ҷаҳд кунем ва такагоҳи якдигар бошем (ба Рум. 14:19 ниг.). Бигзор «мо дар як рӯҳ ва дар як фикр» муттаҳид бошем (ба 1 Қўр. 1:10 ниг.).

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки садоқати мо ба Ту ва ба якдигар рӯз аз рӯз афзояд. Ба шавҳари ман ёрӣ расон, ки мувофиқи амри ту сарвари оила гардад. Маро биомӯз, ки ўро дастгирӣ намоям ва ҳурмат кунам ва ба ў дар иҷрои вазифаи сарвари оила будан мадад кунам. Ба ман ёрӣ расон, ки хоҳишҳои дили ўро фаҳмам ва фикри ўро бо ҳам бинам. Ҷидду ҷаҳд ва талаботҳои ўро ба ман кушо. Ба ман масъалаҳои имконпазирро то пайдошавиашон нишон деҳ. Ба никоҳи мо рӯҳи ҳаётро бубахш.

Худованд, маро одами дигар гардон. Ба ман биомӯз, ки ба ҳаёт ба таври нав, зиндадилона нигарам. Муносибатҳои маро бо одаме, ки Ту ба ман ба сифати шавҳар додай, нав гардон. Ба ман биомӯз, ки ба ў бо ҷашмони дигар нигарам, дили маро бо муҳаббати нав, бо ҳиссиётҳои нав, ва хоҳишҳои нав пур кун. Чуноне кун, ки ман махлуқи нави Худо ва завҷаи арзанда гардам.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Бинобар ин ба шумо меғўям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, — ва ба шумо ато хоҳад шуд. Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранчу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро авф намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад.

Марқ. 11:24-25

...Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсўз бошед ва якдигарро авф намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ авф намудааст.

Эфс. 4:32

Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичўед, хоҳед ёфт;
дарро бикўбед, он ба рўятон кушода хоҳад шуд;
зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичўяд, меёбад,
ва ҳар кӣ дарро бикўбад, он ба рўянш кушода мешавад.

Мат. 7:7-8

Хона бо ҳикмат бино меёбад ва бо хирад барқарор мегардад.
Ва бо дониш ҳучраҳо аз ҳар навъ молу мулки гаронбаҳо ва дилпазир пур мешавад.

Мас. 24:3-4

Ва мо неқӣ карда, ноумед нашавем;
зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем.

Ғал. 6:9

КОРИ Ў

илл қариб, ки кор намекунад. Ў бо камоли майл ҳалли масъалаҳои молиявии оиларо ба дўши зани худ Ким партофт, ва худаш дар ин вақт ба орзўхо дода шуд. Вале бадии кор дар он аст, ки Ким аз бардоштани бори молиявии оила дар танҳои хурсандиро намебинад, дар вақте, ки Билл аллакай ҳабдаҳ сол аст нақшаҳои бенатиҷа мекашад. Ман боварӣ дорам, ки дар асоси бефаъолиятии Билл тарс меистад: ў метарсад, ки агар кори дилхоҳашро наёбад, ўро лозим меояд, ки тамоми умр бо кори бад-медидааш машғул шавад.

Стивен худро дар кор қариб то мурдан азоб медиҳад. Ў на истироҳатро медонад, на қаноатмандӣ аз натиҷаҳои кори худро, ў кам дар хона мешавад, ва кўдакон-наврасони ў бошанд, калон мешаванд. Ў «мисли барзагов» на барои он кор мекунад, ки зарур аст, балки барои он, ки метарсад: агар рўзе шавад, ки ў корро бас кунад, одамоне нисбати ў эҳтиромро қатъ мекунанд, ва он вақт ў ҳурмату эҳтиромро нисбат ба худ гум мекунад.

Мо ҳодисаҳои муҳолифи муносибатҳои мардонро нисбати кори худ овардем — ин, аз як тараф, бо сабаби худпарастӣ, тарс, боварӣ надоштан ба худ, рўҳафтодагӣ ва тарс аз оянда кўшиши аз он саркашӣ қардан аст. Дар бораи танбалон Худо чунин гуфтааст: «Дар-

воза бар ошиқмаъшуқаш мегардад, вале қоҳил дар бистараиш» (Мас. 26:14). Ё: «...Серхобӣ жандапӯш мегардонад» (ба Мас. 23:21 ниг.). Ва боз: «Роҳи қоҳил монанди хорбааст аст...» (ба Мас. 15:19 ниг.), ва инчунин: «Ҳарисии қоҳил ўро мекушад, чунки дастҳои ў кор кардан намехоҳанд» (ба Мас. 21:25 ниг.). Ба таври дигар гўем, одами танбал ҳеҷ вақт ба чизе ноил намегардад, ҳеҷ вақт чизе ба даст намеорад, роҳаш пурхор хоҳад буд ва дар ниҳоят ўро ба ҳалокат мебарад.

Тарафи дигар — то дами охири гирифтори кор будан аст. Дар бораи ин одамон Худо гуфтааст: «Чунин аст тариқи ҳар касе ки ба чизи дигарон тамаъ кунад: он чиз қони тасарруфкунандаи худро мегирад» (ба Мас. 1:19 ниг.); «Вале ман ба ҳамаи корҳои худ, ки дастҳоям карда буд, ва ба меҳнате ки дар карданиаш машаққат кашаида будам, назар андохтам, — ва инак, ҳама ҳеҷу пуч ва бод паймудан аст, ва дар таҳти офтоб суде надорад!» (Воиз 2:11). Аз ин бармеояд, ки меҳнати мутаассибона одамро мурдадил мегардонад ва ҳаёти ўро аз маънӣ маҳрум месозад.

На тариқи яқум, на тариқи дуҷум одамро хушбахт, ва ҳаёти ўро пурмазмун намегардонанд. Танҳо бо ёрии Худо роҳи беҳтаринро ёфта, ҳаёти сифатан навро сар кардан мумкин аст.

Сабабе, ки одамро маҷбур месозад ба ин ё он ҳолат афтад, боз ҳамаи аст — тарс. Гап дар сари он аст, ки худро ба кори худ монанд кардан ба мардон хос аст. Ў ба он эҳтиёҷ дорад, ки ўро қадр кунанд, ў мехоҳад худро ғолиб ҳис кунад. Ва воситаи ба даст овардани ин мақсадҳоро чун қоида ў дар кори худ мебинад. Ўро пешомади нобарор будан ба ҳарос меандозад. Агар ў кори аз қобилияти худ пасттарро иҷро кунад, ин ўро паст мезанад; агар натиҷаи корҳои худро набинад, ин ўро рўҳафтада мекунад, ва ў ношоямии худро ҳис мекунад.

Худо медонад, ки барои мардон кор меъёри қаноатмандии ҳаёт мебошад. Ў гуфт, ки «Ва агар ҳар одам... аз ҳар меҳнати худ некӣ бинад, — ин низ атои Худост» (Воиз 3:13). Масъалаи қаноатманд

нагаштани шавҳар аз кори худ он қадар аз худи кор вобаста набуда, дар он аст, ки оё ин кор барои вай ягон маъно дорад ё не. Марде, ки дар кори худ ягон маъниро намебинад, рӯзе дармеёбад, ки коре, ки ба он якчанд сол тамоми қуввати худро барои подоши ночиз додааст, дар назараш оянда надорад — ба ҳар ҳол намеарзад, ки ӯ ба он ҳаёти худро бахшад. Агар мард солхӯрда бошад, дар сараш ин фикрҳо омаданаш мумкин аст: «Ту ба касе даркор нестӣ. Туро метавонад дилхоҳ кас иваз намояд. Ту аллакай қодир нестӣ, ки корҳои пештар мекардаатро ба ҷо оӣ. Ту барои ягон чизро ёд гирифтаан хеле пир ҳастӣ. Ту беилоҷӣ». Ин ҳолат барои мардон хеле хатарнок буда метавонад.

Гэри, падараш, ва бобояш оиди молия проблемаи якхела доштанд. Ҳар кадоми онҳо хеле дер дар бораи он фикр карданд, ки бо онҳо чӣ шуда мегузарад. Онҳо таваккалкунон дар бораи маънои он фикр накарда, кори худро иваз мекарданд. Онҳо ҳамеша дар fronti молиявӣ мубориза мебуданд. Волидони онҳо ҳеҷ гоҳ дар бораи он дуо намекарданд, ки истеъдодҳои фарзандони онҳо кушода ва талаб карда шаванд, то ки баракатҳои Худо ба онҳо резад, то ки тамоми дарҳо ба рӯи онҳо кушода гарданд, то ки онҳо вазифаҳои худро ба ҷо оварда тавонанд. Чуноне, ки маълум мешавад, таърих дар он ҷое, ки даҳлати Худо вучуд надорад, такрор мешавад.

Ман одамонро мушоҳида мекунам, ки падару модаронашон ғайбона барои онҳо дуо мекунанд, дар ҷустуҷӯи коре, ки онҳоро қаноатманд мегардонад, бомуваффақияттаранд. Эҳтимол, ибтидои мартабаи онҳо мушкил мегардад, вале онҳо мақсадро медонанд ва таъиноти худро мефаҳманд ва маҳз ин ба онҳо ёрӣ медиҳад, ки бо роҳи дуруст раванд. Рӯҳафтадагӣ ва талхкомӣ, ки ба дигар одамон хуб ошно ҳастанд, ба онҳо дахл намекунад. Дар байни падару модароне, ки ҳаёти фарзандонашонро ба нақша мебароранд, камашон кӯшиш мекунанд, ки фикри *Худоро* фаҳманд. Вақте ки ҳаёти кӯдак ба тасодуф таваккал карда шавад, дар он вақт даву геч

дар ҷустуҷӯи касаба сар мешавад, ки ғайр аз рӯҳафтадагӣ, шубҳа ва пушаймонӣ чизи дигаре намеорад. Агар ҳаёти шавҳари ту маҳз ҳамин хел сар шуда бошад, дуоҳои ту метавонад онро тағйир диҳад.

Агар шавҳари ту аз дуоҳои волидайн маҳрум шуда бошад, ту метавонӣ онро ислоҳ намой. Ту метавонӣ дар бораи он дуо кунӣ, ки чашмони ӯ кушода гарданд ва ӯ тавонад фикри Худо ва роҳеро бинад, ки Худо ба ӯ нишон медиҳад. Дуоҳои ту ба шавҳар ёрӣ мерасонад, ки худро новобаста аз он, ки ба чӣ кор машғул аст, одами зарурӣ ва бебаҳо ҳис кунад. Ту метавонӣ ӯро ба он бовар кунонӣ, ки Худо ба ӯ маҳорат ва истеъдод додааст ва дар оянда барои ӯ як чизи ҳайратовар тайёр намуздааст. Баъди ин ба Худо дуо кун, ки Ў ба шавҳарат дар дидан ва фаҳмидани имкониятҳои нав ёрӣ расонад, ки аз онҳо ҳеч як одам маҳрум карда наметавонад. Бо дуоҳои худ ту метавонӣ роҳи ӯро сангфарш намой.

Агар мансаби шавҳари ту бо муваффақият бошад ҳам, дар бораи он дуо кардан даркор аст, ки ҳама чиз дар қорҳои ӯ бо хости Худо ба ҷо оянд, дар он вақт ҳама чӣ хуб мешавад. Шавҳари ман барои сурудҳо оҳанг месозад ва продюсери мусиқавӣ аст. Ў маротибаҳои зиёд ба ман гуфтааст, ки дуоҳои ман ӯро муҳофизат намуздаанд ва ёрӣ додаанд, ки аз ҳамкорӣ бо мизочони дилнокаш канорачӯӣ намояд. Ба ӯ ҳеч гоҳ лозим наомадааст, ки бо мизочони ношуд, «вазнин» ва бадхашм сару кор гирад, агар хусусиятҳои ин тичоратро ба назар гирем, инро мўъҷизаи асосӣ номидан мумкин аст. Ман ҳамеша дар бораи он дуо мекунам, ки Худо ба назди ӯ одамони хубро биёрад ва аз наздаш он касонро дур созад, ки метавонанд ба ӯ нохушӣ оранд. Агар дуоҳои мо қудрат надошта бошанд, ки мансаби шавҳаронамонро қатъиян беғубор гардонанд, онҳо қудрат доранд, ки қадре қорашонро сабук кунанд ва онҳоро аз бисёр масъалаҳои нодаркор озод созанд.

Агар шавҳари ту — меҳнатқарин бошад, дар бораи он ғамхорӣ намо, ки ӯ баъзан истироҳат ва дилхушӣ кунад, муддате чанд ӯро аз масъалаҳои молиявии оила озод намо. Мардон ба истироҳат эҳтиёҷ

доранд. Бе ин онҳо метавонанд «дар кор адо» шаванд ва дар назди васвасаҳои гуногун беқувват гарданд. Дуоҳои ту ба шавҳар ёрӣ мерасонанд фаҳмад, ки маъноӣ ҳаёт дар кор набуда, балки дар пайравӣ ба Худо мебошад. Биёед дар бораи он дуо мекунем, ки шавҳарони мо ин мувозинатро ёбанд.

Дуо

Худованд, ман дар бораи он дуо мекунам, ки Ту кори шавҳари маро баракат диҳӣ. Бигзор он ба ӯ на танҳо муваффақият ва равнақи молиявӣ, балки қаноатмандии бузург низ биёрад. Агар ягон чиз дар кори ӯ бо фикри комили Ту рост наояд, инро ба ӯ кушо. Ба ӯ нишон деҳ, ки дар чӣ хато мекунад ва ӯро ба роҳи дурӯст равона кун. Ба ӯ ёрӣ расон, ки қувват гирад, дидани ояндаро омӯзад ва аз камфаъолияти ва танбалӣ раҳой ёбад. Бигзор ӯ аз барои тарс, худпарастӣ ва тарси масъулият шуда ҳеҷ гоҳ аз кор саркашӣ накунад. Ва инчунин ба ӯ нишон деҳ, ки ӯ набояд баҳри ба дигарон хуш омадан, ба кор ғўтга занад. Бигзор ӯ ҳеҷ гоҳ аз он чизе, ки Ту барояш тўҳфа кардаӣ, бештар талаб накунад. Ба ӯ биомӯз, ки аз муваффақиятҳои худ шодӣ кунад ва барои ба даст овардани аз ин ҳам зиёд кўшиш накунад. Ба ӯ ёрӣ расон, ки комёб гардад, вале аз ҳама гуна маҷбуркунӣ ва фишор дар роҳи муваффақият озод намо.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки Ту Худованди кори ӯ бошӣ, то ки ӯ ҳама корро бо Ту кунад. Ба ӯ дар ба даст овардани боварӣ ба он бахшоишҷоие, ки Ту ба ӯ додаӣ, мадад кун, то ки ӯ тавонад чустуҷў кунад, ёбад ва бошарафона кори худро ба ҷо орад. Барои ӯ

дарҳои ояндаро, ки касе аз одамон онро маҳкам карда наметавонад, кушо. Малакаҳои касбии ўро зиёд кун ва ба ў ёрӣ деҳ, ки ҳар сол онро мукамал гардонад. Ба ман нишон деҳ, ки бо чӣ ман метавонам ба ў лозим бошам.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки кори ў ҳамешагӣ, аҷиб ва барояш дилкаш бошад ва сазовор пардохт карда шавад. Бигзор ў ҳамеша ба аҳкоми: «Ҷидду ҷаҳдро суст накунед; рўҳи пурҳарорат донга бошед; Худовандро бандагӣ намоед» (Рум. 12:11), содиқ бошад. Бигзор ў ба дарахти дар назди ҷўйҳои оби ҳаёти Ту шинонда шуда, ки меваи худро дар мавсимаш медахад, монанд бошад. Ба ў мадад кун, ки зери фишори шароитҳо ҳам нашавад, балки дар рўҳ устувор гардад ва пурбарор бошад (ба Заб. 1:3 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Оё шахси дар кори худ чобукро дидаї?
Вай назди подшоҳон меистад; назди сафилон меистад.

Мас. 22:29

Барои сарват ғун кардан заҳмат накаш;
тадбирсозиҳои худро тарк намо.
Оё меҳоҳӣ чапмони худро ба он бидӯзӣ,
ва ҳол он ки он ғоиб шудааст?
Зеро ки он барои худ болҳо месозад ва мисли
уқоб ба осмон парида меравад.

Мас. 23:4-5

Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст
оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?
Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ фидияе медиҳад?

Мат. 16:26

Аз боиси қоҳилӣ сақф фуруё меравад, ва ҳангоме ки дастҳоро
дар бағал зада нишинанд, боми хона чак-чак меҷакад.

Воиз 10:18

Бигзор ҳусни таваҷҷӯҳи Худованд Худои мо бар мо бошад!
Ва амали дастҳои моро бар мо тақвият намо;
ва амали дастҳои моро тақвият намо.

Заб. 89:17

МАБЛАҒҶОИ Ў

уваффақияти тамоми ҳаёти шавҳари ту ба андозаи зиёд аз муносибати ў ба пул вобаста аст. Дили ў сахй аст ё хасис? Ў барои дигарон хурсандй карда метавонад, ё ўро ҳасад азоб медиҳад? Пул барои ў чй ҳисоб меёбад — баракат ё лаънат? Ў маблағҳои худро чй тавр идора мекунад — боақл ё бесақлона? Дар байни шумо дар масъалаи молиявй ҳамфикрй ҳукмфармо аст ё шумо ҳамеша дар ҳолати ҷангй ҳастед? Ҳеҷ чиз дар никоҳ мисли ҷанҷол барои пул ё норасоии он ва қарзҳои калон бори гарон буда наметавонад. Танҳо агар дарк кунем, ки ҳамаи он чизе, ки дорем, мо бо хости Худо доро гаштаем, ва танҳо он вақте, ки мо Ўро даъват менамоем, ки Худованди ҳама чизи доштаи мо гардад — ҳамон вақт мо метавонем аз масъалаҳои ба пул вобастагй дошта ё набудани онҳо халос шавем.

Ҳарчанд шавҳари ман пули бад кор намекард, тиҷорати ў аз рӯи ақидаи «гоҳ пури пур, гоҳ холии холий» бунёд ёфта буд. Боре бўҳрон як соли дароз давом кард ва ҳамаи мо инро ҳис кардем. Ҳатто ширкатҳос, ки аз мо қарздор буданд, бо сабаби надоштани пули нақд ба мо ягон танга дода наметавонистанд. Ин замонаҳои аз ҳама душвор буд, ва агар мо ба Худо умед намебаستم ва ба Ў ҳамаи масъалаҳои

молиявиамонро бовар намекардем, аз ин ҳам бадтар шуданаш мумкин буд. Моро танҳо он тасаллӣ меод, ки мо ба Худо гӯш кардем ва ба калисо даҳяқҳои худро додем. «Тамоми ушрро ба хазина — хона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё Ман равзанҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фурӯ намерезам?» — мегӯяд Худованд (Мал. 3:10). Мо инчунин ба амри ба бенавоён ва эҳтиёҷмандон садақа кардан содиқ бузем: «Хушо касе ки ба бенавоён эҳтибор медиҳад! Дар рӯзи мусибат Худованд ӯро раҳо хоҳад кард» (Заб. 40:2). Мо дар ҳақиқат Худоро меҷӯстем. Мо бовар мекардем, ки ба Ў, чун ба сарчашмаи ҳаёт бовар карда ва ба аҳқомҳои Ў пайравӣ намуда, дорои баракатҳои Ў мегардем. Ва ба ҳар чизе, ки мо эҳтиёҷ дорем, Ў ба мо медиҳад. Ҳамин тавр ҳам шуд.

Бисёр масъалаҳои молиявӣ метавонанд ҳал гарданд, агар масъалаҳоро ба Худо бовар кунем ва иродаи Ӯро ба ҷо орем. Ин маънои онро дорад, ки бидиҳӣ, вақте, ки Ў амр мекунад. Худованд ба касоне, ки иродаи Ӯро иҷро мекунанд, раҳой, муҳофизат, баракат ва ҳаёти навро ваъда медиҳад. Дар ҳолати акс моро лозим меояд, ки хориро бичашем, ки аз паси худ нодориро меорад: «Касе ки гӯши худро аз фиғони бенаво баста бошад, худааш низ фарёд занад, фарёдрас намеёбад (Мас. 21:13). Хасисӣ туро аз маҳорати шодӣ кардан аз чизи дошгаат маҳрум месозад, ва ин ба бисёр мушкилиҳои ҳаёти оварда мерасонад.

Бешубҳа, одамони давлатманде ҳастанд, ки фаҳмиши онро надоранд, ки садақа кардан чӣ маъно дорад, вале агар ба ҳаёти онҳо бодикқат назар андозем, дидан мумкин аст, ки онҳо аз бисёр баракатҳои Худо маҳруманд: аз мақсаднокӣ ботинӣ, аз муҳофизат, муҳаббат, оромии рӯҳӣ, саломатӣ ва ҳисси пуррагии ҳаёт, — ва онҳо сабаби инро намефаҳманд. Онҳо боигарии худро маҳфӯз медоранд, вале маҳорати аз он хурсандӣ карданро гум мекунанд; ва ҳамаи ин

аз он аст, ки онҳо як чизро намедонанд — калид ба ҳаёти ҳақиқӣ дарки Худованд ва рафтан бо роҳҳои Ў мебошад. Ва ин онро дар назар дорад, ки бо боварии пурра — вақти худ, қувваи худ, муҳаббат, маҳорат ва маблағҳои худро ба ихтиёри Худо пешкаш кардан лозим аст.

Дар бораи он дуо кун, ки шавҳари ту ин калиди ҳаётро ёбад, иродаи Худоро фаҳмад, фаҳмад, ки Худо чи тавр мехоҳад, ки ў маблағҳои худро саришта намояд. Дар бораи он дуо кун, ки ў дили саҳис ба даст орад, ки ба дигарон ҳам дода тавонад, бо чизи доштааш қаноат кунад ва аз ин бештар талаб накунад. Ман намегӯям, ки кӯшиши бештар пул кор кардан бад аст — айнан баръакс. Мард бояд барои кори худ подоши сазовор гирад ва зани ў бояд дар ин бора дуо кунад. Меҳнати якхелаи вазнини беҳолкунанда бо ҳамсафарони ҳамешаи худ — дард, ғазабнокӣ, бемориҳо ва ҳасад, ки дар натиҷа ба камбағалӣ оварда мерасонад — ба одам сазовор буда наметавонад. Дар ҳар ҳолат дуо кун, ки борони баракат ба сари шавҳарат резад ва ин баракатҳо танҳо аз Худо бошанд. «Баракати Худованд сарватманд мекунад, ва ғаму ғуссае бо худ намеоварад» (Мас. 10:22).

Яқинан, на ҳамаи мушкилиҳои молиявии мо бо дуо ҳал мегарданд, зеро баъзан Худо душвориҳои пулиро бо мақсади он истифода мебарад, ки диққати моро ба ягон чиз ҷалб намояд, ё чизеро ба мо омӯзад. Бо вучуди ин, шубҳа нақун — дуоҳои ту шавҳаратро аз муборизаҳои нодаркор ва шикастҳои дардовар муҳофизат мекунад. Худо мехоҳад, ки дилҳои итоаткор, сипосгузор ва олиҳиммат-ро баракат диҳад, ки ганҷи худро дар Худо мебинанд. «Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд» (Мат. 6:21). Худо мехоҳад, ки шавҳари ту ганҷи худро на дар пул, балки дар Ў ёбад.

Дуо

Худованд, ман ҳамаи маблағҳоямонро ба Ту месупо-
рам. Худованди онҳо бош ва онҳоро барои ба дасто-
вари мақсадҳои Худ истифода бар. Ба ҳар дуи мо
биомӯз, ки бахшоишҳои Туро дуруст саришта карда
тавонем, ба мо ёрӣ деҳ, ки дар хароҷоти пул ҳамфиكر
бошем. Ман дар бораи он дуо мекунам, ки мо аз бори
вазнини қарз халос бошем. Ба мо нишон деҳ, ки дар
куҷо ва кай нодуруст рафтор намудаем, ва ба мо хи-
радмандӣ омӯз; ҳамаи он чизи вайроншударо бар-
қарор намо ва ба мо роҳ нишон деҳ. Ба ман омӯз, ки
хирадмандона дар ғайи гардондани боигариамон
иштирок намоям. Бигзор мо ҳамеша дар хотир дошта
бошем, ки ҳар он чизе, ки мо дорем, ба Ту тааллуқ до-
рад ва ҳамеша барои ин аз Ту миннатдор бошем.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки ӯ (номи шавҳар)
чӣ тавре, ки Ту дар Каломат ба мо амр кардаӣ, ба Ту
ва ба дигарон хайрхоҳона қурбонӣ карданро омӯзад.
Барои роҳбарии молиявӣ ба ӯ хирадмандӣ деҳ ва
омӯз, ки оқилона пулро сарф намояд ва хирадмандо-
на ояндаи худро ба нақша гирад. Ман аз Ту хоҳиш ме-
кунам: ба ӯ дар ёфтани чизи асосӣ байни хароҷоти бе-
ақлона ва хасисӣ ёрӣ бидеҳ. Бигзор кори ӯ ҳамеша хуб
пардохт карда шавад, пулҳои ӯ дар ҷояш бошанд, он-
ҳоро надузданд ва беҳуда сарф карда нашаванд. Он-
ҳоро афзун гардон ва бигзор меҳнати ӯ ҳамеша фоида
биёрад. Ман дуо мекунам, ки шавҳари ман аз масъа-
лаи молиявӣ азоб накашад, балки пеш аз ҳама талаб-
гори Малакути Ту бошад, ва донанд, ки ҳамаи чизҳои
зарурӣ ба ӯ ба таври илова дода мешаванд (ба Луқ.
12:31 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Ва шумо дар ҷустуҷӯи он набошед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бипӯшед,
ва аз ғам осуда бошед, чунки қавмҳои ҷаҳон дар ҷустуҷӯи ҳамаи
ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин
чизҳо эҳтиёҷ доред; балки Малакути Худоро биталабед, ва
ҳамаи ин барои шумо илова хоҳад шуд.

Луқ. 12: 29-31

Зеро, чун Худо ёро ба шодмонии дили ӯ машғул мекунад,
кас фаромӯш мекунад, ки айёми умраш бисёр нест.

Воиз 5:19

Касе ки ба мискин ёрдам диҳад, мӯҳтоҷӣ нахоҳад кашид,
вале касе ки чапмони худро пӯшонад,
ба лаънати бисёр дучор хоҳад шуд.

Мас. 28:27

Ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, ва одилеро надидаам,
ки партофта шуда бошад, ва наслаш нон мепурсида бошанд.

Заб. 36:25

Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷи шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли
Худ дар Исои Масеҳ пур хоҳад кард.

Фил. 4:19

ҲАЁТИ МАҲРАМОҶАИ Ӯ

ар ин китоб дар бораи таркибдиҳандаҳои асоситарини ҳаёти мардон гуфта мешавад. Ман фикр мекунам, ки агар мо шавҳарони худро дар он соҳаҳои ҳаёташон, ки аҳамияти бузурги ҷамъиятӣ доранд, хушбахт карда тавонем, бештар комёб мешавем, агар ба дигар тарафҳои маҳрамонатари ҳаёти онҳо рӯ орем.

Баъд аз бист соли муоширатам бо заноне, ки якҷоя бо онҳо дар бораи никоҳҳои нобарори моҳиятан ҳолӣ ва мурда, аз муҳорибаҳои доимӣ барои бартарӣ доштан дуо мекардам, ман дидаам, ки барои занон муносибатҳои ишқӣ арзиши кам доранд. Гуфтан мумкин нест, ки онҳо дар бораи ин тарафи никоҳи худ фикр намекарда бошанд, одатан дар ҳаёти онҳо чунон корҳои муҳимтар вучуд доранд, ки аз онҳо ғамхорӣ доимиро талаб менамоянд: тарбияи кӯдакон, кор, масъалаҳои пулӣ, корҳои рӯзгор, беморӣ назди — кон ва рақобат бо шавҳар, — ки шаҳват дар охири ин рӯйхати дуру дароз менамояд. Баъзе занон ҳафтаҳо, моҳҳо ва ҳатто солҳо бо ин ё он сабаб бо шавҳарони худ муносибатҳои маҳрамона надоранд. Ва вақте ки никоҳ барҳам меҷӯрад, онҳо хеле ҳайрон мешаванд. Ҳатто агар завро чунин ҳолати кор пурра қонсӣ гардонад ҳам, дар ҳаёти маҳра-

монаи ё шавҳар мставонад худро дар ин соҳаи муҳим маҳдудкардашуда ҳисобад.

Барои занон шаҳват усули зоҳирсозии ҳусни тавачҷӯҳ ва муҳаббати худ ба мард мебошад. Зан намставонад бо марде меҳрубон бошад, ки ёро меранҷонад, озор мерасонад, маъюси меорад ва ҳеҷ гуна дастгирӣ намекунад, бо кӣ зан худро нодаркор ва танҳо ҳис мекунад. Вале барои мардон шаҳват як чизи тамоман зарурӣ мебошад. Агар мард инро нагирад, ҳисси биной ва шунавоии ё заиф мегардад, ва зеҳну ҳиссиётҳои ё ҳассосии худро гум мекунанд. Агар ин манбаи ҳаёти ё инкор карда шавад, ё шунидани зани худ ва фаҳмидани хоҳишҳои дили ёро бас мекунад. Дар занҳо бошад, ҳамааш баръакс аст. *Шаҳват мставонад мунтазир шавад, то он даме, ки мо масъалаҳои муҳимро ҳал накунем*- фикр мекунанд онҳо. Агар шаҳват пеш аз ин биёяд, дар ҳақиқат имкониятҳои ҳалли ин масъалаҳо ба андозаи баланд мегарданд.

Ана барои чӣ дар муносибатҳои зану шавҳариатон ба шаҳват ҷои зарурӣ додан лозим аст. Муҳим нест, ки барои ин кор шароитҳои мусоид ҳаёт ё не, ту ба ин хоҳиш дорӣ ё надорӣ — фаҳмидан ва қонеъ гардондани эҳтиётҳои шавҳари худ муҳим аст, агар ту хоҳӣ, ки бо шавҳарат муносибатҳои хуб дошта бошӣ. Мардонро маҳз дар ин соҳаи ҳаёт, ки аз дигаронаш дида, хеле нозуктар аст, сарсон кардан, паст задан, беяроқ гардондан, маҷбур кардани он, ки худро ношоам ҳис кунанд, хеле осон аст.

Масъалаҳои муносибатҳои шаҳвонӣ аз он сабаб хеле хос мебошанд, ки мардон ва занон нуқтаи назари Худоро ба ин чиз пурра намефаҳманд. Вале Китоби Муқаддас дар ин бора тамоман аниқ мегӯяд: «Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он завҷа аст. Аз якдигар канорагирӣ накунед, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо шуғл кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад» (1 Қўр. 7:4-5). Шаҳват дар никоҳ

таъиноти Худост. Мунтазам аз муошироти маҳрамона канораҷӯй кардан нодуруст аст. Истисно метавонад рӯза, дуо ва беморӣ гардад.

Дар никоҳ баданҳои мо ба мо тааллуқ надоранд; мо *ӯҳдадор* ҳас-тем, ки ба якдигар диққати ҷисмонӣ диҳем. Суръати алоқаҳои шаҳвонӣ аз талаботҳои каси дигар вобаста аст, на аз мо. Агар муносибатҳои ту ба шаҳват қатъиян аз рӯи талаботҳои ту ва хоҳишҳои ту муайян карда шавад, пас ту нуқтаи назари Худоро оиди ин масъала намесфаҳмӣ. Ӯ мегӯяд, ки баданҳои мо бояд ба каси дигар хурсандӣ бахшанд. Табиат чунон офаридааст, ки шаҳват барои мард ҳатмист ва вақте ки ӯ зан мегирад, занаш барои қаноатманд гардондани ин талабот ҷавобгар аст. Агар зан ба масъулияти худ беъятиной кунад, дар муносибатҳои байниҳамдигарӣ бисёр чизҳо аз байн мераванд. Ва мо дар назди васвасаҳои гуногун очиз мемонем, ки онҳо аз онс, ки мо ба худ тасаввур мекунем, хатарноктар мебошанд. Ин метавонад бо ҳар кас рӯй диҳад, аз ин рӯ тарафи маҳрамонаи ҳаёти занашӯии ту ва шавҳарат ба дуо эҳтиёҷ дорад. Аз ҳама беҳтараш дуокуниро пеш аз он, ки масъалаҳо пайдо мешаванд, сар кардан лозим аст.

Агар шавҳари ту нисбат ба онс, ки ту мехоҳӣ, ба шаҳват зуд-зуд мешгул шудан хоҳад, дуо кун, ки Худо ба ту ёрӣ расонад, ки дар ин масъала тағйир ёбӣ. Аз рӯи таҷрибаи шахси медонам, ки аз ҳама мушкилиҳои бузург дар ҳаёти маҳрамонаи ҳамсарон дар даврас ба амал меоянд, ки кӯдакони онҳо хурд ҳастанд ва диққату ғамхорӣ зиёдро талаб мекунанд. Дар он вақте ки ниҳоят онҳоро мехобонӣ, бениҳоят хаста мешавӣ ва фақат дар бораи як чиз орзӯ мекунӣ — тезтар хоб кардан, дар он вақте ки шавҳари ту барои шаб нақшаҳои дигаре дорад. Ту ё метавонӣ қатъиян кӯшишҳои ӯро рад карда бигӯӣ: «Дар ин бора фаромӯш кун. Ман хаста шудам», ё ба ӯ дар бораи аҳволат бигӯӣ, ки ба ин ӯ *хулаш* ҷавоб хоҳад дод: «Ҳеч гап не. Истироҳат кун», ё норозигии худро нисбати рафтори ӯ қатъиян зоҳир созӣ, ки дар ӯ ҳисси гуноҳкорӣ ё хашмгиниро ба амал меорад.

Вале ман роҳи чорумро ёфтам, ки нисбати номбаршудаҳо беҳтар менамояд. Бин, шояд он барои ту ба кор ояд.

Вақте ки шавҳарат ба ту орзӯяшро мегӯяд, чашмонатро бозӣ надорон ва оҳ накаш, балки ба ҷои ин бигӯй: «Хуб, ба ман понздаҳ (бист ё зиёдтар) дақиқа вақт деҳ». Дар ин муддат кӯшиш кун, ки худатро боз ҳам дилработар гардонӣ, масалан, оббозӣ кун, ба баданат равшанҳои хушбӯ бимол ё атрҳои дӯстдоштаи ӯро пош (ин атрҳоро махсус барои чунин рӯзҳо эҳтиёт намо), мӯйҳоятро шона кун, каме орову торо кардан зарар надорад, то ин, ки рӯят тару тоза бошад. Либоси тағро, ки дар он ӯ туро дилработар мебинад, пӯш, ва дар бораи камбудихои худ фикр накун — ӯ ба ин ягон диққате намедихад. Яктаки тунукеро пӯшидан мумкин аст, ки онҳоро панаҳ мекунад. Дар айни ҳол ба Худо дуо намо, ки ба ту қувват диҳад ва дили туро ба шавҳар моил гардонад. Вақте ки ту дар назди шавҳарат ҳозир мешавӣ, ӯ ба таври гуворо ҳайрон мегардад ва ба он бовар мекунад, ки беҳуда интизор нашудааст. Вақте мебинӣ, ки чӣ гуна шарикӣ хуб буда метавонӣ, аз худ ҳайрон мешавӣ ва ба худ маъқул шуда, баъди он ҳарду хушбахтона хоб мекунед. Ин сарфи начандон вақти зиёд барои никоҳи шумо баракати бузург мегардад.

Вале баъзан баръакс шудан низ мумкин аст, вақте ки зан аз назари шавҳар дур мемонад. Сабаб дар он аст, ки ӯ нисбати зан шавқу ҳавасро гум кардааст, эҳтимол аз ҷиҳати ҷисмонӣ, зехнӣ ё ҳиссиётӣ. Вале агар мард тавонад, ки моҳҳои дароз бе шаҳват зиндагӣ кунад, маълум мешавад, ки корҳои ӯ ба ҷо нестанд. Ё ӯ аз нотобии ҷисмонӣ азоб мекашад, ё ӯро нобарорӣ, маъюсӣ ё рӯҳафтодагӣ азоб медиҳанд. Дар ин ҷо дуо ёрӣ дода метавонад: он масъаларо мекушояд ва роҳҳои ҳалли онро нишон медиҳад. Дар ҳолати зарурӣ барои ёрии касбӣ муроҷиат кардан мумкин аст. Ин аз барпо кардани ҷудошавӣ ва оқибати барқарорсозии саломатии зарардида ё асаби вайроншуда дида, арзон ва осон аст. Ин бемориҳо ҳамеша ба ҳалокати никоҳ ҳамсафаранд. Ба ғазаб, алам, ҳақирӣ

имкон надеҳ, ки ба ту ҳукмрон гарданд. Кӯшиш кун, ки ҳамеша солим ва дилрабо бошӣ. Агар гамхорӣ ба худ ва ба бадани худ ба ту хурсандӣ наорад, инро баҳри *шавҳарат* ба ҷо биёр. Либосҳои дӯстдоштаи вайро пӯш, ороиши мӯйҳоятро иваз кун, ўро бо симои нав ҳайрон кун. Ҳамеша нав ва мароқангез бош. Хуллас, бефаъолият набош.

Безътиной нисбати шаҳват дар никоҳ оқибатҳои бади хатарнок дорад. Инро дар хотир дор. Ба тақвим нигоҳ кун ва танаффусҳои тўлониро дар муоширатҳои ҷисмониатон роҳ надеҳ. Агар чунин давраҳо тўл кашанд, аз Худо хоҳиш намо, ки сабабашро ба ту нишон диҳад ва кӯшиш намо, ки вазъиятро тағйир диҳӣ. Ва дар хотир дор: дар бораи тозагии шаҳват дуо кардан ҳеч гоҳ дер нест; ҳар он чизе, ки дар гузашта бо шумо шуда буд — акнун ҳеч аҳамияте надорад. Баъзан мушкилиҳо дар ин соҳа бинобар сабаби тачрибаи шаҳвонӣ доштани ҳамсарон то никоҳ ба амал меоянд. Дар бораи он дуо кун, ки аз ин хотираҳо озод шавӣ. Шумо он вақте тоза мегардед, ки дили шумо барои ҳақиқат кушода гардад. Ва ҳамаи ин аз дуо сар мешавад. Ба ин бахшоиши Худо ва дуо барои ин соҳаи муҳими ҳаёти худ безътиной нақун.

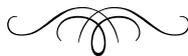
Дуо

Худованд, ҳаёти маҳрамонаи шавҳари маро баракат деҳ ва онро бо қувваи нав пур кун. Ҳар он чизеро, ки вайрон шуда буд, барқарор намо ва ҳар он чизеро, ки ба мувозинат эҳтиёҷ дорад, ба мувозинат биёр. Моро аз бепарвой, дилмондагӣ, норозигӣ аз якдигар, даву ғечҳо, кинагирӣ ва бетарафӣ муҳофизат намо. Ба мо ёрӣ деҳ, ки барои якдигар вақт ёбем, бо якдигар самимона ва кушоду равшан муошират намоем ва ба эҳтиёҷотҳои якдигар бодикқат бошем.

Бигзор муносибатҳои шаҳвонии мо аз ҳама ҷиҳат пок бошанд, ҳеҷ гуна шаҳватҳои бад моро ба васваса наандозад. Моро аз бори хатоҳои ҳаёти гузашта раҳой деҳ, фикрҳои моро аз оқибатҳои ҳамагуна таҷрибаҳои шаҳвонӣ, ки то никоҳи мо ҷой доштанд, пок кун. Моро аз ҳар гуна васвасаҳо, ҳар имконияти хиёнатҳои заносўй эҳтиёт намоед; ба мо ёрӣ деҳ «аз зино парҳез кунем», то ки ҳар яки мо «битавонад бадани худро дар покӣ ва шариф нигоҳ дорад» (ба Тасл. 4:3-4 ниг.). Ман дар бораи он дуо мекунам, ки мо танҳо хоҳони якдигар бошем, на каси дигар. Ба ман омӯз, ки дилрабо ва дилхоҳ бошам, ба шавҳарам хуш омаданро омӯз, то ки ӯ қаноатмандиро аз каси дигар нахоҳад.

Ман мефаҳмам, ки шаҳват ҷиҳати асосии хизмати ман ба шавҳарам мебошад. Ба ман ёрӣ расон, ки онро ҳамчун воситаи идоракунии ба мақсадҳои худпарастона истифода набарам. Худованд, ман ин соҳаи муҳими никоҳамонро ба Ту бовар мекунам. Чуноне кун, ки ману шавҳарам ҳамеша ба якдигар маъқул бошем ва ҳар яки мо ҳамеша дар якдигар чизи наверо ёбем. Ин соҳаи ҳаёти моро чунон кун, ки дидани он ба Ту мақбул аст.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худаш гуноҳ мекунад. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед ва шумо аз они худатон нестед? Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

1 Қўр. 6:18-20

Лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст,
ва Худованд барои ҷисм аст.

1 Қўр. 6:13

Обро аз чуқурии худ бинӯш, обсро, ки аз чоҳи худат ҷорист. Чашмаҳоят фаро рехта, берун хоҳанд рафт, ба сони ҷўйҳои об дар кўчаҳо; онҳо танҳо ба ту тааллуқ хоҳанд дошт, ва на ба бегонагон бо ту. Чашми ту муборақ хоҳад буд; ва аз зани ҷавонии худ шод бош, ки мисли ғизоли шаҳватангез ва оҳуи меҳрафрӯз аст; пистонҳои вай ҳамеша ба ту лаззат хоҳад бахшид;
доимо саргарми муҳаббати вай хоҳӣ буд.

Мас. 5: 15-19

МЕҲРУБОНИҲОИ Ӯ

Том ва Пэтти аллакай якчанд сол инчониб хонадор буданд, вақте ки Пэтти қарор дод бо ӯ дар бораи набудани меҳрубонӣ дар муносибатҳои ӯ нисбати худ ҷиддӣ сӯҳбат кунад. Том аз ҳама ҷиҳат шавҳари олиҷаноб буд; ва ҳаёти маҳрамонаи онҳо олиҷаноб буданд, вале дар дигар муносибатҳо на самимият буду, на меҳрубонӣ. Гуфтан мумкин нест, ки Том зани худро дӯст намедошт — баръакс, ӯ Петтиро мепарастид. Сабаб дар он аст, ки ӯ дар кӯдакӣ аз меҳрубонӣ маҳрум шуда буд, аз ин рӯ намедонист, ки чӣ тавр муҳаббати худро ба завҷааш зоҳир созад. Пэтти худро гунаҳкор ҳис мекард ва намехост шавҳари худро ранҷонад ва ба ӯ озор расонад, ва азбаски худаш дар кӯдакӣ самимияту меҳрубонири надида буд, он барояш дар ҳаёти оилавӣ хеле зарур буд. Ҷар боре, ки Пэтти оиди ин ба шавҳар эътироз мекард, шавҳар кӯшиш мекард, ки ислоҳ шавад, вале ба зудӣ ҳамааш чун пештара мегардид, ва ин ҳардуи онҳоро саҳт ғамгин месохт. Дар ниҳояти кор Пэтти умедро аз даст дода, рӯҳафтодагиро ҳис кард. Ӯ ба худ тасаввур карда наметавонист, ки минбаъд чи хел бе самимият ва меҳрубонӣ зиндагӣ мекарда бошад, вале дар ӯ ҳеҷ умеди тағйир додани Том намонда буд.

Ниҳоят, тоқати бардоштани ин дардро накарда, Пэтти дар бо-
раи ин масъалаи худ ба гурӯҳи дуокунӣ гуфт ва хоҳиш кард, ки ба-
роӣ ӯ дуо кунанд. Хоҳарони гурӯҳ аз рӯи вичдон ҳар ҳафта дуо кар-
данд ва Пэтти ҳис кард, ки Рӯҳи Худо ба ҳаёти ӯ ворид шуд. Ӯ ба
Пэтти зарурати дуруст хӯрок хӯрдан ва бо машқҳои ҷисмонӣ маш-
ғул шуданро нишон дод, яъне ба он чизе, ки ӯ ҳамеша онро инкор
мекард. Ба пандҳои Худо гӯш дода ва ба онҳо пайравӣ намуда, ӯ
худро беҳтар ҳис намуд ва фаҳмид, ки ӯ ба муносибати меҳрубоно-
наӣ шавҳар *лоиқ* аст. Ӯро лозим буд, ки аз ҳисси гунаҳкорӣ барои
хоҳиши худ озод гардад, чунки Худо низ инро барои ӯ хоҳон буд. Ба
зудӣ Пэтти ҳис кард, ки Худо ӯро барои сӯҳбати нав бо Том водор
месозад, вале ин маротиба ҳама чиз бояд зери роҳнамоии Рӯҳул-
қудс ба амал меомад, азбаски ӯ ва дӯстонаш барои тағйироти мӯъ-
ҷизаовар дар муносибатҳои Том нисбати ӯ дуо карда буданд.

«Барои ин сӯҳбат маро лозим омад, ки тамоми ҷасорати худро
ба ёрӣ даъват намоям, — баъдтар ӯ ба ман нақл кард. — Ман метар-
сидам, ки он бо ҷудошавӣ ба охир мерасад. Ҳама чиз аз ҳад гузашта
буд, ки ислоҳ кардани вазъият имконнопазир менамуд. Вале Худо
дар ин лаҳза ба ман суханони зарурии муҳаббатро нишон дод ва ин
сӯҳбат ибтидоӣ тағйиротҳои мӯъҷизаовар дар никоҳи мо гардид».

«Ҳама чиз он вақте ки — ба хотир меовард Том, — Пэтти ба ман
гуфт: «Азизам, чӣ тавр як одами наҷиб мисли ту, бозғибор, он касе,
ки ман дӯст медорам, ва он касе, ки ман ба ӯ бовар мекунам —
метавонад нисбати ман чунин бепарво бошад?» тағйир ёфт».

«Суханони ман ӯро рӯҳбаланд карданд — нақл мекард Пэтти, —
ба ӯ умед бахшиданд ва бовар кунонданд, ки меарзад як бори дигар
санҷида бинад».

Ин маротиба Том ба таври дигар рафтор намуд. Ӯ дар ин бора
ба дӯстонаш аз гурӯҳи дуокунӣ нақл кард, ва онҳо ҳамон замон ба
хоҳиши ӯ ҷавоб доданд. Онҳо қарор доданд, ки ӯро на танҳо дар
дуо дастгирӣ намоянд, балки инчунин маслиҳат доданд, ки ба Пэт-
ти ҳар рӯз дар ин ё он шакл меҳрубонӣ зоҳир созад.

«Ман инро хуш пазируфтам, зеро бисёр мехостам, ки тағйир ёбам, — гуфт Том. — Ман Пэттиро дӯст медорам ва намехоҳам ўро озор диҳам. Ман мехостам тағйир ёбам ва медонистам, ки ин танҳо зери роҳнамоии Рӯҳулқудс имконпазир аст».

Ҷар рӯз ягон кас аз гурӯҳи дуоқунӣ занг зада аз Том мепурсид: «Ту имрӯз чӣ кор кардӣ, ки Пэтти ин ғамхорино дар ҳақиқӣ худ ҳис карда бошад?» Онҳо инчунин ба ӯ ёдовар мешуданд, ки *чӣ хел* меҳрубонии худро зоҳир созад ва тавсия доданд, ки *гоҳ-гоҳ* аз Пэтти пурсад: «Хайр, корҳои ман чӣ хел рафта истодаанд?» Ин ҳама бе иштироки Рӯҳулқудс метавонист беҳад хастакунанда намояд, вале азбаски Том бо омодагӣ худро ба ихтиёри Худованд супорида буд, ин дар ӯ ҳашмигиниро бедор намасохт.

«Акнун, ба хона омада, ӯ аввал маро ба оғӯш гирифта бўса мекунад, — хабар дод ба ман Пэтти бо табассуми дурахшон. — Баъди панҷ оғӯши аввал ман худро одами нав ҳис кардам».

Мушкилии Том ва Пэтти — ягона нестанд. Одамони зиёд, ҳатто сидқан ба Исо додашуда, дар никоҳи мурда, ки аз самимият ва меҳрубонӣ маҳрум мебошад, зиндагӣ мекунанд. Вале бештари занон ба ин ҳолат тоқат мекунанд ва шикоят надоранд, зеро шавҳарон онҳоро дар ҳолатҳои боқимонда қаноатманд мекунанд. Вале ба муносибатҳои оилавӣ Худо ин тавр нигоҳ намекунад: «Бигзор шавҳар вазифаи заноншӯиро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа нисбат ба шавҳари худ» (1 Қўр. 7:3). «Ҳаст, „вақт барои оғӯш-кашӣ“ — мегӯяд Китоби Муқаддас» (ба Воиз 3:5 ниг.). Ин он вақте фаро мерасад, ки ту никоҳ мебандӣ. Зоҳирсозии меҳрубонӣ барои мардон аҳамияти аввалиндараҷа надорад, зеро дар фаҳмиши онҳо шаҳват ва меҳрубонӣ ин як маҳфум аст; вале занон ба меҳрубонӣ шавҳар талаботи саҳтро ҳис мекунанд. Агар дар никоҳи ту ин набошад, дуо кун, ки қудрати Рӯҳулқудс муносибатҳои заноншӯии шуморо тағйир диҳад.

Дуо

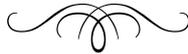

Худованд, ман дар бораи он дуо мекунам, ки дар муносибатҳои ман бо шавҳарам ҳамеша меҳрубонӣ бошад. Ба мо ёрӣ деҳ, ки аз худдонамӣ, танбалӣ озод шавем ва ба мо кушоду равшан ба ҳамдигар муҳаббати худро изҳор намуданро ёд деҳ. Ба мо биомӯз, ки чӣ тавр ману шавҳарам нишон диҳем, ки якдигарро дӯст медорем ва қадр менамоем. Ҳар рӯз ба мо хотиррасон намо, ки ба якдигар меҳрубонӣ намоем ва диққат диҳем. Ба мо ёрӣ деҳ, ки аз дилхунукӣ, бепарвой ва дамдудӣ раҳой ёбем; ба мо ба якдигар бахшидани муҳаббат ва гармиро омӯз ва омӯз, ки аз якдигар ба вачд биёем. Ҳар он чизе, ки ба тағйирёбии мо ва инкишофи рӯҳониамон халал мерасонад, несту нобуд кун. Агар яке аз мо нисбати дигар меҳрубонтар бошад, мувозинатро дар иттифоқи мо барқарор намо.

Агар муносибатҳои сарди мо нисбати якдигар ба кӯдаконамон ва муносибатҳои онҳо ба никоҳ, ё нисбати мо ҳамчун ҳамсарон таъсири манфӣ расонда бошад, ба мо ёрӣ деҳ, ки ислоҳ шавем, то ин ки барои онҳо намунаи хуб гардем. Ба мо омӯз, ки далерона хатоҳои худро эътироф намоем ва хоҳиши тағйир додани ҳаёти худро изҳор кунем.

Бигзор даву ғеч ва серкорӣ ба мо сабаби аз даст додани шавқу завқ нисбати якдигар нагардад, бигзор мо ҳеч гоҳ якдигарро ҳамчун як чизи бегуфтугӯ вучуддошта қабул накунем; бигзор зоҳирсозии меҳрубонӣ ба якдигар барои мо бори гарон нагардад. Чунон кун, ки ин усули ифодаи муҳаббат никоҳи моро мустаҳкам гардонад. Ман дар бораи он дуо мекунам,

ки ҳамеша мо «якдигарро бо бўсаи муҳаббат салом гўем» (ба 1 Пет. 5:14 ниг.). Ман медонам, ки танҳо қувваи Рӯҳулқудс метавонад тағйиротҳоро ба амал оварад, ки ба озмоишҳои вақт тоб оварда метавонанд. Ман дар ҳама чиз ба ту таваккал мекунам ва аз Ту хоҳиш мекунам: ба мо ёрӣ деҳ, то ки зану шавҳаре гардем, ки дидани он ба Ту мақбул бошад.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Пас, агар тасаллюе дар Масеҳ бошад, агар хушнӯдии муҳаббат бошад, агар алоқаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад, — пас, шодии маро пурра кунед, ба тавре ки дорои як фикр бошед, дорои як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед...

Фил. 2:1-2

Ҳамин тавр бояд шавҳарон занони зудро мисли ҷисми худ дӯст доранд; он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад. Зеро ки ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд Калисоро...

Эфс. 5:28-29

Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш,
балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.

Фил. 2:4

Дастӣ чапаш дар таги сари ман аст,
ва дастӣ росташ маро ба оғӯш мекашад.

Сур. Сур. 2:6

Ҳеҷ кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

1 Қўр. 10:24

ВАСВАСАҲОИ Ӯ

з рӯзи аввали никоҳамон ман аз Худованд хоҳиш кардам, ки ман ва Майклро аз ҳар гуна васвасаҳо муҳофизат намояд. Ман намедонам, ки ин натиҷаи дуо буд, ё он, ки мо ҳамеша кӯшиш мекардем, ки худро дар покӣ нигоҳдорем, аммо ба якдигар ҳеч гоҳ сабаби шубҳа карданро надодем. Ва ҳар чи ҳам набошад, ман боварӣ дорам: дар ин кор нақши калонро на чидду қаҳди инсонии мо бозидааст, балки Худо никоҳи моро муҳофизат намудааст, ҳарчанд, ки ҳам ин ва ҳам он зарур аст.

Ман якчанд ҷуфти ҳамсаронро медонам, ки дар ҳаёти онҳо зиноҷой дошт, вале бо шарофати хоҳиши дуо кардани зан ва хоҳиши шавҳар дар кушодани дили худ ба Худо дар тағйирёбӣ ва нигоҳдоштани никоҳи худ, ин иттифоқи ҳамсарон вучуддоранд ва мешукуфанд. Чунин мӯъҷизаро танҳо дуои дили мутеъ якҷоя бо қувваи тағйирдиҳандаи Рӯҳулқудс қудрати офаридан дорад.

Шавҳари яке аз дугонаҳои ман пеш аз он, ки аз ҳам ҷудо шаванд, маротибаҳои зиёд ба ӯ хиёнат карда буд, ва ҳар маротиба бо яке аз дугонаҳои беҳтарини ӯ. Ман мепурсидам, ки дар интиҳоби «дўстон» ӯ чиро ба роҳбарӣ мегирад, вале ман ягон маротиба аз ӯ дар бораи он напурсидаам, ки дили ӯ то чӣ андоза ба Худо содиқ аст ва худи ӯ то чӣ андоза ба дуо ҷиддӣ рафтор мекунад. Ман медонам, ки

Ӯ дуо мекард. Вале диле, ки хоҳиши шунидани овози Рӯҳулқудсро надорад, ҳарчанд дар борааш дуо накунад, тағйир наме ёбад.

Васвасаҳо моро дар ҳама ҷо дунболагири мекунанд ва онро фикр кардан беақлӣ мебуд, ки шавҳарони мо аз ин ё он намуди васваса эмин дошта шудаанд. Китоби Муқаддас мегӯяд: «... чапмони одам сер намешаванд» (ба Мас. 27:20 ниг.). Агар ин дуруст бошад, он вақт имкониятҳои васваса ҳақиқианд ва мо бояд ҳамеша ҳушёр бошем. Баъзеҳо ба васвасаи арақ, маводи мухаддир афтадаанд, баъзеҳо ташнаи пул ва ҳокимият ҳастанд, сеюмин бошад бо пурхӯри ва ба расмҳои беҳаёна шавқдоштан гуноҳ мекунанд. Душман ҷойҳои нозуки моро медонад ва дом мегузорад. Гап дар он нест, ки дар роҳи мо домҳо ҳастанд ё не, балки дар он аст, ки ҳангоми бо онҳо рӯ ба рӯ шудан мо чӣ тавр рафтор менамоем. Ман дар чунин ҳолат як воситаро тавсия мекунам — дуоро. Эҳтимол дуо одамро аз рафторе, ки аллакай иҷрои онро қарор додаст, нигоҳ дошта наметавонад, вале он *метавонад* овози васвасакорро паст кунад ва муқовиматро бар зидди ҳучумҳои ӯ пурзӯр гардонад. Он метавонад ба одам роҳи дурусти интихобро нишон диҳад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Худо моро васваса намекунад, моро *хоҳишҳои* мо ба васваса меандозанд. Маҳз онҳо моро ба гуноҳ мебаранд ва дар натиҷа нобуд месозанд. Вале «Хушо касе ки дар озмоиш вафодор менаонад, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард» (Яъқ. 1:12). Ба Худо лозим аст, ки мо аз озмоишҳо гузарем, зеро Ӯ мехоҳад моро баракат диҳад. Бо вучуди ин Ӯ мехоҳад донад, оё мо ба Ӯ ба андозае бовар мекунем, ки роҳи Ӯро интихоб менамоем, на роҳи хоҳишҳои қисми худро. Ӯ ҳамеша ба мо роҳи баромадро нишон медиҳад, танҳо агар аз дилу ҷон Ӯро ҷӯё бошем ва ба Ӯ барои ёри муроҷиат намоем.

Дуокуниро *пеш* аз он, ки нохушиҳо сар мезананд, сар кардан лозим аст. Исо ба шогирдони Худ амр намуд, ки дуо кунанд, «то ба озмоишҳо наафтанд» (ба Лук. 22:40 ниг.), бодикқат бошанд, зеро

ки «Рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм нотаваон» (ба Марқ. 14:38 ниг.). Агар шавҳари ту давраи муҳориба бо васвасаҳоро аз сар мегузаронад, дуо кун, то ки дӯстони имондори ҳақиқӣ пайдо кунад, ки бо онҳо тавонад ҳамаи инро бо ҳам бинад ва дуоҳои онҳо барои ӯ дастгирии калон шаванд. Иқроршавии самимӣ дар назди Худо ва дигар имондорон, чун ҳеҷ чизи дигар, метавонад қуввати васвасаро ниҳоят заиф гардонад. Муттаасифона, бисёрии мардон бо дили нохоҳам дар бораи ба васваса гирифтور шуданашон нақл мекунанд ва бо ҳамин худро аз имконияти аз онҳо муҳофизат кардан маҳрум месозанд.

Агар бо вучуди ин баъди ҳамаи дуоҳо шавҳари ту ба васваса гирифтور шуда бошад, худро гунаҳгор надон, чунки қарорро ӯ қабул кардааст. Ў интиҳоб кардааст ва бо роҳи ҷисм рафтааст, на бо роҳи рӯҳ: «Вале ман мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро ба амал нахоҳед овард; зеро ки ҷисм хилофи Рӯҳро хоҳон аст, ва Рӯҳ — хилофи ҷисмро: онҳо зидди якдигаранд, ба тавре ки шумо он чи мехостед, намекунед» (Ғал. 5:16-17). Барои шавҳар дуо карданро бас нақун. Чанд маротиба, ки ӯ ба васваса гирифтور нашавад, дар хотир дор, ки Худо медонад чӣ тавр ӯро наҷот диҳад ва ту бо хости Худо метавонӣ ба шавҳари худ дар ёфтани ин роҳи наҷот ёрӣ расонӣ. Агар никоҳи ту аз ин ҳуҷум озод бошад, Худоро шукргузорӣ кун ва дар бораи он дуо кун, ки ҳеҷ чиз тағйир наёбад.

Дуо

Худованд, ман ба Ту дар бораи он дуо мекунам, ки Ту ба шавҳари ман қувват диҳӣ, ки ба ҳама гуна васвасаҳое, ки дар роҳи ӯ ҳастанд, истодагарӣ карда тавонад. Ӯро аз фикрҳои нолоиқ раҳой деҳ, ки онҳо натавонанд дили ӯро ба даст оранд ва дар рафторҳоиаш

амалӣ нагарданд. Ўро ба васваса наандоз, ўро аз корҳои бад, мисли зино, суратҳои шаҳватовар, маводи мухаддир, арақхўри, пурхўри ва қиморбозӣ раҳой деҳ. Махсусан ўро аз (номи аниқи васваса) муҳофизат намо. Рўҳи ўро дар он соҳае мустаҳкам намо, ки заиф аст. Ба ў қувват деҳ, ки ҳамаи мушкилиҳои ҳаётиро, ки ба қалъаи дастнорас монанд ҳастанд, бартараф намояд. Бигзор ў бигўяд: «Пеши назари худ чизи қабехро нахоҳам гузошт; аз амали гумроҳон нафрат дорам: ба ман нахоҳад часпид» (Заб. 100:3).

Падар, Ту гуфтай: «Касе ки бар рўҳи худ ҳоким нест, мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст» (Мас. 25: 28). Ман дар бораи он дуо мекунам, ки ўро (номи шавҳар) қувваи бадӣ аз по наафтанад, балки қувваи Ту муҳофизат намояд, Худованд. Гирди ў девори муҳофизаткунанда бардор, Худованд. Ўро бо Рўҳи Худ пур кун ва ҳар он чизе, ки аз Ту нест, бадар кун. Қувваи иродаи ўро мустаҳкам кун ва муқобилият намуданро ба ҳар он чизе, ки барои ў васваса аст, биомўз. Бигзор ў «аз бадӣ нафрат кунад» ва «ба некӣ бичаспад» (ба Рум. 12:9 ниг.). Ўро аз васвасаҳо муҳофизат намо, ба ў мардонагӣ деҳ, ки ба онҳо истодагарӣ намояд, ба биомўз, ки тибқи Рўҳ рафтор намояд, на тибқи ҳисм.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Дар озмоиш бигзор ҳеҷ кас набояд бигӯяд: «Маро Худо меозмояд»; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд, балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад; баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.

Яъқ. 1:13-15

Озмоише ки ба сари шумо омадааст, чуз озмоише оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ё намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.

1 Қўр. 10:13

Мисли ин ки рўзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ ва мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фисқу фучур, на бо низоъ ва ҳасад; балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамосд.

Рум. 13:13-14

Лекин онҳое ки меҳоҳанд сарватдор шаванд, гирифтори озмоиш ва дом ва бисёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо мардумро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд...

1 Тим. 6:9

Корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост: фисқ, зино, нопокӣ, фучур, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, хашм, ҷидол, ихтилофот, бидъатҳо, нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин; шуморо пешакӣ огоҳ менамоем, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.

Ғал. 5:19-21

ШУБҲАҲОИ Ӯ

ештар ман пай дар пай дигар шудани авзои шавҳарамро дар хусусиятҳои артистии миҷози ӯ меидам. Медонед, ки одами эҷодкор чи гуна мешавад: баъзан ӯ хурсанд ва беғам аст, ва баъзан ғамгину рӯҳафтада. Вақте ки шавҳарам ғамгин мегашт, ӯро фикр дар бораи он фаро мегирифт, ки аз дасташ ҳеҷ кор намеояд, ночиз аст, ӯ қодир нест, ки аз ӯҳдаи кори худ барояд. Барои чунин фикр кардан асосҳои ҳақиқӣ набуданд, вале чунин фикрҳо ҳатто дар лаҳзаҳои аз ҳама пурсамар ва бомуваффақияти эҷодии ӯ ба сараш меомаданд. Ман дарҳол нафаҳмидам, ки маро лозим нест, ки шубҳаҳои ӯро азоб меодаро ба табиати ӯ мансуб донам ва бигӯям: «Хайр, ӯ ҳамин хел аст». Ман инчунин фаҳмидам, ки Майкл набояд дар муҳориба бо фикрҳои ғамгинаш танҳо бошад. Агар ману ӯ як чизи бутун бошем, пас ҳар гуна ҳучум ба ӯ ин ҳучум ба ман низ аст, ва ман метавонистам бо боварӣ бигӯям: «Шавҳари ман овози *Худоро* намешунавад — ин овози душман аст. Ман тамошо карда намистам, ки чи тавр душман шавҳари маро азоб медиҳад ва ҳаёти моро вайрон месозад».

Ман қарор додам, ки таҷрибаи шахсии худро гузаронам ва «ба дасисаҳои иблис муқобилат намоям» (ба Эфс. 6:11 ниг.). Чӣ тавре, ки набошад, Китоби Муқаддас ба мо мефармояд, ки «дар ҳар вақт дар Рӯҳ бо ҳар дуо ва илтимос... босабот буда, ҳамеша дар бораи

ҳамаи муқаддасон илтимос кунед» (ба Эфс. 6:18). Бешубҳа дар зери мафҳуми «ҳамаи муқаддасон» гурӯҳи одамонро фаҳмидан лозим аст, на тавсифи ахлоқиашонро, ва шавҳари ман ба ин гурӯҳ дохил аст. Баъди ҳомигии чандинмоҳа дар бораи ӯ ман аз натиҷаи он ба ҳайрат афтадам: Майкл идора кардани анбӯҳи фикрҳои худро ёд гирифт, зиёда аз ин, бо шарофати дуо нақшаҳои душман пеш аз оне, ки амалӣ гарданд, вайрон мешуданд. Ҷар қадаре, ки шавҳарам зуд-зуд ҷавоби дуоҳои маро медид, ҳамон қадар бехтар пайдоиши дурӯғро мефаҳмид, ки фикрҳои ӯро пур месохтанд, ва ҳамон қадар камтар мехост ба онҳо бовар кунад.

Бо лексияҳо сайри мамлакат карда, ман бо занони табақаҳои гуногуни ҷамъият бисёр сӯҳбат кардам ва аз он ҳайрон гаштам, ки то чи андоза ин масъала муҳим мебошад. Моҳиятан он ба миқоз ё шароитҳои ҳаёти шавҳарони онҳо боваста набуд, азбаски ҳар кадоми онҳо бо шубҳаҳои якхела фаро гирифта шуда буданд. Ниҳоят ман дарк кардам, ки ҳамаи мардон душмане доранд, ки кӯшиш мекунад он чизро нобуд созад, ки Худо барои онҳо тайёр намуздааст. Ба занҳо низ ҳамон душман ҳучум мекунад, вале дар баъзе ҳолатҳо мардон заифӣ зоҳир месозанд. Ҳатто марди аз ҳама пурзӯр метавонад дар зери бори масъалаҳо заиф ва нотавон гардад, рӯҳафтада шавад, ё бо роҳе равад, ки ӯро аз Худо дур месозад. Ў на ҳамеша домҳои душманро дида метавонад, ки ӯро бовар мекунонад, ки нохушиҳои дар ҳаёти ӯ ба амаломата рафънопазиранд. Дар сари ӯ фикрҳои «ноилоҷӣ», «ҳамааш бад», «ин шикаст аст», «имконнопазир», «ҳамааш тамом» ва «барои чӣ кӯшиш кунам?» пайдо мешаванд. Зан метавонад дар бораи он дуо кунад, ки шавҳараш фарқ кардани дурӯғро аз ҳақиқат ёд гирад ва ба ҷои ин дурӯғ ӯ суханони: «умед», «шукуфой», «имконият», «муваффақият» ва «ибтидои нав»-ро шунавад — ва донанд, ки онҳо аз *Худо мебошанд*.

Каломи Худо ва ҳамду сано ба Худо — ана ду яроқи пурзӯр муқобили дурӯғҳои иблис, ки ба ақли шавҳари ту ҳучум мекунад. «Зеро ки Каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшеру дулама тезтар аст: ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва

иликҳо рафта мерасад, *ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад*» (Ибр. 4:12). Вақте, ки ту суханони Худоро мегӯӣ, ту ба дидани дурӯғе шурӯъ менамояӣ, ки аз ин суханон қудрати худро гум мекунамд. Агар шавҳари ту қудрат надошта бошад, ки инро мустақилона кунанд, ту метавонӣ Каломи Худоро дар дуо барои ӯ баён кунӣ ва ту натиҷаҳои мусбиरो хоҳӣ дид. Ман маротибаҳои зиёд чунин кардам ва шавҳарам метавонад дар бораи тағйиротиҳои бо ӯ ба амал омада шаҳодат диҳад. Ман ҳамеша ба Майкл дар бораи он ёдовар мешавам, ки Худо ба ӯ на рӯҳи тарс, балки қувват ва муҳаббат ва ақли солим диҳад (ба 2 Тим. 1:7 ниг.). Ман ба ӯ мегӯям, ки ман дар бораи он дуо мекунам, ки ақли солим ӯро тарк накунад.

Ҷамду сано ба Худо низ яроқи пурзӯр мебошад. Вақте ки мо ба Ӯ ҷамду сано мехонем, дар ҳузури Ӯ меистем, ва дар ҳузури Ӯ мо шифо меёбем ва ҳаёти мо дигаргун мешавад. «Агарчӣ онҳо Худоро шинохта бошанд, Ӯро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлоти онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд...» (Рум. 1:21). Агар ту хоҳӣ, ки фикрҳои ғамангез шавҳари ту ро фаро нагиранд, ба Худо барои саломатӣ ва тозагии ақли ӯ ҷамду сано хон ва дар он вақт ӯ фаҳмо ва аниқ сустиҳои худро мебинад ва аз ӯҳдаи онҳо мебарояд.

Афсурдаҳолӣ, андӯҳ, ғазаб, тарс, бегонашавӣ, танҳойӣ, асабӣ шудан, заифӣ дар назди васвасаҳо, касалиҳои гуногуни асаб — ҳамаи ин бемориҳо дар майнаи одам ба амал меоянд. Агар ту идора кардани фикрҳои худро наомӯзӣ, онҳо ҳаёти ту ро идора хоҳанд намуд. Аз ин рӯ Худо моро меомӯзад, ки ҳамаи фикрҳои худро чун ҳақиқат қабул накунем. «Тамоми рӯз Ман дастҳои Худро сӯи қавми саркаше дароз мекардам, ки аз пай фикрҳои худ бо роҳи нодуруст мерафтанд» (Иш. 65:2). Ӯ мехоҳад, ки фикрҳои Ӯ — фикрҳои мо гарданд, то ки мо «фикрҳои Масеҳро» дошта бошем (ба 1 Қўр. 2:16 ниг.). Биёед дар бораи он дуо мекунем, ки шавҳарони мо фикрҳои Масеҳро дошта бошанд ва ҳар як фикри худро ба итоаткорӣ ба Худо мутеъ гардонанд. Кадоме аз мо ба ин эҳтиёҷ надорад?

Дуо

Худованд, ман аз Ту хоҳиш мекунам, ки ақли шавҳари маро муҳофизат намоӣ. Ўро аз дурӯғҳои иблис муҳофизат намо ва чуноне, ки Ту ҳукм кардаӣ, биомӯз овози Туро аз ҳамаи дигар овозҳо фарқ карда тавонад, ва ҳамаи фикрҳои худро дар итоаткорӣ ба Ту мутеъ гардонад. Чуноне кун, ки ў ташнаи Каломи Ту ва ҳақиқати Ту бошад ва тавонад фикрҳои нодурустро фарқ кунад. Ба ў қудрат деҳ, ки ба дурӯғ истодагарӣ карда тавонад. Ба ў ёдовар шав, ки у ақли Масеҳро дорад. Агар душман шавҳари маро безобита созад, ман душманро бо қувваи Рӯҳулқудс меронам, ки қудрат дорад ақли шавҳари маро тоза кунад. Худованд, Ту ба ман қудрати «поймол кардани ...тамоми қувваи душман»-ро додаӣ (ба Лук. 10:19 ниг.). Бо ин қудрат ман ҳамаи рӯҳҳои бардурӯғро аз ҳаёти шавҳари худ меронам. Ман медонам, ки Худо ба ў (номи шавҳар) ақли солим ва рӯёи аниқи ҳаёташро додаст. Бигзор ўро ҳеҷ гоҳ фикрҳои нопок, пургуноҳ ва манфӣ ғамгин насозанд, вале бигзор ақли ў нав гардад, то ки тавонад дар бораи иродаи неки писандида ва комили Худо башорат диҳад (ба Рум. 12:2 ниг.).

Ба ў ёрӣ деҳ, ки «...дар Худованд ва дар тавоноии қудрати У нерӯманд шавад» (ба Эфс. 6:10 ниг.), дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯрад, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Ту ошкор созад, то ки қудрати Ту, ки аз ҳар хирад волотар аст, дил ва фикрҳои ўро дар Исои Масеҳ ниғаҳ дорад (ба Фил. 4:6-7 ниг.). Ва ниҳоят, бигзор ў ҳамеша дар бораи он, ки чӣ рост аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, фикр кунад (ба Фил. 4:8 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Зеро ки мо, агарчи дар қисм зиндагӣ мекунем,
ба ҳасби қисм намечангем; зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест,
балки назди Худо боиқтидор аст барои хароб кардани қалбаҳо;
мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши Худо
қиём мекунанд, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати
Масеҳ асир мекунем.

2 Қўр. 10:3-5

Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст,
аммо фикрҳои рӯҳонӣ — ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ.

Рум. 8:6

Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба
муқобилӣ қонуни хиради ман меҷангад ва маро асири он қонуни
гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.

Рум. 7:23

Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегўям.
Пас, ман бо хиради худ шарияти Худоро бандагӣ мекунам,
вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

Рум. 7:25

Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми
ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дўст бидор...

Марқ. 12:30

ТАРСҲОИ Ӯ

Бисёр чизҳо дар ин ҷаҳон моро ба тарс меоварад, ва танҳо одами девона инро инкор мекунад. Аммо вақте, ки тарс моро фаро мегирад, мо асири он мегардем. Бисёртар мардон тўмаи осони тарс мегарданд, зеро онҳоро ин саволҳо азоб медиҳанд: «Ноғоҳ...?». «Раваду пули ба қадри кофӣ кор карда натавонам?»; «раваду ноғохон бо зану фарзандонам ягон ҳодиса шавад?»; «раваду бизнеси ман барҳам хӯрад?»; «раваду ман падари хуб шуда натавонам?»; «агар ман маслуқ гардам ва оиларо таъмин карда натавонам?»; «раваду ягон кас мавқеи маро танг кунад, ё ба ман таҳдид намояд?»; «раваду ман ба садамаи автомобилӣ дучор шавам?»; «мабодо ман бимирам, бо наздикони ман чӣ мешавад?». Тарс метавонад ба одам ғолиб ояд (ба Заб. 47:7 ниг.), ва ўро нобуд созад (ба Заб. 77:33 ниг.). Агар одамро «тарси ҳароси азим фаро гирифта бошад» (ба Луқ. 8:57 ниг.), алоқаро бо Худо аз даст медиҳад ва иродаи неки Ёро намебинад.

Дар соли дуюми хонадориамон ману Майкл якҷоя бо шўбонамон Ҷек Хейфорд, зани ў Анна ва гурӯҳи начандон калони калисо ба сайёҳати Италиё, Юнон ва Исроил рафтем. Майкл ҳамеша бо дили ноҳоҳам сайёҳат мекард ва дар аснои ба Юнон расиданамон ў

аллакай дар ҳолати стресс буд. Боре бегоҳӣ, баъди якчанд рӯзҳои аз ҳад зиёд хастакунанда ӯ айнан ба зора даромад:

— Ман дигар наметавонам. Ман дигар дар ин ҷо буда наметавонам.

— Ту аз чӣ метарсӣ? — пурсидам ман.

— Ба ман чунин менамояд, ки агар зуд ба хона барнагардам, ҳаётам барҳам мехӯрад.

Ба дерии шаб нигоҳ накарда, ман ба шӯбон Ҷек занг зада хабар расондам, ки мо пагоҳӣ ба хона меравем. Эҳтимол, ӯ аллакай дар ҷогаҳ буд, вале ҳамон замон гуфт:

— Ман ҳозир ба назди шумо меоям.

Вақте ки ӯ омад, Майкл ба ӯ ҳамаашро кушоду равшан гуфт. Ҷек ӯро ба оғӯш гирифта гуфт, ки ӯро Падари Осмонӣ бо чи хел муҳаббати бузург дӯст медорад.

— Ту фарзанди Худо ҳастӣ, — гуфт ӯ. — Вақте, ки ту дар ҳузури Падари бузург ва дӯстдор мабошӣ, аз чизе тарсиданат лозим нест.

Шӯбон Ҷек барои Майкл дар бораи он дуо кард, ки Майкл тавонад ин муҳаббати осмониро дарк намояд. Ва ба таври оддӣ зоҳиршавии марҳамати Худо ба Майкл кашфиёти бузург гардид. Бо шарофати он ӯ тавонист аз ӯҳдаи тарсҳои худ барояд ва бо гурӯҳ то охири сайёҳат монд. Ва хуб, ки чунин шуд: дар Ерусалим ман ҳомиладор шудам ва баъд аз нӯҳ моҳ писарамон Кристофер таваллуд шуд, ва ин айнан дар рӯзи таваллуди шӯбон Ҷек ба амал омад. Агар мо ба тарсҳо руҳсат надихем, ки моро идора кунанд, чизҳои олиҷанобе бо мо шуда мегузарад.

Байни як фикри ба ҳарос меоварда, ки ба сарат омада туро маҷбур месозад, ки барои ҳалли ягон масъалаи аниқ дуо кунӣ, ва ҳисси хастакунандаи тарс, ки иродаи туро фалаҷ мегардонад, фарқ ҳаст. Ту албатта тарафдори он ҳастӣ, ки дили шавҳари ту аз Рӯҳулқудс пур бошад, вале вақте, ки ӯро рӯҳи вайронкунандаи тарс фаро мегирад, ту даҳолат накарда наметавонӣ. «...Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ӯ ҳаросон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям,

ки аз Ё тарсед» (Луқ. 12:5). Ягона тарсе, ки мо бояд дошта бошем, — тарс дар назди Худо мебошад.

Агар ту тарси Худовандро дошта бошӣ, Худо ваъда медиҳад, ки туро аз душманон раҳо мекунад (ба 4 Подш. 17:39 ниг.), туро аз бадӣ нигоҳ медорад (ба Мас. 16:6 ниг.), чашми Худро аз ту намеканад (ба Заб. 32:18 ниг.), марҳамати Худро ба ту зоҳир месозад (ба Луқ. 1:50 ниг.), ба ту боигарӣ ва шӯҳрат медиҳад (ба Мас. 22:4 ниг.), туро бо ҳама чизи зарурии ҳаёт таъмин мекунад (ба Заб. 33:10 ниг.), аҳди Худро ба ту мекушояд (ба Заб. 24:14 ниг.), фарзандон ва набераҳои туро баракат медиҳад (ба Заб. 102:18 ниг.), ба ту умедвории мустаҳкам тӯҳфа менамояд (ба Мас. 14:26 ниг.), ҳаёти туро осоишта мегардонад (ба Мас. 19:23), умри туро дароз мекунад (ба Мас. 10:27 ниг.) ва хоҳишҳои дили туро ба ҷо меорад (ба Заб. 144:19 ниг.). Дигар чӣ хостан мумкин аст? Дуо кун, ки муҳаббати пурбаракат ва комили Худо шавҳари туро ихота кунад ва аз ҳамаи тарсҳо озод намояд.

Дуо

Худованд, Ту дар Каломи Худ гуфтӣ, ки «Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест» (1 Юҳ. 4:18). Ман аз Ту хоҳиш менамоям, ки шавҳари маро дар муҳаббат нисбати Худ мустаҳкам намо, то ҳеҷ гуна тарс аз болои ӯ ҳокимият надошта бошад. Ман медонам, ки Ту ба ӯ на рӯи тарс, балки қудрат, муҳаббат ва ақли солим додай (ба 2 Тим. 1:7 ниг.). Бо номи Исои Масеҳ ман дар бораи он дуо мекунам, ки тарс дигар ўро идора накунад. Бигзор Каломи Ту ба ҳар як ҳуҷайраи вучуди ӯ дохил шавад ва ўро бовар кунонад, ки муҳаббати Ту аз ҳар чизе, ки бо ӯ рӯй дода ме-

тавонад, беандоза бузург аст, ва ҳеҷ чиз наметавонад
ўро аз ин муҳаббат маҳрум созад.

Ман аз Ту хоҳиш мекунам: ба ў ёрӣ расон, ки дар
Ту Падареро бубинад, ки муҳаббати Ў ҳеҷ гоҳ фиреб
намедиҳад, ба тавоноии Ў ҳеҷ чиз баробар шуда наме-
тавонад, ва дар ҳузури Ў аз чизе тарсиданаш лозим
нест. Ўро аз тарси нобуд созанда раҳой деҳ ва бо тарси
дигар, бо тарси Худованд пур кун (ба Ирм. 32:40 ниг.).
Ба ў роҳи Худатро нишон деҳ, Худованд. Ба ў ёрӣ деҳ,
ки «дар ростии Ту рафтор намояд». Дили ўро
мустаҳкам намо, то ки фақат «аз тарси исми Ту» пур
бошад (ба Заб. 85:11 ниг.). Бигзор ў дар назди одамон
тарсе надошта бошад, то ки ў тавонад бо боварӣ ва
далерона бигӯяд: «Худованд мададгори ман аст, ва
ҳаросон нахоҳам шуд: одамизод ба ман чӣ метавонад
бикунад? (Ибр. 13:6) Чӣ қадар фаровон аст меҳрубо-
ниҳои Ту, ки барои тарсгорони Худ нигоҳ доштай...»
(ба Заб. 30:20 ниг.).

Ман ба ў (номи шавҳар) мегӯям: «...Қавӣ бошед!
Натарсед! Инак, Худои шумо бо интиқом меояд, бо
подоши илоҳии Худ меояд: Ў омада, шуморо наҷот
хоҳад дод» (Иш. 35:4). «Бар адолат асос хоҳӣ ёфт; аз
ситам дур хоҳӣ буд, зеро ки нахоҳӣ тарсид, ва аз даҳ-
шат, — зеро ки он ба ту наздик нахоҳад шуд» (Иш.
54:14). «Аз воҳимаи шабона нахоҳӣ тарсид, ва аз тире
ки рӯзона мепарад; ва аз вабосе ки дар торикӣ қадамгу-
зор аст, ва аз тоуне ки дар нимирузӣ талаф мекунад»
(Заб. 90:5-6). Бигзор туро «Рӯҳи Худованд, рӯҳи ҳик-
мат ва хирад, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи шинох-
тани Худованд» фаро гирад, ва бигзор ту бо рӯҳи «Ху-
дотарсӣ» (Иш. 11:2-3) пур гардӣ».

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Фариштаи Худованд дар гирду пеши тарсгорони
Ў ҳозир аст ва онҳоро халосӣ медиҳад.

Заб. 33:8

Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд,
ва аз ҳамаи бимҳоям маро халосӣ дод.

Заб. 33:5

Дар водии зулмот роҳ равам ҳам, аз бадӣ наметарсам,
чунки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва чӯбдасти Ту маро тасаллӣ
медиҳад.

Заб. 22:4

Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; наларз, зеро ки Ман Худои ту
ҳастам: Ман туро тақвият хоҳам намуд, ва туро ёварӣ хоҳам дод,
ва туро бо ямини адолати Худ дастгирӣ хоҳам кард.

Иш. 41:10

Худованд нури ман ва наҷоти ман аст: аз кӣ тарсон бошам?
Худованд истеҳкоми ҷони ман аст: аз кӣ ҳаросон бошам?

Заб. 26:1

МАҚСАДҲОИ Ӯ

ар кадоми мо мақсад дорем. Танҳо барои ҳамин мо зиндагӣ мекунем. Ин вазифаи мо, таъиноти мо аст. Асосан мо барои он вучуд дорем, ки Худоро ҷалол диҳем ва иродаи Ӯро ба ҷо орем. Чӣ тавр мо онро дар ҳаёт татбиқ менамоем — ин кори шахсии ҳар кадоми мо мебошад. Шавҳари туро лозим аст, ки мақсади мавҷудияти худро бидонад; фаҳмад, ки ҳаёти ӯ — тасодуфӣ нест, ва ӯ дар рӯи замин мувофиқи як мақсади муайян зиндагӣ мекунад. Ӯ бояд боварӣ дошта бошад, ки бо мақсади муайян офарида шудааст. Ва агар ӯ таъиноти худро фаҳмад ва ба он коре, ки даъват шудааст, машғул шавад, он касе мегардад, ки ҳамон буданаш лозим аст, ва дар он вақт ӯ сарчашмаи хушкнашавандаи ҳаётро меёбад. Ва ин туро хушбахт мегардонад.

Яке аз ҳақиқатҳои асосие, ки ман дар давоми чоряк асри ҳаёти занашӯиямон аз худ кардам, ин аст, ки зан набояд ба шавҳар фишор оварад, маҷбур кунад, ки ҳамон шавад ё гон хели дигар, — ӯ танҳо метавонад дуо кунад, ки шавҳар ҳамон касе мехостагии ӯ шавад. Аз дасти зан дуокунӣ меояд, то ки Худо аз ӯ як чизи танҳо ба Худ мақбулро биофарад. Вале шавҳар ин гуна мегардад ё не, танҳо аз худи ӯ вобаста аст, аз он, ки розӣ мешавад, ки дили худро ба Худо кушояд ва даъвати осмониро, ки ба ӯ нигаронида шуда-

аст шунавад, оё овозеро мешунавад, ки «ба даъвати муқаддас хондааст, на бар тибқи аъмоли мо, балки бар ҳисби таъиноти Худ ва ба ҳасби он файзе, ки ба мо аз азал дар Исои Масеҳ ато шудааст...» (2 Тим. 1:9). Шавҳари ту вориси Масеҳ гардидааст, «мувофиқи таъиноти Ў пешакӣ муайян шуда будааст...» (ба Эфс. 1:11 ниг.). Ва ту даъват шудай барои он дуо кунӣ, ки ў ин даъвати Худоро шунавад ва ҳамаи корҳои худро қатъиян мувофиқи ниятҳои Худо ба ҷо орад.

Агар одам мувофиқи аҳкомҳои Худо зиндагӣ накунад, ҳамеша айён аст: ту безобитагии ўро ҳис мекунӣ. Ту ҳис мекунӣ, ки бо ў ягон гап шудааст, ҳарчанд аниқ гуфта наметавонӣ, ки чӣ. Агар дар паҳлӯи ту одами иҷрокунандаи таъиноти худ бошад, ту дар ў фаҳмиши чуқури даъвати худ, дилшурӣ ва қатъияти ботиниро мебинӣ. Вале шавҳари ту чӣ хел зиндагӣ мекунад? Оё туро бесаранҷом мекунад, ки ў дар ҳаёт бемақсад ва маънос саргардон мегардад? Агар ҳа, пас дуо кун: «Худованд, шавҳари маро аз ин вазъият барор, мақсадҳои Худо ба ў кушо, ва пешомадҳои навро нишон деҳ».

Ин дуо кафолат намедихад, ки шароити ҳаёти шавҳари ту зуд тағйир меёбанд. Чунин шуданаш *мумкин аст*, вале бештар чизи дигаре ба амал меояд — ҷидду ҷаҳди ў тағйир меёбанд. Ман Дейвид ном дӯсте дорам. Ў солҳои зиёдест, ки дар заводи тайёрасозӣ кор мекунад. Овози Худоро шунида ў даъвати ба ў нигаронида шударо фаҳмид — ба наврасони гарданшах аз оилаҳои камбизоат ёрӣ расондан. Ў инчунин фаҳмид, ки бар замми ин ў набояд кори худро тарк кунад. Маоши ў кофӣ буд, ки оиларо таъмин намояд. Ва маълум шуд, ки дар ихтиёраш ҳамон қадар вақте мемонд, ки барои кори нав кифоят мекунад. Дейвид барои чунин оилаҳо хӯрокҳои бекул, барои наврасони ҳуқуқи иҷтимоӣ надошта консертҳо, барои наҷотнаёфтагон гурӯҳҳои масеҳӣ ва ҳатто байни гурӯҳҳои рақобаткунандаи криминалӣ гуфтушунидҳо ташкил мекард. Ў ҳамаи кори аз дасташ меомадагиро мекард, то ки дар ин

шаҳри якдигарро аз душманӣ поракунанда, осоиштаги ро барқарор созад. Ин кори бениҳоят душвор аст, вале он ҳаёти ўро бо мазмун пур месозад. Ў медонад, ки барои чӣ зиндагӣ мекунад ва инро дар паҳлӯи ў буда ҳис накардан номумкин аст. Зоҳиран ў аз ҳама оддӣ, он қадар марди пурзўр нест, вале ў — рӯҳонии бузург ва бо қуввати Рӯҳулқудс пур аст. Приссила, завҷаи Дейвид, дар бораи даъвати шавҳараш медонад ва ба ў бо ҳар кори аз дасташ меомандагӣ ёрӣ мерасонад.

Ба ҳар коре, ки Худо шавҳари туро даъват накунад, маъноӣ ҳаёти туро Ў дар он мебинад, ки ту шавҳари худро дастгирӣ намоӣ ва дар қорҳояш иштирок кунӣ — бигзор ба воситаи дуо, ё суханони рӯҳбаландкунанда, ё бо ягон роҳи дигар. Барои баъзе занон ин маъноӣ барпо кардани ҳузуру ҳаловати хонагӣ, тарбияи фарзандон, дуои ҳамешагӣ барои дастгирии шавҳарро дорад. Занони дигар бошанд, метавонанд шарикони шавҳарони худ гарданд, ё ёрдамчиҳои фаъоли онҳо бошанд. Дар ҳар ҳолат Худо туро дар имконияти зоҳирсозии худ ҳамчун шахсият инкор намекунад. Худо дар ин кор ба ту нақши аниқро медиҳад, ки он дар ҳамоҳангии пурра бо мақоми шавҳарат вобаста аст ва бо табиоти ў муҳолифат намекунад. Худо наметавонад офарандаи бетартибиҳо, бесарумониҳо, муноқишаҳо ва шароитҳои барои шумо номуносиб бошад. Худо ба ҳама қор вақти Худашро муайян менамояд. Ҳар кадоми мо метавонем мақоми худро танҳо он вақте ба ҷо орем, ки Худованд муқаррар намудааст.

Агар шавҳари ту ба сӯи мақсади Худо дар наздаш гузошта ҳаракат кунад, метавони боварӣ дошта бошӣ, ки душман дар ў шиндондани тухми шубҳа кашолқорӣ намекунад-маҳсусан агар ў ҳанўз манзараи аниқӣ муваффақиятҳои ояндаи худро намебинад. Дуоҳои ту ба шавҳарат ёрӣ мерасонанд, ки аз асорати шубҳаҳо озод гардад, ба ў ёрӣ мерасонанд, ки Худоро шунавад ва меомӯзанд, ки дар роҳи Худо устувор бошад. Онҳо ҳаёти ўро пурмазмун мегардонанд.

Дуо

Худованд, ман дар бораи он дуо мекунам, ки ӯ (номи шавҳар) даъвати Туро аниқ шунавад. Ба ӯ ёрӣ деҳ, ҳамоне гардад, ки дар Масеҳ аст, ва ба ӯ мақсади бузурги ҳаёти ёро нишон деҳ. Бигзор ақли ӯ аз фаҳмиши умеде равшан гардад, ки ба ӯ даъвати Ту медиҳад (ба Эфс. 1:18 ниг.).

Худованд, вақте ки Ту моро даъват менамоӣ, ба мо қудрат медиҳӣ. Шавҳари маро биомӯз, ки мувофиқи мақоми худ сазовор зиндагӣ кунад ва одами Худо гардад, ки Ту он гуна будани ёро таъин кардаӣ. Дар бораи ин таъинот ба ӯ ҳамеша ёдовар шав ва ба ӯ рухсат надеҳ, ки аз мақсади гузоштаи Ту саркашӣ намояд ва нагузор, ки ба чизҳои дигар мароқ зоҳир кунад. Ҳама гуна шубҳаҳоро барҳам деҳ, то ин ки онҳо натавонанд ёро ғулом гардонанд. Ба ӯ биомӯз, ки аз шароитҳои мавҷуда боло бошад ва мақсадеро бинад, ки баҳри он Ту ёро офаридаӣ. Ба ӯ сабр деҳ, ки вақти таъинкардаи Туро интизор шуда тавонад. Ман дар бораи он дуо мекунам, ки хоҳишҳои дили ӯ аз иродаи Ту ҷудо нашаванд. Бигзор ӯ ҳамеша роҳнамоии Туро ҷӯё бошад ва бигзор дили ӯ зиракона ҳар як сухани Туро қабул намояд.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

...Ҳар кас лаёқати ба худ хосе аз Худо дорад, яке ин тавр,
дигаре ба таври дигар.

1 Қўр. 7:7

Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ўро насиб кардааст,
ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ўро даъват намудааст,
бимонад.

1 Қўр. 7:17

Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегўем,
то ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар
салоҳдиди нескӣ ва кори имонро бо қуввати Худ ба амал
оварад...

2 Тас. 1:11

То ки Худои Исои Масеҳи Худованди мо,
Падари ҷалол рўҳи ҳикмат ва ваҳйро барои шинохтани
Ў ба шумо ато намояд. Ва чашмони дили шуморо равшан созад,
то шумо бидонед, ки умеди даъвати Ў аз чӣ иборат аст,
ва сарвати ҷалоли мероси Ў барои муқаддасон чӣ гуна аст.
Ва бузургии қудрати Ў дар мо, ки имон дорем,
чӣ гуна аз ҳад берун аст. Он қудрат аз рӯи
амали қуввати азими Уст.

Эфс. 1:17-19

Бигзор муроди дилатро ба ту ато фармояд ва ҳамаи
нақшаҳоятро ба иҷро расонад.

Заб. 19:5

ҚАРОРҲОИ Ӯ

Боре шавҳари ман ба ман чизе нагуфта барои бастанӣ шартнома оиди додугирифт ба гуфтугузор сар кард. Ман дар ин бора он вақте шунидам, ки кор аллакай ба авҷи аълояш мерафт. Аз ҳамон вақт ман оромиро аз даст додам. Дар ҳақиқат фикр олиҷаноб ва нақшаҳои Майкл хуб буданд, вале ман аз ҳисси изтироб ва безобитагӣ халос шуда наметавонистам. Ва ҳар қадаре, ки бештар дуо мекардам, ҳамон қадар зиёдтар ин ҳиссиёт ба ман мечаспид. Вақте ки дар ин бора ба шавҳарам нақл кардам, ӯ дар ҷавоби ман танҳо гуфт: «Ту бовар надорӣ, ки ман қобилият дорам қарори дуруст барорам». Бо ин суханон ӯ ба ман фаҳмонд, ки нияти давом додани корро дорад ва намехоҳад, ки касе ба ӯ халал расонад.

Ягона коре, ки ба ман монд, ин дуо кардан буд. Боз ва боз ман ба Худо муроҷиат мекардам: «Худованд, ба ман нишон деҳ, ки дар чӣ хато мекунам. Ман мехоҳам, ки ҳама корҳои Майкл барор гиранд, охир ақидаи ӯ хуб аст. Вале агар фаҳмиш маро фиреб надихад, ба ӯ хатоҳояшро нишон деҳ, то тавонад дар вақти лозим раванди бастанӣ аҳдро боздорад. Ба ӯ ҳақиқатро кушо, ва бигзор додугирифт баргузор нагардад».

Соати 11-и пагоҳӣ, пеш аз имзокунии шартнома, чашмони Майкл ногоҳ кушода шуданд ва ӯ як қатор ҷузъиётҳоро, ки бар фоидаи тарафи дигар буд, дид. Худованд ба ӯ ҳақиқатро кушод ва шартнома баста нашуд. Ҳар қадаре, ки ба Майкл эътирофи хатоҳояш мушкил набошад, ӯ хурсанд буд, ки ба нохушиҳо гирифтор нагашт.

Баъди чанд муддат, дар болои ин китоб кор карда истода, ман аз шавҳарам пурсидам, ки оё ӯ ягон хел таъсири дуоҳои маро ҳис кардааст ё не, ӯ дар мадди аввал гуфт, ки дуоҳо ба ӯ ёрӣ додаанд, ки интихоби дуруст кунанд. «Вақте ки қабули қарори ҷиддӣ фаро мерасид, ва ман бояд интихоб мекардам, дуоҳои ту чашмони маро мекушоданд ва маро аз бастанӣ шартномаи шубҳавар, ки нохушиҳои зиёд оварда метавонистанд, муҳофизат намуданд».

Мо бояд дар хотир дорем, ки ҳамаи мардон ба ҳақ будани худ боварӣ доранд: «Ҳар роҳи одам дар назари вай рост аст...» (Мас. 21:2). Вале танҳо Худо метавонад ба мо хирадмандӣ ва қобилияти фарқкунии ҳақиқатро аз дурӯғ бидиҳад, агар мо албатта инро аз Ӯ хоїши кунем. Хирадмандӣ муваффақият меорад (ба Воиз 10:10 ниг.), ва таълим медиҳад, ки таҷрибаи бегонаро ба назар гирем (ба Мас. 15:31 ниг.). Мо мехоҳем шавҳарони худро хирадманд бинем.

Чи тавре, ки маълум аст, зидмаъноӣ хирадмандӣ беақлӣ аст. Китоби Муқаддас беақдро чун одаме ба қалам медиҳад, ки «ба худ умед мебандад» (ба Мас. 28:26 ниг.), аз «суханони оқилона нафрат дорад» (ба Мас. 23:9.), гӯш кардан намехоҳад, балки кӯшиш мекунад «дили худро зоҳир созад» (ба Мас. 18:2 ниг.). Бо суханони дигар, бо онҳо сӯҳбат кардан душвор аст, онҳо ҳамеша ба ҷангу ҷанҷол моиланд (ба Мас. 20:3 ниг.); дар ҷавоби кӯшиши ба ӯ фаҳмондан, ба ғазаб меояд (ба Мас. 14:16 ниг.). Шахси бефаросат наметавонад, ки оқилона оқибатҳои рафтгорҳои худро бубинад, аз ин рӯ интихоби дуруст карда наметавонад. Агар шавҳари ту ин гуна бошад, дуо кун, ки хирадманд гардад.

Агар шавҳари ту танҳо баъзан беақлӣ кунад, кӯшиш накун ёро фош кунӣ. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Ибтидои ҳикмат — тарси Худованд аст ва шинохтани Қуддус — хирад аст» (Мас. 9:10). Ин ба он ишора менамояд, ки ту аз чӣ бояд сар кунӣ, — ту бояд пеш аз ҳама дар бораи он дуо кунӣ, ки тарси Худованд дар дили шавҳарат зиндагӣ кунад ва дар бораи он, ки ё бо Худо машварат карданро ёд гирад: «Хушо марде ки ба машварати шарирон намеравад...» (ба Заб. 1:1 ниг.). Агар ту ҳамеша дар бораи он дуо кунӣ, ки шавҳари ту хирадманд бошад ва Худоро шунавад ва гӯш кунад, он вақт агар қарори нодурустро ҳам қабул кунад, дар дили ту осоиштагӣ ҳукмфармо мегардад, барои он, ки ту қарзи худро ба ҷо овардаӣ ва медонӣ, ки Худованд дар оқибат ҳамаашро ба баракат табдил медиҳад.

Ҳаёти мо аз бисёр ҷиҳат аз қарорҳос, ки шавҳаронамон қабул мекунанд, вобатагӣ доранд. Ҳамин тариқ, биёсд оқил шавем ва дар он хусус дуо кунем, ки интиҳоби онҳо ҳамеша дуруст бошад.

Дуо

Худованд, дили шавҳари маро аз тарси Худованд пур кун ва ёро омӯз, ки қарорҳои дуруст қабул кунад. Бигзор дили ё ба Ту майл намояд ва ташнаи ҳақиқатҳои Ту бошад. Ёро омӯз, ки аҳкомҳои Туро пайравӣ карда рафтор намояд, ва интиҳобе кунад, ки ба иродаи Ту мувофиқат намояд, ва ёро аз амалҳои нодуруст муҳофизат намо. Ба ё хирадмандӣ ато намо, то ки ё хатоҳои худро дида тавонад ва аз онҳо канораҷӯӣ кунад. Чашмони ёро кушо, то ки оқибати рафторҳои худро дида тавонад.

Ман дуо мекунам, ки шавҳари ман пандҳои порсоёнро гӯш диҳад ва тайёр бошад, ки ёд гирад ва

тағйир ёбад. Бигузор ў ҳеч гоҳ дурӯғи осийро гўш надиҳад, балки танҳо таълимоти Туро афзал донад. Ман медонам, ки: «Дар дили одам фикрҳо бисёр аст, вале фақат нақши Худованд ба амал меояд» (Мас. 19:21). Ўро ҳатто дар хоб (ба Заб. 15:7 ниг.) ва саҳарӣ панд деҳ, то ки ў аз рӯи ҳақиқат рафтор намояд ва даъвати ҷисро пайравӣ накунад. Худованд, ман медонам, ки пеши назари Ту «ҳикмати ин ҷаҳон ҷаҳолат аст» (ба 1 Қўр. 3:19 ниг.). Бигзор ў ҳеч гоҳ ба ин васваса дода нашавад, бигзор чашмони ў ҳамеша ба сӯи Ту нигаронида шуда бошад, ва гўшҳояш ҳамеша Туро шунаванд.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртағсиртар гардонанд**

Хирадманд бишнавад,
ва дониш биафзояд; ва оқил тадбирсоз гардад.

Мас. 1:5

Дар назари худат хирадманд набош,
аз Худованд битарс, ва аз бадӣ дур шав.

Мас. 3:7

Худотарсӣ ибтидои дониш аст;
беақлон аз ҳикмат ва насиҳат нафрат доранд.

Мас. 1:7

Он гоҳ маро хоҳанд хонд, ва ман иҷобат нахоҳам кард;
аз субҳидам ҷустуҷӯ хоҳанд кард ва маро нахоҳанд ёфт.
Азбаски онҳо ба дониш адоват доштанд ва Худотарсиро
интиҳоб накарданд, машварати маро напазируфтанд,
аз ҳамаи мазамматҳои ман нафрат карданд.

Мас. 1:28-30

Одаме ки аз роҳи хирад дур шуда бошад,
дар ҷамоати мурдагон сокин мешавад.

Мас. 21:16

САЛОМАТИИ Ё

авҳари ман солҳои дароз ба саломатии худ мароқ зоҳир намекард. Ман якчанд маротиба оиди ин ба ё маслиҳатҳо додам, сўҳбатҳои гуногунмазмун гузаронидам, дар ҷойҳои намоён мақолаҳои махсуси маҷаллаҳоро гузоштам, аз ё зор карда гирия кардам, ки бевазан шудан намехоҳам. Вале ҳамааш бефоида буд — чашмони ё маро намедиданд ва гўшҳояш намешуниданд. Аммо боре ба сари ман фикри олиҷанобе омад: агар дуо ба дигар соҳаҳои ҳаёти ё таъсир кунад, барои ҷӣ дар ин бетаъсир бошад? Ман қарор додам, ки ба кори одатии худ «хомўш будан ва дуо кардан» бармегардам ва аз Худо хоҳиш намудам, ки дар Майкл хоҳиши мунтазам бо машқҳои ҷисмонӣ машғул шуданро бедор созад. Якчанд моҳҳои дуокунӣ ҳеҷ натиҷае наоварданд, вале боре пагоҳӣ ман овозеро шунидам, ки аз хучраи дигар ба гўш мерасид, ва ба он назар карда аз ҳайрат шах шудам: шавҳарам дар асбоби спортӣ машқ мекард. Ман дар он вақт ба ё чизе нагуфтам. Аз ҳамон вақт инҷониб ё машқ мекунад ва ҳафтае се маротиба гантел мебардорад. Баъдтар, вақте ки ё гуфт, ки худашро хубтар ҳис мекунад ва афеъс мехўрад, ки ин корро пештар накардааст, қариб буд, ки аз даҳонам барояд: «Ман ба ту гуфта будамку», вале

зуд худдорӣ кардам. То имрӯз Майкл намедонад, ки ин мўъҷизаро дуои ман офарид.

Ба саломатии шавҳар, новобаста аз синну сол ва ҳолати ҷисмонии ў, чун ба як чизи худ ба худ вучуд дошта нигоҳ кардан лозим нест. Дуо кун, ки ў барои худ ғамхорӣ карданро омӯзад, ва вақте ки ў бемор мешавад, барои шифоёбиаш дуо кун. Ман чандин маротиба барои дуоҳоям оиди шифоёбӣ ҷавоб гирифтаам ва шоҳиди шифоёбии одамони зиёде ҳастам, ва ман дигар шубҳа надорам, ки Худованд имрӯзҳо низ, мисли замонҳои қадим, шифо медиҳад, ва инчунин дар оянда низ шифо хоҳад дод. Ман боварӣ дорам, ки Худо бо ин гуфтаҳо: «...Ман Худованди шифобаҳши ту ҳастам» (ба Хур. 15:26 ниг.) — маҳз ҳаминро дар назар дошт. Ман ба имони Ирмиё ҳамроҳ мешавам, ки гуфт: «Маро эй Худованд шифо бидеҳ, ва ман шифо хоҳам ёфт» (ба Ирм. 17: 14 ниг.). Ман ба ин ваъда бовар мекунам: «...Ҷароҳатҳои туро шифо хоҳам дод...» (ба Ирм. 30:17 ниг.).

Исо «Заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт» (Мат. 8:17); Ў ба шогирдони Худ «қудрат дод то ки... ҳар беморӣ ва бетобири шифо диҳанд» (ба Мат. 10:1 ниг.). Ў гуфт: «...Ин аломат ҳамроҳи имондорон хоҳад буд... Даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд» (ба Марқ. 16:17-18 ниг.). Ман фикр дорам, ки Худо бо марҳамати бузурги Худ нисбати мо дар ҳама замон шифо медиҳад; ягона чизе, ки метавонад ба шифоёбӣ ҳалал расонад — шубҳаҳои мо мебошанд (ба Мат. 9:22 ниг.).

Шавҳарам ба ман гуфт, ки бештар аз ҳама таъсири дуоҳои маро дар миёнаи солҳои 80-ум ҳис карда буд вақте ки духтурон дар ў якчанд ҷойҳои сахтшударо ёфтанд, ки ба ақидаи онҳо саратон буданаш аз эҳтимол дур набуд. Таҷзия гузаронда шуд. Рӯзҳои интизориҳои ҷавоби он барои Майкл озмоиши аз ҳама вазнинтарин гардиданд, вале дуоҳои ман, аз рӯи иқрори ў, то он лаҳзае, ки ў табиати бад надоштани варамҳоро фаҳмид, ба ў қувват бахшиданд. Онҳоро буриданд ва дигар чизе ўро ғам намедод.

Дар хотир доштан зарур аст, ки новобаста ба дуоҳо ва имони мо, анҷоми кор ва вақти шифоёбӣ дар ихтиёри Худо мебошад. Гуфта шудааст, ки «вақте барои шифо додан» ҳаст (ба Воиз 3:3 ниг.). Агар ту дуо кунӣ, вале чизе тағйир наёбад, худро маломат накун, зеро Худо баъзан бемориҳои ҷисмониро ба кор мебарад, то одамро маҷбур созад, ки Ёро гӯш кунад. Дуокуниро давом деҳ, вале дар хотир дор, ки ба гуфтани сухани охирин Худо ҳуқуқ дорад.

Айнан ҳамин чиз он вақте, ки мо дар бораи наҷоти ягон ҷон дуо мекунем, ба амал меояд, зеро муқаррар кардани муддати мавҷудияти одам дар рӯи замин ба мо дода нашудааст. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки «вақте барои мурдан» ҳаст (Воиз 3:2 ниг.), ва ба мо дода нашудааст ҳал кунем, ки ин вақт кай меояд. Ин аз Худост. Мо танҳо бояд ба ин гардан диҳем. Мо метавонем дуо кунем, вале Ё бояд ҳал кунад. Мо вазифадорем, ки хомӯш ин ҳуқуқи Ёро эътироф кунем. Барои саломатии шавҳар дуо кун, вале ҳуқуқи Худоро дар ҳал кардани натиҷаи кор эътироф намо.

Дуо

Худованд, ман аз Ту хоҷиш дорам, бо дасти шифобахши Худ ёро (номи шавҳар) ламс кун. Бигзор тамоми узвҳои бадани ӯ мувофиқи хости Ту саломат бошанд. Ҷар он чизе, ки вайрон шуда буд, барқарор намо, ёро аз ҷар гуна бемориҳо шифо бидеҳ ва аз ҷар гуна норасоӣҳо халос кун. Саломатии ёро тавре мустақкам кун, ки ӯ тавонад бомуваффақият кори худро ба ҷо орад; бигзор хоби ӯ бофароғат бошад, то ки ҳамеша бо табъи болида ва қувваи нав бедор шавад. Ба ӯ саломатӣ ва дили пурқувват бидеҳ.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки ӯ ҳамеша хоҷиши дар бораи бадани худ ғамхорӣ кардан, дуруст хў-

рок хўрдан, мунтазам ба машққои ҷисмонӣ машғул шуданро дошта бошад, ва аз ҳамаи чизи зарарнок дар канор бошад. Ёрӣ деҳ фаҳмад, ки бадани ӯ маъбади Худо аст, ки ӯ вазифадор аст онро ҳифз намояд (ба 1 Қўр. 3:16 ниг.). Ман барои он дуо мекунам, ки ӯ ҷисми худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Ту тақдим кунад (ба Рум. 12:1 ниг.).

Ҳангоми бемориҳояш ман аз Ту хоҳиш мекунам, ки ўро дастгирӣ намо ва шифо деҳ. Ўро бо хурсандии Худ пур кун ва қувват деҳ. Махсусан ман дар бораи (номи масъалаи аниқ) дуо мекунам. Бигзор ӯ дар Ту чунон имонеро ба даст орад, ки бигўяд: «Худовандо, Худои ман! Сўи Ту истиғоса бурдам, ва маро шифо додӣ» (Заб. 29:3). Аз Ту миннатдорам Падар, зеро Ту — шифокори ман ҳастӣ». Ман дар он хусус дуо мекунам, ки шавҳари ман умри дарози хушбахтона бинад ва, вақте ки соати марги ӯ фаро мерасад, бигзор дили ӯ аз осоиш пур бошад ва марг осон, бе ҷонканӣ ва бе азоб бошад. Аз Ту миннатдор ҳастам, Худованд, ки Ту ўро ба иқоматгоҳи Худ қабул мекунӣ, вале бигзор ин дар соати аз тарафи Ту таъинкардашуда ба амал ояд, ва на дақиқае пештар.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Эй чонам, Худовандро муборақ бихон
ва ҳамаи некиҳои Ӯро фаромӯш нақун. Ӯ ҳамаи гуноҳҳои торо
меомурзад; ҳамаи касалиҳои торо шифо мебахшад.

Заб. 102:2-3

Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд;
онҳоро аз мусибатҳои наҷот дод. Каломи Худро фиристод,
ва онҳоро шифо бахшид ва онҳоро аз гӯрҳои халос кард.

Заб. 106:19-20

...Дуои торо шундам, ашқҳои торо дидам.

Инак, Ман торо шифо хоҳам дод...

4 Подш. 20:5

Он гоҳ нури ту мисли шафақ чило хоҳад дод,
ва шифои ту ба зудӣ фаро хоҳад расид,
ва адолати ту пешони ту хоҳад рафт, ва қалоли
Худованд соқии ту хоҳад буд.

Иш. 58:8

Инак, Ман ба он марҳам ва даво хоҳам бахшид,
ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ
ва ростиро ба онҳо зоҳир хоҳам сохт.

Ирм. 33:6

БЕХАТАРИИ Ӯ

андин маротиба мо қиссаҳо дар бораи он шунидаем, ки чӣ хел ҷанговарон дар лаҳзаҳои аз ҷама хатарноктарин дар майдонҳои набард ба таври мўъҷизаовар наҷот ёфтаанд ва танҳо баъд фаҳмидаанд, ки наздиконашон дар он лаҳза барои онҳо дуо кардаанд. Шавҳарони мо ҳар рӯз «дар майдони набард» мебошанд. Хатар онҳоро аз ҳар тараф ихота кардааст. Танҳо Худованд медонад, ки чӣ гуна домҳои ҳалокатоварро душман барои онҳо дар шакли садамаҳо, бемориҳо ва зўровариҳо тайёр намулдааст. Амалан ҷосе намондааст, ки онҳо гирифтори бадбахтиҳо нагарданд, ҳатто хонаҳои худамон дар худ хатар ниҳон доранд. Худо гуфт: «Шарир одилро поида мегардад, ва дар паи куштани ӯст; лекин Худованд ӯро ба дасти вай намесупорад...» (Заб. 36:32-33). Ӯ ваъда медиҳад, ки барои «умедворони Худо» сипар мегардад (ба Мас. 30:5 ниг.). Ӯ инчунин метавонад барои шавҳарони мо низ сипар бошад, зеро мо бо имон барои онҳо дуо мекунем, ва имони мо ба Худо, ба муҳофизатгари мо, пурзӯр аст.

Вақте ки шавҳарам бо фарзандонам бо мошин ба ягон ҷо раванд, ман ҳамеша барои бехатарии онҳо дуо мекунам. Вале боре пагоҳӣ, баъди он, ки Майкл писари хурдиамонро ба мактаб бурд, занги телефон садо дод. «Мо худи ҳозир ба садамаи автомобилӣ

гирифтор шудем, — хабар дод шавҳарам, — вале мо сиҳату саломат ҳастем».

Ман ҳамон замон ба ҷои садама раҳсипор шудам, ва Худоро ба-рои он шукр мегуфтам, ки азизони маро мувофиқи хоҳишҳои ман, ки якчанд сол боз мепурсам, муҳофизат намудааст. Ба он ҷо расида аз дидани мошин, аниқтараш, аз он чизе, ки монда буд, ба ҳайрат афтодам. Мошинчаи варзишии Майклро, ки ҳеҷ гоҳ ба ман боварӣ намебахшид, мошини боркаши калон маҷақ карда ба девори муҳо-физатии бетони канори роҳ партофта буд. Таъмир кардани он им-коннопазир буд. Инро баъдтар ширкати суғурта низ тасдиқ кард. Ман медонистам, ки ҷӣ тавонистааст Майкл ва писарчаамонро дар ин садамаи даҳшатнок муҳофизат кунад — дасти муҳофизаткунан-даи Худо. Тамоми бадани шавҳарам ва писарам аз доғҳои кабуд ва харошидаҳо пур буданд, вале зарбҳо метавонистанд аз ин ҳам ҷид-дитар бошанд, ё умуман мурдани онҳо мумкин буд. Ман пурра бо-варӣ дорам, ки Худо ба дуоҳои ман ҷавоб дод ва наздикони маро муҳофизат намуд (ман инчунин умед мебандам, ки дуоҳои ман ба шавҳарам таъсир мекунад ва ӯ аз харидани боз як чунин автомоби-ли варзишӣ даст мекашад).

Занони гурӯҳи дуокунии мо мунтазам оиди шавҳарони худ ба-рои бехатарии онҳо дар парвозҳои ҳавоияшон, сайёҳатҳо бо авто-мобил, дар ҷои қор ва ҳатто дар кӯчаҳо дуо мекунанд. Мо дар дуо хатарҳои аниқро ном намебарем — мо танҳо дуо мекунем, ки Худо-ванд шавҳарони моро аз ҳар гуна бадӣ нигоҳдорӣ намояд. Худо-ванд ваъда медиҳад, ки «...ба фариштагони Худ дар бораи ту амр хоҳам дод, ки туро дар ҳамаи роҳҳои нигоҳдорӣ кунанд. Туро дар кафҳои худ бардошта хоҳнад бурд, ки мабодо пой худро бар санге бизанӣ...» (Заб. 90:11-12).

Вале бадбахтиҳо рӯй медиҳанд, ҳатто бо одамони имондор низ, ва ҳамеша ногаҳон ва ғайричашмдошт. Аз ин рӯ барои шавҳари худ ҳамеша дуо кун, зеро намедонӣ, ки кай, дар кучо ва дар кадом «май-дони набард» ба ӯ дуоҳои ту даркор мешаванд. Ва агар ягон чиз рӯй

диҳад ҳам, ту худро бо он тасалло медиҳӣ, ки Худоро даъват наму-
дай, ки ба авчи ин ҳодиса ворид шавад.

Дуо

Худованд, ман аз ту дар он бора илтиҷо мекунам, ки Ту ўро (номи шавҳар) аз ҳар гуна бадбахтиҳо, садамаҳо, бемориҳо ва ҳучумҳои бад муҳофизат намоӣ. Ўро аз хатарҳо дар автомобил ва дар тайёра муҳофизат намо ва аз зўроварӣ ва дасисаҳои одамони бад ҳифз кун. Ба ҳар кучое ў наравад, қадамҳои ўро аз бадӣ нигоҳ дор. Қадамҳои ўро дар роҳи Худ қоим гардон, то ки пойҳояш налагҷад (ба Заб. 16:5 ниг.) ва агар ин ба амал ояд, ўро бо марҳамати Худ дастгирӣ намо (ба Заб. 93:18 ниг.). Ба ў хирадмандӣ деҳ, ки хатарро фарқ кунад ва барои бо роҳи бехатар рафтаниш ёрӣ деҳ (ба Мас. 3:21, 23 ниг.). Сахра, сипар ва қалъаи ў бош (ба Заб. 17:2-3 ниг.). Ўро ба зери болҳои Худ бигир (ба Заб. 90:4 ниг.), кўҳпора, паноҳгоҳ ва наҷоти ў бош, то ки фурӯ наравад (ба Заб. 61:7 ниг.). Ман бораи он илтиҷо мекунам, ки бадбахтӣ ба ў наздик нашавад (ба Заб. 90:7 ниг.). Ўро аз душмане, ки меҳоҳад ўро нобуд созад, паноҳ кун (ба Заб. 102:4 ниг.), «баромадан ва омадани ўро» аз ҳоло то абад нигоҳдорӣ кун (ба Заб. 120:8 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло ништааст,
дар сояи Қодирӣ Бечун хоҳад буд. Дар ҳаққи Худованд мегӯям:
«Ў паноҳгоҳи ман аст ва қалъаи ман; Худои ман аст,
ки ба Ў таваккал мекунам».

Заб. 90:1-2

Зеро ки маро дар рӯзи тира дар хаймаи
Худ пинҳон хоҳад дошт, дар паноҳи хиргоҳи Худ руст
хоҳад кард, бар кӯҳпораи баланд хоҳад бардошт.

Заб. 26:5

Дар води зулмот роҳ равам ҳам, аз бадӣ наматарсам,
чунки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва ҷӯбдасти Ту маро тасалли
медихад.

Заб. 22:4

Худованд сахраи ман аст, ва қалъаи ман,
ва раҳқунандаи ман; Худои ман кӯҳпораи ман аст;
ба Ў паноҳ мебарам; Ў сипари ман аст, ва шоҳи наҷоти ман,
ва паноҳгоҳи ман. Худовандро мамдӯҳ хоҳам хонд,
ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.

Заб. 17:3-4

Эҳсонҳои аҷоибӣ Худро бинамо, эй Наҷотдиҳандаи паноҳбарон
аз онҳое ки бар зидди ямини Ту қиём мекунанд.
Ҳамчун гавҳараки чашм маро нигоҳбонӣ намо;
дар сояи болҳои Худ маро пинҳон бикун.

Заб. 16:7-8

ОЗМОИШҲОИ Ӯ

ама давраҳои мушкил доранд, ва бигзор ин туро ба ташвиш наандозад. Баъзан дуоҳои мо ба мо ёрӣ медиҳанд, ки аз нохушиҳо дурӣ ҷўем ва баъзан не. Қисми зиёди он аз муносибатҳои мо ба он вобаста аст, ки бо мо чӣ шуда мегузарад. Агар қаҳру ғазаб ва озор дилҳои моро пур кунад, агар мо ҳамеша шикоят кунем ва Худоро дар нохушиҳоямон айбдор кунем, корҳоямон хеле баданд. Вале агар озмоишҳоро аз сар гузаронида, Худоро шукргузорӣ кунем ва ҳамду сано хонем, дар он вақт Ӯ ваъда медиҳад, ки андўҳҳои моро ба манфиати мо мубаддал мегардонад. «Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед, чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад» (Яъқ. 1:2-3).

Эҳтимол дорад, ки дуоҳои зан дар ин давра наметавонанд ваъзияти ба амаломадаро дар ҳаёти шавҳар тағйир диҳанд, ки аз сар гузарондани онҳо ба ӯ насиб гардидааст. Зеро агар дар ҳаёти мо азобҳо умуман намебуданд, ба худ тасаввур кардан мумкин аст, ки чӣ тавр мо разил, хунсард ва махлуқони гарданшах буда метавонистем. Вале дуои ту ба ҳар ҳол ба шавҳар ёрӣ дода метавонад, ки муносибатҳои некхоҳонаро нигоҳ дорад, ба дили ӯ осоиштагиро орад

ва ба ӯ ёрӣ медиҳад, ки пуртоқат ва шукргузор бошад — ва ба ҳамин тариқ, ӯро аз оқибатҳои қарори нодуруст қабулкардааш эмин ме-дорад.

Дугонаи ман Ҷенро лозим омад, ки аз озмоиши мудҳише гузарад: шавҳари ӯ Дейв, баъди газидани тортанаки заҳрдор, муддати зиёде дар мувозина байни ҳаёту марг буд. Ин барои ҳар дуи онҳо давраи аз ҳама мушқил буд, ки зиёда аз як сол давом кард ва дар давоми он Дейвро лозим омад бо як қатор мушқилиҳос, ки яке паси дигар меоманд, мубориза барад. Ҳамаи кор боз аз он ҷиҳат мушқил буд, ки ҳамсарон ба наздикӣ ба иёлоти нав кӯчида аз наздикон ва дӯстон дур афтода буданд. Бо сабаби пардохти калони муолиҷаи тиббӣ вазъияти молиявиашон мушқил гардид. Магар ҳамаи ин кофӣ набуд, ки дар ғазаб шавӣ? Вале онҳо, дар Худо сарчашмаи қувваи худро дида, дуо кардан ва ҳамду саро хонданро қатъ наменкарданд.

Дар ҳолати стресси доимӣ, бо чапмони ашколуд, Ҷен гарму ҷӯшон дуо мекард, ки Дейв дар ин муҳориба рӯҳафтода нашавад ва дар рӯҳ қавӣ гардида, истодагарӣ наояд. Худо онҳоро дастгирӣ намуд, Дейв шифо ёфт ва баъд онҳо ба Худо самари зиёд оварданд. Имрӯзҳо онҳо ҳарду дар калисои худ хизмат мекунанд ва се фарзанди онҳо одамони сидқан имондор мебошанд ва бо истеъдоди наҷиби худ Худоро ҷалол медиҳанд. Ҳаёти онҳо шаҳодати марҳамати Худо мебошад ва ман боварӣ дорам, озмоише, ки лозим омад онҳо аз сар гузаронанд, ба хусусиятҳои хислат ва ҷаҳонбинии онҳо таъсири калон расонидааст.

Оё мо инро ҳис мекунем ё не, аммо вақте ки ба Худо хизмат мекунем, муҳаббати Ӯ моро ҳатто дар лаҳзаҳои аз ҳама ғамгин, танҳои ва вазнин иҳота мекунад. Ӯ ҳамеша дар паҳлӯи мо мебошад, вақте, ки корҳои мо хуб нестанд; ҳамин, ки дуо кунем ва аз Ӯ паноҳ ҷӯем, баракат ва некӣ медиҳад: «Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбиниҳои Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад» (Рум. 8:28). Ба Ӯ хуш аст, ки мо

азобҳоро аз сар гузаронида, назди Ў мутеъ бошем, то ки мо «ман»-и мағрур ва озодамонро мутеъ гардонем; Ў мехоҳад моро одамони ҳақиқии Худо — азобкашанда, пуртоқат, рӯҳан қавӣ, ҷалоли Ўро афзункунанда бинад. Ў азобҳоро ба мо барои он равона мекунад, ки мо ба муҳаббати Ў, дар ҳар мушкилӣ барои ёрӣ додан тайёр будани Ўро бовар кунем.

Ман бо боварӣ гуфта метавонам, ки ҳама он азобҳое, ки аз он лозим омад бо Майкл якҷоя гузарем, ба ғаму андӯх, дард, саргарангӣ ва нофаҳмии мо нигоҳ накарда, моро ба Худо наздик карданд. Ва вақте ки давраҳои мушкил фаро мерасид, мо ба Худо самимона дуо мекардем ва мушоҳида мекардем, ки чи хел имони мо бузург шудааст, чи хел мо дар роҳи Худо дар рӯҳ қавӣ гаштаем. Ва вақте, ки мо дуруст рафтор мекардем, муҳаббати байниҳамдигарии мо мустаҳкам мегардид.

Агар шавҳари ту давраи озмоишро аз сар гузаронад, қарзи худро ба ҷо биёр — барои ӯ дуо кун, вале бори ӯро ба дӯши худ нагир. Ба он нигоҳ накарда, ки хоҳиши саҳти бо ҳам дидани азобҳои ӯро дорӣ, кӯшиш накун, ки қисме аз бори азобҳоро бардорӣ, зеро ин рӯҳи шавҳари туро сушт мегардонад ва ба ӯ ҳисси шикастро меорад. Файр аз ин, Худо намехоҳад ба иҷроиши иродаи Ў монет шавӣ, кӯшиш кунӣ, ки ҷои Рӯҳулқудсро бо худ иваз намоӣ. Ҳарчанд дидани азобҳои шавҳарат барои ту мушкил бошад ҳам, ҳуқуқ надорӣ, ки ба раванди ҳодисаҳо даҳолат кунӣ. Дуо кардан, рӯҳбаланд сохтан ва дастгирии ӯ — ана вазифаи ту, зеро Худо ба мо озмоишхоро барои мақсадҳои Худ мефиристад, ва ту набояд садди роҳи Ў гардӣ.

Агар шавҳари ту мушкilotи молиявӣ, беморӣ, бохт, аздастдигарии кор, бӯҳрони оилавино аз сар гузаронад; агар нохушиҳои зиёд дошта бошад, агар ҳаёти ӯ бо талхӣ шиддати муносибатҳои байниҳамдигарӣ бо одамоне захролуд мегашта бошад — дар он вақт аз Рӯҳулқудсе хоҳиш намо, ки ба ҳаёти ӯ ворид шавад ва онро тағйир диҳад. Диққати ӯро ба мақсади бузурги ваъдаи Худо ҷалб намо: ба

Ӯ дар бораи он ёдовар шав, ки азобҳои мо дар муқоиса бо ҷалолӣ Худо, ки онро мо ба даст меорем, ҳеҷ аст, агар мо ҳамаи озмоишҳои ро, ки Худо ба мо равон месозад, сазовор аз сар гузаронем. «Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалолӣ ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеҷ аст» (Рум. 8:18). Ӯро бо суханони зебои ҳаввори Павлус дастгирӣ намо: «Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки моро қувват мебахшад» (Фил. 4:13).

Дуо кун, ки имони шавҳарат ба Худо мустаҳкам бошад ва ӯ ба он шубҳа карда натавонад, ки на азобҳои ҳозира, на озмоишҳои минбаъда ӯро аз муҳаббати Худо маҳрум сохта наметавонанд. «Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда, на баландӣ, на умқи, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад» (Рум. 8:38-39). Ва агар ҳеҷ чиз ӯро аз муҳаббати Худо маҳрум карда натавонад, пас ҳар қадар мушкӣ ҳам набошад, дар ӯ ҳамеша умедворие ҳаст.

Азобҳо ҳамчун оташи тозакунанда ва оби поккунанда амал мекунанд. Ту охир намехоӣ, ки шавҳари ту дар онҳо сӯзад ё фарқ шавад; ту мехоӣ ӯро тоза ва навшуда бинӣ, зеро «...ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт» (Мат. 24:13). Шавҳари ту бояд хоҳиши қатъии дар имон истодагарӣ карданро дошта бошад, ва интизори ҷавоби Худо барои дуоҳои худ бошад, ки онҳо ӯро аз забонаи оташи сӯзонанда ва аз умқи гирдобҳои ҳаросовар наҷот медиҳанд.

Дуо

Худованд, танҳо Ту тамоми умқи азобҳои шавҳари маро медонӣ. Ман танҳо ошкорсозии зоҳирии онро мебинам, аммо Ту тамоми вазнинии бореро, ки ӯ ба дӯши худ мегирад, мебинӣ. Ман медонам, ту моро меозмоӣ ва ман намехоҳам ба иҷроиши иродаи Ту мо-

неъ шавам; ман танҳо меҳоҳам, ки шавҳарам дар ин набард ғолиб барояд.

Худовандо, Ту — паноҳгоҳ ва қуввати мо, ёри ҳақиқӣ дар тангиҳо ҳастӣ (ба Заб. 46:2 ниг.). Ту ба мо имкон додӣ, ки «бо ҷуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади сари-вақтӣ файз ёбем» (ба Ибр. 4:16 ниг.). Ва ман ба тахти Ту бо он хоҳиш наздик мешавам, ки ба шавҳари ман баракатҳои худатро ба серӣ резӣ. Рӯҳи ўро барои муҳориба устувор гардон ва ба ў сабури деҳ. Бигзор ў ҳамеша дар ҳама кор ба Ту умед бандад (ба Заб. 36:1-4 ниг.). Ба ў ёри деҳ, ки ба ҳеҷ чиз нигоҳ накарда, устувор ва далер бошад. Ба ў ёри деҳ, ки ҳама вақт «аз умедворӣ тасалло ёбад, дар мусибат пуртоқат бошад» ва ҳамеша дуо кунад (ба Рум. 12:12 ниг.). Ба ў мадад расон, ки роҳи ҳаёташро тай кунад ва рӯҳафтада нагардад, зеро Ту гуфтӣ: «...Одил ҳафт маротиба афтад ҳам меҳезад...» (Мас. 24:16). Бигзор ў ҳамеша дар хотир дорад, ки «Худованд қадамҳои мардро барқарор мекунад, ва ба роҳи вай тавачҷӯҳ менамояд...» (Заб. 36:23).

Ман дар бораи он илтиҷо мекунам, ки ў ба Ту умед бандад ва ба он бовар кунад, ки Ту сипари ў мегардӣ «то даме ки фалокатҳо бигзаранд» (ба Заб. 56:2 ниг.); то, ки ў ҷавобҳои Туро интизор шуда тавонад, чунки «умедворони Худованд қуввати тоза пайдо мекунанд, мисли уқобон бол меафшонанд, медаванд ва бемаҷол намегарданд, ва қадам мезананд ва хаста намешаванд» (ба Иш. 40:31 ниг.). Ман дар бораи он хоҳиш мекунам, ки ў дар Ту қувват гирад, то ки Ту мувоҷиатҳои ўро шунави ва ўро аз ҳама фалокатҳо наҷот диҳӣ (ба Заб. 33:7 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате,
ки ҳоло агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке
андӯхгин мешавед. Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда
шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст.

Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат
ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ
халис ба миён меояд.

1 Пет. 1:6-7

Бори дилатро ба Худованд парто,
ва Ў ба ту ғамхорӣ хоҳад кард. Ў ҳаргиз нахоҳад гузошт,
ки одил фурӯ ғалтад.

Заб. 54:23

Ман сӯи Худо мехонам, ва Худованд маро наҷот хоҳад дод.
Шомгоҳ ва субҳ ва нимирузӣ шиква ва нолиш менамоям,
ва Ў овози маро хоҳад шунид.

Заб. 54:17-18

Ту бар сари ман бисёр тангиҳо ва сахтиҳо овардай,
лекин боз маро зинда хоҳӣ кард, ва аз вартаҳои замин
боз маро берун хоҳӣ овард. Бузургии маро афзун хоҳӣ кард,
ва боз маро тасалли хоҳӣ дод.

Заб. 70:20-21

МЕЪЁРҲОИ АХЛОҚИИ Ў

имои ҳақиқии инсон ҳамон вақте айён мегардад, ки агар боварӣ дошта бошад, ки касе аз қафои ў назорат намекунад. Сухан дар бораи меъёрҳои ахлоқӣ меравад, ки ба ҳеҷ гуна шароитҳо, ки дар атроф чӣ шуда мегузарад, нигоҳ накарда, ошкор сохтан мумкин нест. Риоя намудани меъёрҳои ахлоқӣ — маъноӣ бо одамон чунон рафтор карданро дорад, ки мехоҳед бо шумо ин гуна рафтор кунанд.

Сухани одами ахлоқан мақсаднок ҳамеша маъно дорад. Ў суҳанбозӣ намекунад, то ки ниятҳои ҳақиқии худро ниҳон дорад; агар ў «ҳа» гӯяд, пас он «ҳа» аст, агар «не» гӯяд, пас «не», зеро «он чӣ зиёда аз ин бошад, аз иблис аст» (ба Мат. 5:37 ниг.). Ин одам дурӯябозӣ намекунад, ки ба касе мақбул бошад, зеро мақсади ў — аз рӯи ҳақиқат рафтор карда ба Худо мақбул будан аст. Дар чамбият мақоми баланд доштан мумкин аст, вале дар назари Худо мо бояд худро ҳеҷ шуморем (ба Лук. 16:15 ниг.).

Одами хушахлоқ «қасам мехӯрад ва қасамаш бар зарари худаш бошад ҳам, онро тағйир надихад» (ба Заб. 14:4 ниг.). Ў ҳамеша дар сухани худ мемонад, гарчи аз ин зарар бинад ҳам. Ҳатто дар ҳолатҳои барои ў ногувор шубҳ накарда дар ақидаи худ устувор мемонад. Барои ў ҳақиқат дар ҷои аввал меистад ва шумо метавонед ба бо-

вичдони и бечуну чарои ӯ бовар кунед. «Касе, ки бо тариқи рост равон аст, дар амният равон аст...» (Мас. 10:9), чунки асосҳои ахлоқиаш ӯро муҳофизат менамоянд ва ӯ дар ҳузури Худо меистад (ба Заб. 40:13 ниг.).

Ман метавонам шавҳари худамро айнан чунин одам номам, зеро маротибаҳои зиёд бо зарурати интиҳоби ахлоқӣ кардан рӯ ба рӯ гашта ӯ ба он чизе содиқ монд, ки ҳақиқат мешуморид. Ва ин баъзан ба ӯ хеле гарон меафтид. Ман ҳамеша дар бораи он дуо мекунам, ки ӯ одилона рафтор намояд, вале на барои он, ки гӯё бе дуоҳои ман ӯ чунин рафтор карда наметавониста бошад. (Ман боварӣ дорам, ки бе ҳомигии ман ҳам ӯ худро тағйир намедихад), балки барои он, ки онҳо барои ӯ ҳамеша дар лаҳзаҳои душвор дастгирӣ буданд ва ёрӣ медоданд, ки ба таври сазовор аз ҳар гуна вазъият бароянд. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Одил дар беайбии худ рафтор мекунад; хушо писарони ӯ баъд аз ӯ!» (Мас. 20:7). Фарзандони мо ҳатто инро дарк накарда ҳатман аз падари худ мероси бузургеро мегиранд: меъёрҳои баланди ахлоқро. Онҳо баракатеро мерос мегиранд, ки дар он мақсаднокии симои ахлоқӣ ниҳон аст. Ман ҳамеша барои он дуо мекунам, ки онҳо дар навбати худ фарзандони худро омӯзанд, ки «шарафро аз хурдӣ нигоҳдоранд».

Покии ахлоқ дар дил тавлид меёбад. Барои одами ботинан мақсаднок шудан пеш аз ҳама инро *хостан* лозим аст. Чунин қарор метавонад танҳо шахсан ва тамоман ихтиёри бошад, бо вучуди ин, ту метавонӣ шавҳари худро бо дуо дастгирӣ кунӣ. Ба ӯ дар истодагарӣ ба ҳучумҳои душман ёрӣ диҳӣ, ки меҳодад ӯро кӯр созад, аз роҳ барорад ва бо ҳар гуна воситаҳо ӯро аз қабули ин қарор дур созад. Вале ҳатто баъди он, ки шавҳари ту интиҳоби дуруст мекунад, бадӣ васваса карданро давом медиҳад, ва дар он вақт дуо — ҳои ту барои ӯ аз шубҳа ва калавишҳо сипар мегарданд ва ба ӯ қувват медиҳанд, ки бо роҳи ҳақиқат равад, ҳатто дар он вақте ки дар танҳои бо худ бошад.

Худованд, ман аз Ту хоҳиш мекунам: ба шавҳари ман мадад расон, ки одами ахлоқан мақсаднок гардад, чуноне, ки бояд мувофиқи амри Ту бошад; ба ў қувват деҳ, ки дар вақте, ки «ҳа» гуфтан даркор бошад, «ҳа» гўяд, ва дар ҷосе, ки «не», «не». Ба ў кўмак кун, ки дар ақидаи худ устувор бошад ва дар зери фишори ин ҷаҳон ҳам нашавад ва ба он касоне монанд набошад, ки «...ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд» (2 Тим. 3:7). Бигзор ў бо Рўҳи ҳақиқат, ки диққаташро ба овози хирадмандӣ ҷалб менамояд ва ўро дар роҳҳои Ту устувор мекунад, пур гардад.

Ба ў мадад расон, ки одами аз рӯи ҳақиқат зиндагӣ мекарда шавад. Ба ў кўмак кун, ки ҳамеша дар Рўҳи ҳақиқати Ту бошад (ба Юҳ. 16:13 ниг.). Ба ў мадад кун, ки дар бораи ҳақиқат башорат диҳад, то ки ҳангоми андўҳҳо қувват дошта бошад онҳоро аз сар гузаронад. Ба ў биомўз, ки далерона хатоҳои худро эътироф намояд, зеро Ту гуфтӣ: «Агар гўем, ки мо гуноҳе надорем, — худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ў амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд» (1 Юҳ. 1:8-9). Ўро аз ҳар гуна фиреб муҳофизат намо ва дилашро аз ҳар гуна дурўғ гардон. Бигзор «эҳсон ва ростӣ ўро тарк накунад: онҳоро бар гардани вай бибанд, бар лавҳаи дили вай бинавис», то ки ў «дар назари Худо ва одамон тавачҷўҳ» пайдо кунад (ба Мас. 3:3-4 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Бенавос ки бо роҳи рости худ равон аст,
беҳ аз қачраве ки сарватдор бошад.

Мас. 28:6

Бсайбии ростдилон онҳоро роҳнамой мекунад,
вале қачравии хоинон онҳоро ба ҳалокат мерасонад.

Мас. 11:3

...Маро, эй Худованд,
аз рӯи адолатам ва аз рӯи бсайбиам доварӣ намо.

Заб. 7:9

Маро дар доварӣ ҳимоят намо,
эй Худованд, зеро ки ман дар бсайбии худ
рафтор кардам, ва ба Худованд таваккал намудаам,
пас пешпо нахоҳам хӯрд.

Заб. 25:1

Бигзор бсайбӣ ва росткорӣ ниғаҳбони ман бошанд,
зеро ки ба Ту умед мебандам.

Заб. 24:21

НЕКНОМИИ Ё

ар айёми алоқаҳои баландсуръат ва воситаҳои ахбори умум чунин як чизи нозукро, ба монанди номи неск, нигоҳ доштан осон нест. Барои он, ки ҳаёти одам вайрон гардад, кофист, ки ё ба ҷои нодаркор ва дар вақти нодаркор афтад.

Ба нескномӣ сабукфикрона муносибат кардан лозим нест. «Номи неск беҳ аз равғани атрафшон» (ба Воиз 7:1 ниг.). Онро қадр ва муҳофизат кардан даркор аст. Одаме, ки нескномии худро қадр намекунад, метавонад аз боварӣ ба худ маҳрум шавад. Нескномии мо метавонад аз рафторҳои нодурусти мо, аз амалҳои одамоне, ки бо онҳо муошират менамоем, ё аз суханони бад ё беэҳтиётоне, ки дар ҳақиқи мо гуфта мешаванд, коҳиш ёбанд. Вале фаҳмост, ки дар ҳар кадоми ин ҳолатҳо бадӣ амал мекунад. Қарори судӣ, ки ба ғайбати шумо нест, мавҷи ғайбатҳо, муносибати манфӣ, мақолаи бади рӯзнама, «бадномкунӣ» понздаҳ дақиқайна — ҳамаи ин метавонад дар ҳар лаҳза ҳар он чизро, ки ту тамоми ҳаёт барпо кардаӣ, барбод диҳад. Ягона роҳи аз ин канораҷӯӣ кардан — дуокунӣ мебошад.

Шавҳари маро лозим омад, ки давраҳои мункилери аз сар гузаронад, вақте ки суханони ё ӯ шиносхояш дар рӯзнамаҳо то ба андозаи фаҳмиданашаванда нодуруст нашр мешуданд. Хатари ин гуна тўҳматро фаҳмида, мо ба шахсоне занг мезадем, ки ба ин мақола алоқаманд буданд, то ҳақиқатро гап занем. Албатта, мо ба ҳамаи онҳо занг

зада натавонистем ва дуо мекардем, ки чидду ҷаҳди мо кофӣ бошад ва Худо ба ҳамаи ин хотима диҳад. Баъд маълум мешуд, ки ҷанҷоли фикр карда баромадашуда худ аз худ дар як ё ду рӯз хомӯш мешуд. Вале ҳамаи ин метавонист моро ба коми худ кашад. Ман боварӣ дорам: моро қувваи Худо ҷавобан ба дуоҳои мо муҳофизат намуд.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки шавҳари зани солеҳа — соҳибэҳтиром аст, ӯ «назди дарвозаҳо машҳур аст, вақте ки бо пирони сарзамин менишинад» (ба Мас. 31:23 ниг.). Вале ҳамеша ин тавр аст? Оё ба шавҳари зани солеҳа ҳамеша некномӣ кафолат дода мешавад? Ё ин, ки зан ба ин ягон алоқае дорад? Дар ҳақиқат, марде, ки занаш ба аҳкомҳои Худо пайравӣ мекунад, лоиқи эҳтироми бузург аст, вале ман боварӣ дорам, ки дуоҳои ӯ барои барпо кардан ва нигоҳ доштани номи неки шавҳар муносибати бевосита дорад.

Ту набояд дар бораи некномии шавҳари худ дуокуниро бас кунӣ, вале дар хотир дор, ки ӯ шахси озод мебошад. Агар ӯ ба роҳнамоии Рӯҳулқудс беаҳамият бошад, метавонад бейтоати зоҳир созад ва ба мусибат гирифтور шавад. Агар бо ӯ чунин ҳолатҳо тез-тез рӯй диҳад, агар некномии ӯ доғдор шуда бошад, аз Худо барои тағйирёбии ин вазъият ва мубаддал гардидани он ба манфиати шавҳари худ хоҳиш кун, зеро Худо пуққудрат аст ва ин корро мекунад.

Дуо

Худованд, ман дар бораи он дуо мекунам, ки некномии шавҳари ман доғдор нагардад. Ман медонам, ки ақидаҳо дар бораи одам бисёр вақт «аз рӯи таърифи ӯ» ташаккул меёбанд (ба Мас. 27:21 ниг.), ва ман мехоҳам, ки одамон ӯро ҳурмат кунанд ва дар бораи ӯ суҳанони нек гӯянд. Ту дар Каломи Худ гуфтӣ, ки «лаънати ноҳақ ба нишон намерасад» (ба Мас. 26:2 ниг.). Ман дар бораи он дуо мекунам, ки ҳеҷ кас ҳеҷ гоҳ асосе надопшта бошад, ки дар бораи ӯ суҳани бад гӯяд.

Ўро аз ҳар гуна даъво ва корҳои судӣ муҳофизат намо. Худованд, ўро аз бадхоҳон раҳой деҳ. Ўро аз душманонаш ниғаҳбон бош (ба Заб. 58:2 ниг.). Касонеро манъ кун, ки ўро ба муноқиша мекашанд (ба Заб. 34:1 ниг.). Мо ба Ту умед мебандем, Худованд. Ҳаргиз мо ҳичил нахоҳем шуд (ба Заб. 70:1 ниг.). «Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?» (Рум. 8:31.).

Ту гуфтӣ, ки «Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад — меваи нек. Ҳар дарахте, ки меваи нек намеоварад, бурида дар оташ андохта мешавад». (Мат. 7:18-19).

Ман дар он хусус дуо мекунам, ки шавҳари ман самараҳои неки порсоиро орад, то ки одамон корҳои хуби ўро бинанд. Бигзор самараҳои бовичдонӣ, сазовор будан, итоаткории ў ўро дар ҳамаи корҳои пуштибонӣ кунанд, то ки некномии ў қоҳиш наёбад.

Ўро аз душманон муҳофизат намо, аз маслиҳати шарирон эҳтиёт кун ва аз доме, ки барояш гузоштаанд, берун ор (ба Заб. 30:5 ниг.), ўро аз бадӣ, тўҳмат ва ғайбат нигоҳдор. Ба лабоне, ки ба ў тўҳмат мекунанд, бо оташи поккунандаи Худ таъсир расон. Бигзор айби онҳо ошкор шавад, ҳичил ва шарманда шаванд, бадхоҳонаш қафо гарданд ва расво шаванд (ба Заб. 39:15 ниг.). Бигзор ў ба Ту бовар кунад, ва аз одамоне, ки ба ў бадӣ кардан мехоҳанд, натарсад (ба Заб. 55:12 ниг.). Зеро Ту гуфтӣ, ки умедворони Ту шарманда нахоҳанд шуд (ба Рум. 10:11 ниг.). Ўро роҳнамоӣ кун, роҳбар шав, тақягоҳ ва паноҳгоҳаш бош. Худованд, бигзор нури ў дар назди мардум тобад, то ки аъмоли неки ўро дида, Туро ҷалол диҳанд (ба Мат. 5:16 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Маро аз қасди бадкешон пинҳон бикун, ва аз ҳаёҳуи бадкирдорон, ки забони худро мисли шамшер тез кардаанд, тирҳои худ — суханони талхро ба зеҳ овардаанд, то ки аз камингоҳи худ ба беайбе биандозанд...

Заб. 63:3-5

Худовандо! Ман хиҷил нахоҳам шуд, чунки Туро хондаам; лекин шарирон хиҷил хоҳанд шуд, дар дўзах лаб фурӯ хоҳанд баст. Забонҳои дурӯғгўй лол хоҳанд шуд, ки бо гурур ва тамасхур дар ҳаққи одил бадгўй мекунанд.

Заб. 30:18-19

Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд. Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки анбиёи пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Мат. 5:11-12

Барои чанҷол хезондан шитоб нақун, зеро дар охири он, вақте ки туро ёри ту расво кунад, чӣ кор мекунӣ? Чанҷоли худро бо ёри худ бикун, вале сирри шахси дигарро ошкор нақун: мабодо касе бишнавад, туро мазаммат намояд, ва бўҳтони ту бимонад.

Мас. 25:8-10

Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунанд? Оё Худое ки сафедкунанда аст? Кӣ маҳқум мекунанд? Оё Масеҳе ки мурдааст ва боз эҳё шудааст? Оё Ў ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ў, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунанд?

Рум. 8:33-34

АФЗАЛИЯТҲОИ Ӯ

ардон на ҳамеша дар бораи он тасаввуроти аниқ до-ранд, ки дар ҳаёти худ чиро бояд дар ҷои аввал гузо-ранд. Вале ҳар як зан мехоҳад дар рӯйхати чизҳои қим-мати шавҳар ҷои аввалро ишғол намояд, албатта баъд аз Худо. Аммо ман фаҳмидам, ки барои зане, ки чунин орзу мекунад, дар ҳаёташ ҷои аввалро бояд Худо ва ҳамсараш ишғол намояд. Ба тав-ри дигар гӯем, агар ту хоҳӣ, ки шавҳар туро аз ҳама боло донад — аз кори худ, аз фарзандон, дӯстон ва дигар корхояш, — ту бояд ни-сбати ӯ айнан ин гуна рафтор кунӣ. Агар Худо ва шавҳар дар меъёри арзишҳои ту ҷои лозимиро ишғол накунад, он вақт аз эҳтимол дур аст, ки шавҳари ту Худо ва туро дар ҳаёти худ арзиш-ҳои асосӣ шуморад.

Ман медонам: вақте ки дар оила кӯдакони хурд пайдо мешаванд, ба ту дар хотир гирифтани он мушкिल мегардад, ки барои ту дар ҷои аввал чӣ бояд истад. Онҳо ғамхорӣ ҳамешагиро талаб ме-кунад, ва ҳеҷ кас ғайр аз ту наметавонад ҳамаи эҳтиёҷоти онҳоро қонеъ гардонад. Ниҳоят, шавҳарат одами калонсол аст ва метаво-над дар бораи худ ғамхорӣ намояд. Агар кӯдакон набошанд, дар он вақт боз як тӯда чизҳои дигаре пайдо мешаванд, ки метавонанд та-моми диққати туро ба худ кашанд: кор, хона, дӯстон, нақшаҳо ва

шуғлҳо. Хеле мушқил аст, ки дар байни ҳамаи ин корҳо шавҳари худро дар охири номгӯйҳо нагузорӣ, ва ё илоҷе кунӣ, ки ӯ инро ҳис накунад.

Хушбахтона, мафҳуми «афзалият» бо миқдори вақте ки ба он сарф кардаем, алоқаманд нест. Вагарна одам, ки ҳафтаи кориаш чил соатро ташкил медиҳад, ногузир дармсефт, ки Худо барои ӯ баъди кор дар ҷои дуою меистад, агар, ки ӯ камаш ҳафт соат ҳар рӯз дуо накунад. Файр аз ин, дар гумон аст, ки ба шавҳар ва кӯдак як хел ғамхорӣ кардан мумкин бошад, зеро дар ин ҳолат мо аз ҳаққи кӯдак мезадем. Ва агар шавҳарро гирем, гап дар он нест, ки ту барои ӯ чӣ қадар вақт ҷудо мекунӣ, балки дар он аст, ки оё ту имконияти онро меёбӣ, ки ӯ ҳис кунад, ки ту ӯро қадр мекунӣ.

Саломии меҳрубонаи пагоҳӣ, табассумии латиф ва оғӯши меҳрубона ба ӯ нишон медиҳанд, ки ӯ барои ту то чӣ андоза муҳим аст. Ту метавонӣ пурсӣ: «Ман имрӯз барои ту чӣ кор карда метавонам?» (ва албатта хоҳиши ӯро ба ҷо овардан лозим аст). Бигзор ӯ донанд, ки ту барои ӯ дуо мекунӣ. Ва мароқ зоҳир намо, ки аз рӯи хоҳиши ӯ аниқ барои чӣ дуо карда метавонӣ.

Ҷобаҷогузори афзалиятҳо бевосита бо ҷойгиршавии онҳо дар дили ту алоқаманд мебошанд. Вақти худро чунон ба нақша гирифтани доркор аст, ки бо шавҳарат дар танҳои буда тавонӣ: бигзор ин мулоқот бошад; шабе, ки берун аз хона аст; таоми шомии романтикӣ, ё ин, ки шом бидуни ҳузури кӯдакон ва дӯстон. Ин шавҳарро бовар мекунонад, ки ӯ дар дили ту ҷои муҳимро ишғол мекунад. Агар ту хоҳӣ, ки шавҳарат *туро* бештар дӯст дорад, ту худ бояд ӯро саҳттар дӯст дорӣ. Ва агар ту дар ин бора дуо кунӣ, ин ҳатман ба амал меояд.

Вале агар вақт ва қуввати ту барои ғамхории зарурӣ ба шавҳар нарасад, ва ту вазифаҳои худро ҳамчун зан ба ҷо оварда натавонӣ, аз Худо хоҳиш кун, ки *туро* бо Рӯҳулқудс пур созад; роҳбарии ӯро ҷӯе бош ва ӯ ба ту ёрӣ медиҳад, ки афзалиятҳоро дуруст ҷо ба ҷо гузорӣ. Агар дар ҷадвали ҳаррӯзаи ту вақт барои муошират бо Ху-

до ба нақша гирифта нашуда бошад, то ки аз Ў қувват гирӣ, системаи арзишҳои худро аз нав дида баро ва тартиби рӯзро тағйир деҳ, зоро пешинааш ба ҳеч чиз кор намеояд.

Дар коре, ки шавҳари ман машғул аст, мушоҳида кардан мумкин аст, ки баъзан одамон зуд ба қўллаи муваффақият мебароянд. Вале дар он ҷо онҳоро ҳирси муваффақияти *бештар*, ҳукмронии *бештар*, боигарии *бештар* поида меистад. Агар ин одамон дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунанд, агар ихтиёрро ба ғурури худ диҳанд, онҳо ногузир ба доме, ки барои онҳо гузошта шудааст, меафтанд ва аз Худо, аз оила, аз калисо ва аз дўстон ҳамчун аз як чизи манфур даст мекашанд. Вақте ки ин «ситораҳо»-и баландпарвоз ба замин меафтанд, афтиданашон чандон мулоим нахоҳад буд. Мо намехоҳем, ки чизе ба ҳамин монанд бо шавҳарони мо рӯй диҳад. Дар бораи он дуо кун, ки шавҳарат дар ҳаёти худ дар ҷои аввал — Худоро, дар ҷои дуум — туро, ва дар ҷои сеюм — фарзандонро гузорад. Дар ин ҳолат ҳама чизе, ки дар ҳаёти ӯ шуда мегузарад, боқимонда афзалиятҳои ӯ бо тартиби дуруст ҷо ба ҷо гузошта хоҳанд шуд ва дар оянда ҳар дуи шуморо хушбахтии бузург интизор аст.

Дуо

Худованд, ман Туро Худованди ҳаёти худ эълон мекунам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки пеш аз ҳама Туро ҷўям. Ба ман омўз, ки шавҳарро аз кўдакон, кор, оила, дўстон ва корҳои гуногун ва манфиатҳоям боло гузорам, то ки ӯ муносибати маро ҳис кунад ва донад, ки ӯ барои ман чӣ арзише дорад. Он ҷароҳатҳосеро, ки ман ба ӯ бо он расонидаам, ки дар пураарзиш буданаш барои ман шубҳа кунад, шифо деҳ. Ҷобачогузори афзалиятҳои ба ман биомўз, то ки ҳама чизҳои бемаъно, бе-

фоида ва ҳалокатовар аз ман дур шаванд ва вақти маро нагиранд.

Ман дар бораи он хоҷиш мекунам, ки шавҳари ман донад, ки дар ҳаёташ чиро дар ҷои аввал гузорад. Худованд ва Ҳокими дили ӯ бош. Худованд, ӯро биомӯз, то вақти худро чунон ба нақша гирад, ки ҳар рӯз тавонад дар танҳой бо Ту сӯҳбат намояд. Андешаҳои Худро ба ӯ кушо, нишон деҳ, ки хизматгузори ба Ту бояд барои ӯ аҳамияти аввалиндараҷа дошта бошад. Ба ӯ хирадмандӣ деҳ, ки ман ва кӯдаконро аз мартаба, дӯстон ва дигар шуғлҳо боло гузорад. Бигзор ӯ пеш аз ҳама Туро ҷалол диҳад ва ба Ту итоат намояд, зеро дар он вақт дар ҳаёти ӯ ҳама корҳо ботартиб хоҳанд буд.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Аммо аввал Малакути Худо
ва адолати Ўро бичўед, ва ҳамаи ин чизҳо
ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.

Мат. 6:33

Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш,
балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.

Фил. 2:4

Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад:
зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дўст хоҳад дошт,
ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид.
Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед.

Мат. 6:24

Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест,
ки марворидҳои хуб меҷўст, ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт,
рафта, ҳар чи дошт, фурўхт ва онро харид.

Мат. 13:45-46

...Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ўро ибодат намо.

Мат. 4:10

МУНОСИБАТҲОИ Ӯ БО ОДАМОН

анҳой хубӣ надорад. Ҳамаи мо ба муоширати одамони хуб эҳтиёҷ дорем, зеро ин ба мо ёрӣ медиҳад, ки дар роҳи ҳақиқат истодагарӣ намоем. Ба ҳар як оила фоида дорад, ки камаш бо ду оилаи дар ҳақиқат имондор муошират дошта бошанд, зеро ин дӯстӣ ба кас қувваи нав медиҳад ва ҳаётро бой мегардонад. Алоқа бо чунин одамон моро дар имонамон устувор мегардонад, ба ҳаёти мо осоиштагӣ меорад ва онро аз маънӣ пур месозад, ва инчунин ёрӣ медиҳад, ки дар лаҳзаҳои мушқил қарорҳои дуруст қабул намоем. Таъсири мусбии дӯстӣ бо одамони имондор барои иттифоқи занашӯӣ фоидаовар аст.

Ман дар хотир дорам, ки боре дӯстонамон ману шавҳарамро ба хӯроки шом ба хонашон таклиф карданд, вале пеш аз рафтани Ману Майкл саҳт чанҷол кардем ва даме, ки мо мерафтем, дар мошин хомӯшии том ҳукмфармо буд. Ман он лаҳза танҳо дар бораи як чиз фикр мекардам: дар бораи он, ки чӣ хел тамоми беғоҳ шинем, то ки таъби соҳибхонаҳоро хира насозем. Вале ҳамин, ки ба хонаи онҳо расидем, ҳамон замон ҳис намудем, ки гармӣ, муҳаббат ва баракати ҳузури Худо чи хел ба фикр ва ҳиссиётҳои мо ворид мешаванд, ва дере нагузашта мо дар бораи ин ҳодисаи ғамангез аллакай фаромӯш карда, сӯҳбат карда механдидем. Дар он хона вазъияти муқар-

рарии шабнишинӣ ҳис карда наменшуд — мо ҳис кардем, ки дар хонаи онҳо хурсандии Худо аст, ки ба ману Майкл ин тавр пурфайз таъсир кард.

Бисёр вақт ҳолатҳои баръакс мешуданд, ки дӯстон ба хонаи мо саҳт ҷанҷол карда меомаданд, ва аз ин ҷо бо дили ором меҷафтанд. Боре, дӯстони мо, зану шавҳар, ҳатто ба мо занг зада гуфтанд, ки воҳӯрӣ эҳтимол барпо нагардад, зеро байни онҳо ҳуди ҳозир ҷанҷоли саҳт шудааст. Ман ҷавоб додам, ки ман онҳоро хеле хуб мефаҳмам, зеро ки чунин ҳодиса байни мо низ шуда буд ва дидани онҳо барои мо хеле гуворо мебуд, ҳатто агар онҳо тамоми шаб хомӯш нишинанд. «Ғайр аз ин шуморо лозим аст, ки хӯрок хӯред, — давом додам ман. — Агар хоҳед, дар сари дастархон аз якдигар дур шинед». Баъди суханҳои наҷандон дароз онҳо ба омадан розӣ шуданд, ва он шом хеле олиҷаноб гузашт. Дар охир мо барои ин ҳодиса хандидем ва онҳо аз дасти якдигар дошта ба хонашон рафтанд.

Воҳӯрӣ бо одамони имондор, бо касоне, ки Худоро дӯст медоранд, ба таври тасодуфӣ ба амал намеояд. Дуо кардан лозим аст, ки чунин одамон дар ҳаётимон воҳӯранд. Ва бо онҳо шинос шуда, дар бораи бо онҳо дӯст шудан, ва дар бораи он, ки ҳамаи чизҳои бад ба муносибатҳои шумо зарар нарасонанд, дуо кардан лозим аст. Китоби Муқаддас моро меомӯзад «зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар ҳам накунад» (ба 2 Қўр. 6:14 ниг.). Ин маънои онро надорад, ки мо бояд аз алоқа бо ғайримасеҳӣён канораҷӯӣ кунем, вале мо наметавонем бо онҳосе, ки Худоро намедонанд ва наменишонанд, муносибатҳои наздик дошта бошем, зеро ин оқибати бад дорад. «Одил ба ёри худ роҳ нишон медиҳад, вале роҳи шарирон онҳоро дар иштибоҳ меандозад» (Мас. 12:26). Маҳз барои ҳамин доштани гурӯҳи хонагӣ ин қадар муҳим мебошад, то ки дар он ҷо бо ҳамфикрони худ воҳӯрда тавонем. Дар бораи он ғамхорӣ намоед, ки дар ихотаи одамони сазовор бошед, ки дили онҳо ба Худо ниғаронида шуда бошанд.

Дуо кун, ки шавҳарат дӯстони имондор пайдо кунад, агар ин гуна дӯстон пайдо шаванд, ба муоширати онҳо монъе нашав, зеро он барои боодобшавии шавҳарат ёрӣ мерасонад. «Оҳан оҳанро тез мекунад, ҳамчунин одам симои ёри худро пардоз медиҳад» (Мас. 27:17), ва дӯстони хуб ба таври мусбӣ ба ӯ таъсир мерасонанд. «Равған ва атр дилро шод мекунад, ва ширинии ёр аз машварати ҷонист» (Мас. 27:9). Албатта дар ягон чиз мувозина вайрон шавад, дар бораи барқароршавии он дуо кун.

Вақте, ки кӯдакони мо таваллуд шуданд, Майкл шабу рӯз кор мекард, ва рӯзҳои истироҳатиашро ё дар голфклуб, ё дар майдончаи бейсбол, ё дар варзишгоҳ бо дӯстонаш бо бозии футбол мегузаронд. Ба ҳамаи шикоятҳо ва эътирозҳои ман нигоҳ накарда, ҳеҷ чиз тағйир наменд, то он даме, ки ман ба дуокунии он сар накардам, ки Худо шавҳари маро моил гардонад, ки ӯ диққати худро ба оила равон кунад. Худо кори аз ин ҳам зиёдтаре кард, ки тағйиротҳои ба амаломата аз ҷашмдоштҳои ман бештар буданд.

Мардон дар муқоиса бо занон одатан дӯстони наздик кам доранд, зеро ҳама вақт бо касби худ банд ҳастанд ва чун қоида кӯшиш намекунанд, ки дӯстон пайдо кунанд. Дар ин ҷо дуо метавонад хеле ёрӣ расонад. Ҳатто агар шавҳари ту имондор набошад, метавонӣ дуо кунӣ, ки ӯ дӯстони имондор пайдо кунад. Шавҳари дугонаи наздики ман Худовандро наменшинохт, вале мо маротибаҳои зиёд дар бораи он дуо кардем, ки ӯ бо ҳамкасбони имондоронаш муоширатро сар кунад. Худо чунон кард, ки ин мард ба «иҳотаи» одамони Худо афтод, ва ин боиси шодии умумии мо гардид.

Оиди ҳама алоқа ва вохӯриҳои шавҳарат: бо падару модар, бародарону хоҳарон, холаву тағоҳояш, писархолаҳояш, ҳамкоронаш ва ҳамсояҳо дуо кун. Дар бораи он дуо кун, ки ҳеҷ гоҳ муоширати ӯ бо ягон кас бо кинаҷӯӣ ва ташнаӣ қассос будан тира нагардад. Розӣ шав, ки дидани шавҳаре, ки аз озор ба ягон кас азоб мекашад — тамошои ногуворест.

Дуо

Худованд, ман дар бораи он илтиҷо мекунам, ки (номи шавҳар) дўстони хуби имондор дошта бошад, ки тавонад дили худро ба онҳо кушояд, ва дўстони ё ақли расо дошта бошанд ва тайёр бошанд, ки ба ё на хушомадгўй, балки ҳақиқатро гўянд (ба Мат. 28:23 ниг.). Ба ё хирадмандӣ деҳ, биомўз, ки одамонро фарқ кунад ва аз касони фосиқ худро канор гирад (ба 1 Қўр. 5:13 ниг.). Бартарии дўстиро бо одамони имондор ба ё нишон деҳ, ва чуноне кун, ки бо онҳо будан барои ё хуш бошад. Ба мо шиносоиро бо оилаҳои имондор тўхфа кун, ки бо онҳо мо тавонем муносибатҳои дўстона барқарор намоем.

Ман дар бораи он илтиҷо менамоям, ки шавҳари ман бо ҳар як аъзои оила, бо ҳамсояҳо, бо шиносон ва ҳамкасбонаш муносибати хуб дошта бошад. Имрўз ман махсусан дар бораи муносибатҳои ё бо (номи он шахс) дуо мекунам. Бигзор онҳо хайрхоҳона муносибат кунанд ва аз гуногунақидагӣ дар муоширати якдигар канораҷўй намоянд. Бигзор дар он ҷос, ки ҷанҷол ҷой дошт, сулҳу салоҳ ояд. Бигзор ҳамааш бо роҳи осоиштагӣ ҳал шавад.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки шавҳарам падару модарашро эҳтиром намояд, то ки умри ё дароз ва пурбаракат бошад (ба Хур. 20:12 ниг.). Ба ё бахшиданро ва ба ҳеч кас ғазаб надоштанро омўз. Худованд, Ту гуфтӣ, ки «касе ки ба бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чапмонашро кўр кардааст» (1 Юҳ. 2:11). Ман илтиҷо мекунам, ки шавҳари

ман ҳеч гоҳ аз ғазаб кӯр нагардад ва бахшида тавонад. Бигзор ӯ касеро бад набинад ва касеро маҳкум накунад, ва дар хотир дошта бошад, ки «ҳамаи мо пешии курсии доварию Худо ҳозир хоҳем шуд» (ба Рум. 14:10 ниг.). Ба ӯ дӯст доштани душман, баракат додани лаънаткунандагони худ, ба бадбинонаш хубӣ кардан, ва барои нафраткунандагон ва таъқибкунандагонаш дуо карданро омӯз (ба Мат. 5:44 ниг.). Ман аз Ту хоҳиш мекунам: ба ман ёрӣ деҳ, ки ҳамеша дӯсти беҳтарини ӯ гардам, ва дӯстии мо мустаҳкам шавад, ва бигзор ӯ низ дӯсти ҳақиқӣ буданро омӯзад.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем, ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе қасонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Ибр. 10:24-25

Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ месварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист, қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувосо кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

Мат. 5:23-24

Аммо агар дар нур мегашга бошем, чунон ки Ў дар нур аст, бо якдигар мушоракат дорем...

1 Юҳ. 1:7

Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ў гап зада фаҳмон, ва агар тавба кунад, ту ўро авф намо; ва агар рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад, ва рӯзе ҳафт карат рӯчӯъ намуда, гӯяд: «Тавба кардам», — ўро авф намо.

Луқ. 17:3-4

Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

Юҳ. 13:34-35

ПАДАР БУДАНИ Ў

В ақте ки ман аз Майкл пурсидам, ки ў беш аз ҳама аз чӣ метарсад, ў қоил шуд, ки нисбат аз ҳама чизҳои дигар дида, ў метарсад, ки аз ўҳдаи вазифаи худ ҳамчун падар баромада наметавонад. «Ба ман чунин менамояд, ки ин тарс бисёр мардонро дунболагирӣ менамояд, — гуфт ў. — Мо он қадар ба кори худ банд ҳастем, ки худро дар назди кўдакон гунаҳкор ҳис мекунем. Мо метарсем, ки аз ўҳдаи вазифаҳои падарӣ *намебароем*, ё хеле бад ба ҷо меорем. Зиёда аз ин, бо наврасон муошират кардан мушкилтар аст: мо метарсем, ки бо онҳо забон як карда наметавонем, зеро дар назари онҳо аз замона ақибмонда ҳисоб меёбем».

Изҳороти шавҳарам ба ман таъсир кард ва ман қарор додам дар бораи он дуо кунам, ки ў падари хуб гардад. Ман дидам, ки бо шарофати дуоҳои ман ў тағйир ёфт, дар муошират бо кўдакон пуртоқаттар ва дар нақши падарии худ дилшуртар шуд. Ў худро дар ихтотай онҳо пурра озод ҳис кардан ва аз муошират бо онҳо хурсандӣ карданро ёд гирифт. Дар лаҳзаҳои, ки додани сабақҳои ахлоқӣ ё изҳори хирадмондона лозим меомад, ўро ҳисси нохуши заифӣ азоб намелод. Имрӯзҳо Майкл мефаҳмад, ки камбудии кўдакон на ҳамеша шаҳодати нокомилии ў ҳамчун падар мебошад.

Фикр дар бораи номукамалӣ ва ношоёмӣ ҳамчун падар бисёр мардонро маҷбур месозад «таслим шаванд» ва алоқа карданро бо

кўдакон партоянд. Онҳо камфаъолият шуда аз кўдакони худ дур мешаванд. Ин махсусан барои мардоне вазнин аст, ки аллакай дар ягон соҳаи ҳаёти худ шикаст хўрдаанд. Дар занҳо низ баъзан ҳисси номукаммалӣ ҳамчун модар пайдо мешавад, вале ягон нафари онҳо, бо истиснои ҳодисаи ноилоҷӣ, кўдакони худро фаромӯш намекунанд ва наменартоянд. Сабаби ин дар он аст, ки мо ҳанӯз аз давраи ҳомиладорӣ мустаҳкам бо кўдакони худ пайваст ҳастем: онҳоро дар батни худ мебардорем; дар тифлиашон нигоҳубин мекунем; онҳоро бо роҳи ҳаёт мебарем; тарбия мекунем, чунон саҳт дўст мекорем, ки ҳисси ягонагӣ бо онҳо моро тамоми ҳаёт роҳнамоӣ мекунанд. Падарон аз чунин имконият маҳруманд ва аз ин рӯ бисёр вақт худро бегона ҳис карда фикр мекунанд, ки бо кўдакони худ як забон ёфта наметавонанд. Ва агар мард, ғайр аз ин, аз пагоҳ бо бегоҳ бо кор ва бо касби худ машғул бошад, дар он вақт нақши ё ҳамчун падар дар ҳаёти кўдакон қариб, ки ҳис карда намешавад. Ва дар ин ҷо ба мадади мо дуоҳои мо омада метавонанд.

Оё дар ҳаёти ту чунин шудааст, ки баъди дуоҳои ягон кас ту фаҳмида бошӣ, ки чӣ кор кардан лозим аст, ё қарори дуруст қабул карда бошӣ? Бо ман маротибаҳои зиёд ин рӯй додааст. Ман боварӣ дорам: ин бо мардони мо ҳам ба амал меояд, агар мо дар бораи он дуо кунем, ки онҳо падарони хуб гарданд. Дуоҳои мо ба онҳо ёрӣ медиҳанд, ки шубҳаҳоро бартараф созанд, бори масъулиятро бардоранд, фаҳмиши аниқро дар нақши падарии худ ба даст оранд ва дили худро ба Рӯҳулқудс кушоянд, ки ба онҳо таълим медиҳад, ки аз ўҳдаи мушкилиҳои барои ҳар як падару модар шинос бароянд.

Шавҳари ман як ҳодисаро ба хотир меорад, ки он вақт дуоҳои ман ба ё тарзи амали аниқро нишон додаст. Писари ҳафтсолаи мо Крис дурӯғ гуфт. Мо хостем ўро маҷбур созем, ки қоил шавад ва тавба кунад, вале намедонистем, ки онро чӣ тавр ба ҷо орем. Майкл хост адабашро диҳад ва аз ман хоҳиш кард, ки дуо кунам. Вақте, ки ман дуо мекардам, ё аниқ дид, ки чӣ тавр рафтор кардан лозим аст. Дар пеши назари писарамон ё секунча, расми иблис, расми Худо ва

расми Крисро гирифта, дар ҳар кунчи секунҷа ҷой дод. Баъд Майкл мақсади иблис ва нияти Худоро шарҳ дод. Ў бо тафсил нишон дод, ки ин роҳи дурӯғ, ки ӯ интихоб кардааст, барои Крис чӣ гуна хатарнок аст, зеро он ба сӯи шайтон мебарад, ва ин маънои онро дорад, ки — аз Худо дуртар ва дуртар. Ин тасвир ба бача то он андоза таъсир намуд, ки ӯ гирия карда, ва самимона афсӯс хӯрда ба фиребаш иқрор шуд. Майкл гуфт, ки бе фаҳмиши аниқи амалҳои худ, ки Худо ба ӯ тӯҳфа намуд, наметавонист дари дили писарамонро кӯбад.

Намунаи беҳтарин барои мардон, ки мехоҳанд падари хуб шаванд, намунаи Падари Осмонӣ мебошад. Ҳар қадар вақти бештарро дар муошират бо Худо, ба шабоҳати Ў даромада гузаронад, ҳамон қадар пурсамартар ба фарзандони худ таъсир расонда метавонад. Ў дили падарона мегирад, зеро дили *Падари* худро мебинад, вале ин осон нест, махсусан агар шавҳари ту бо падари заминии худ муносибати хуб надошта бошад. Муносибатҳои байниҳамдигарии мардон бо падарони худ бисёр вақт ба муносибатҳои ӯ бо Худо акси худро мегузорад. Агар падар ягон вақт ёро партофта бошад, дар ӯ тарс менамояд, ки Худо ёро мепартояд; агар падар нисбати ӯ бе парво буд ва дар борааш ғамхорӣ намекард, ӯ метавонад аз Худо дар бе парвӣ нисбати худ гумонбар шавад; агар ӯ ба муҳаббати падари худ шубҳа карда бошад, ӯ ба муҳаббати Падари осмонӣ шубҳа мекунад; агар ӯ ба падари заминии худ ғазаб дошта бошад, ӯ метавонад айнан ҳамин хел ҳисси душманиро нисбати Худо эҳсос намояд. Ҳодисаҳои ҳаёти гузашта, ки бо падари ӯ вобаста буданд, садди роҳи шавҳари ту ба Худо ва муҳаббати ӯ гарданд, ва ин наметавонад дар муносибатҳои ӯ бо фарзандон инъикос нагардад.

Дар бораи он дуо кун, ки шавҳари ту муҳаббати Падари осмониро дарк кунад ва аз ҳар гумроҳӣ ва тасаввуротҳои нодурусте, ки ақлу дили ӯро пур месозанд, раҳой ёбад. Аз Худо хоҳиш намо ҷароҳатеро, ки ба шавҳари ту падараш расонидааст ва он сабаби ранҷидани ӯ аз Худо гардидааст, шифо диҳад. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Касе ки падару модари худро дашном диҳад, ҷароғаш дар

торикии зулмот хомӯш мешавад» (Мас. 20:20). Мард то он даме, ки падари худро аз самими қалб набахшад, наметавонад падари хуб гардад. Ва муҳим нест, ки падари ё дар қайди ҳаёт ҳаст ё не, — муҳим он аст, ки дар дили ё чӣ шуда мегузарад. Дар бораи он дуо кун, ки муносибати ё бо падари заминӣ тағйир ёбад, то ин, ки чизе ба инкишофи муносибатҳои ё бо Падари Осмонӣ ҳалал нарасонад.

Мардон баъзан муҳим будани нақши худро дар ҳаёти фарзандон намефаҳманд ва ба худ танҳо ҳамчун ба сарчашмаи неқӯаҳволии моддӣ онҳо нигоҳ мекунад. Вале дар ҳақиқат таъсири падарро ба ҳаёти фарзандон баҳо додан имконнопазир аст. Аз муносибати ё бо фарзандон вобаста аст, ки онҳо кадом роҳро интихоб менамоянд: роҳи хубиро ё бадиро. Аз ин ҳаёти ё вобаста аст: охир, агар ё аз ўҳдаи нақши худ ҳамчун падар баромада натавонад, ҳисси муфлисиӣ шахсӣ ҳамеша ўро дунболагирӣ мекунад. Агар ё падари хуб шуда тавонад, ин меъёри муҳимтарини муваффақияти ҳаёти ё мегардад.

Дуо

Худованд, шавҳари маро биомӯз, ки падари хуб бошад. Ҳар он чизе, ки ба иродаи ту мувофиқат намекунад, ислоҳ намо, чароҳатҳои дили ўро шифо деҳ ва мадад кун, ки падари худро бахшида тавонад. Ба ё кўмак кун, ки мақсадҳои Ту ро фаҳмад ва дар дили ё таънагии дарки Худро ҳамчун Падари Осмонӣ ҷо кун. Ўро ба Худ қалб кун, то ки ё вақти бештараширо дар муошират бо Ту гузаронад, ба шабоҳати Ту дарояд, ва дар Ту Падари пур аз дилсӯзӣ ва муҳаббатро нисбати худ бинад. Бигзор дили ўро чунин муҳаббат нисбати фарзандон пур созад. Чуноне, ки Ту инро мекуни, ўро биомӯз, ки дилсӯзӣ зоҳир созад, ва довари доно гардад, фарзандони худро дар роҳи ҳақиқат ҳидоят намояд. Ба

вай биомӯз, ки ба намунаи Ту пайравӣ намояд: аз кӯдакон итоаткориро талаб кунад, бо касони тавбакарда нармдилона рафтор намояд, агар онҳо гуноҳ кунанд, тавонад онҳоро ҷазо диҳад. Ба ӯ ҳақиқатро дар бораи он кушо, ки он касе, ки писари худро дӯст медорад, ӯро одилона ҷазо медиҳад (ба Мас. 13:24 ниг.). Бигзор ӯ ин қоидаро ба хотир гирад, ки «кӯдаконро ба хашм наорад... балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия намояд» (ба Эфс. 6:4 ниг.). Ман дар бораи он илтиҷо мекунам, ки ман ва шавҳарам дар талаботҳоямон нисбати фарзандон яқдил бошем, то ки дар байни мо оиди тарбияи фарзандон мухолифат набошад.

Бо кӯдакон муошират карданро ба ӯ омӯз, то ин, ки падари бераҳм, дилсард, дағал, дамдузд, бефаъолият, норизо, суғат ва бепарво набошад. Ба ӯ кӯмак кун падари дӯстдоранда, дилсӯз, меҳрубон, тавоно, ба амалҳои худ мӯътақид, дилшур, хушғуфтор, бофаҳм ва пуртоқат гардад. Бигзор симои ӯ ҳамчун падар ба кӯдакон ҳурмату эҳтиромро илқо кунад, то ки умри онҳо дарозу пурбаракот бошад.

Худованд, ман медонам, ки кӯдакон боигарии рӯҳонии моро ба мерос гиранд; аз ин рӯ, бигзор ҳар он чизе, ки онҳо аз падар мерос мегиранд, тўҳфаи Рӯҳулқудс — бахшоиши фаровони хирадмандӣ бошад. Ба шавҳари ман кӯмак кун, ки намунаи итоаткории аҳкомҳои Ту гардад, бигзор кӯдакон ба ӯ хурсандӣ бахшанд ва бигзор ӯ ҷаҳд кунад, ки онҳоро дар роҳи Ту устувор гардонад. Ӯ меҳодад падари хуб бошад, ва ман аз Ту илтиҷо менамоям, ки ин хоҳиши дили ӯро ба ҷо орад.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Тоҷи пирон писарони писаронанд,
ва ҷалолати писарон — падару модари онҳо.

Мас. 17:6

Зеро ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, варо мазаммат мекунад,
ва ба вай, монанди падар ба писараш, таваҷҷӯҳ менамояд.

Мас. 3:12

Падари шахси одил хурсандӣ мекунад,
ва касе ки хирадмандро ба дунё овардааст,
аз вай шод мешавад.

Мас. 23:24

Писари худро таъдиб намо, ва ӯ боиси оромиши ту мегардад,
ва ҷони туро ҳаловат мебахшад.

Мас. 29:17

Ва Падари шумо хоҳам буд,
ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд,
мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

2 Қўр. 6:18

ГУЗАШТАИ Ў

ар синни нuzдаҳсолагӣ Майклро лозим омад, ки ҳаяҷони фавқулоддаи асабро аз сар гузаронад. Ў он вақт до-нишҷӯи коллеч буд, эҷод мекард, мусиқӣ меофарид, дар клубҳои таҳҷой рӯзона ва бегоҳиҳо пианино ва нақора менавохт. Ҳаёти ӯ бо як усули девонавор мегузашт; ӯ кам хоб мекард, қуввааш зуд заиф гардид — саломатиаш саҳт зарар дид. Духтури оилавӣ та-клиф кард, ки ӯро дар таббобатгоҳи маҳаллии бемориҳои рӯҳӣ ҷой кунанд, то ки дар он ҷо қувваташро барқарор намояд. Баъдтар мо-дари ӯ ба ман нақл кард, ки ӯ ва духтур аз ин қарорашон пушаймон шуда буданд, вале он вақт онҳо дар ҳолати саргарангии пурра бу-данд ва ҷӣ кор карданро намедонистанд. Барои Майкл ин ду ҳафтаи «барқарорсозӣ» яке аз таассуротҳои даҳшатовари ҳаёташ гар-дид. Чизҳои дар он ҷо дидааш ӯро саҳт хароб кард ва фикрҳои ҳаросоварро оиди маҳкумшуда буданаш бедор сохт. Ҳангоме, ки ба коллеч баргашт, ӯро ба ҷадвали сабукгардондашудаи машғулият-ҳо гузаронданд, вале тарс ӯро тарк накард.

Дар давоми ҳаёти оилавии мо Майкл маротибаҳои зиёд саҳт монда шуда ба ҳолатҳои афтод, ки стрессҳои онвақтаро ба хотир меовард. Хотираҳои дар овони ҷавонӣ аз сар гузарондааш ӯро ором намегузоштанд; дар майнааш суҳанони таҳдидмекарда садо

медоданд: «*Ту ҳеч гоҳ аз ин халос шуда наметавонӣ. Ту ҳаётатро дар беморхонаҳои рӯҳӣ ба охир мерасонӣ*». Дар чунин давраҳо, чӣ тавре, ки худӣ ў нақл мекунад, беш аз ҳама ба ў дуоҳои ман лозим буданд. Ман ҳамеша дар бораи он дуо мекардам, ки ў ҳақиқатро, ки ўро озод мекунад, фаҳмад (ба Юҳ. 8:32 ниг.). Ман аз Худо илтиҷо мекардам, ки ўро аз гузаштааш раҳой диҳад. Ин равиши дуру дарозе буд, вале ба андозаи он, ки ман дуо мекардам, ягон чиз тағйир меёфт.

Мо набояд бо гузашта зиндагӣ кунем, балки аз он бояд сабақҳо гирем. Мо бояд «он чиро, ки дар қафост, аз хотир бароварда» ва «ба пеш ҳаракат карда», «сӯи мақсаде, ки фарҷоми ғолибонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ „нигаронида шавем“» (ба Фил. 3:13-14 ниг.). Худо — Кафоратдиҳанда ва Шифодиҳандаи мост, ва мо бояд ба Ў руҳсат диҳем, ки барои мо ҳам ин ва ҳам он бошад. Ў метавонад гузаштаро кафорат диҳад ва гумшударо барқарор созад. Ў метавонад барои зиёнҳои кашидани мо чуброн диҳад (ба Заб. 89:15 ниг.). Аз мо танҳо ба он бовар кардан талаб карда мешавад, ки Ў ин корро мекунад. Агар мо ба гузаштаи худ саҳт часпем, ҳеч вақт наметавонем ба сӯи ояндас ҳаракат намоем, ки Худо барои мо тайёр кардааст.

Гузаштаи шавҳари ту на танҳо ба худӣ ў, балки ба насли ў низ таъсир мерасонад. Кӯдакони мо аз мо на танҳо ранги мӯю чашмонро мерос мегиранд, балки ба онҳо бори гарони бемориҳо ва стрессҳои мо, ки дар натиҷаи чудошавиҳо, ғазабҳо, изтиробҳо, афсурдаҳолиҳо ва тарсҳои мо пайдо мешаванд, зам мегардад. Ва на танҳо ин. Мо аз ин бор халос шуда аз онҳо кӯдакони худро раҳо месозем. Ҳамеша ба гузашта рӯ оварда, мо на танҳо имконияти дарки онро аз даст медиҳем, ки Худо дар оянда барои мо чиро тайёр намудааст, балки кӯдакони мо низ аз ин имконият маҳрум мегарданд.

Шояд ҳодисаҳои ҳаёти гузаштаи шавҳари ту, ки ин қадар саҳт ба ҳаёти ҳозираи ў таъсир мерасонад, дар кӯдакиаш ба амал омада бошанд. Ҳамаи он чизҳои баде, ки дар кӯдакиаи мон ба амал омаданд,

ва ҳамаи он чизҳои хубе, ки он вақт ба амал наомадаанд, ба ҳаёти ҳозираи мо таъсир мерасонанд. Суханони ноговор, лақабҳои таҳқи-ромезе, ки ба кӯдак хешу таборон ё ҳамсолонаш «тӯҳфа мекунад» (монанди «фарбех», «каллакаду», «демона», «кундзехн», «бадафт», «чалла», «ноқисулақл» ва ғ.) ба ақл ва ҳолати рӯҳии ӯ таъсир ме-расонад. Таъсири онҳоро ӯ дар синну соли наврасӣ низ ҳис хоҳад кард. Агар мо қуввати аз худ дур кардани ин бори гузаштаро надошта бошем, бояд дар ин бора дуо кунем, зеро одам набояд бо ин тамоми ҳаёт муросо кунад.

Худо мегӯяд, ки мо метавонем аз Ӯ дар бораи раҳоебӣ хоҳиш ку-нем. Агар мо бо роҳи Ӯ равем, ҳақиқати Ӯро эълон кунем, ин ра-ҳоебии дилхоҳро аз гузаштаи худ ба даст меорем. Вале ин на ҳаме-ша зуд ба амал меояд, зеро дараҷаҳои муайяни раҳоебӣ аз таъсири ҳаёти пешина вучуд дорад. Ана шавҳари ту фикр кард, ки аз гузаш-та раҳо ёфтааст, вале ногаҳон он бармегардад, ва ҳама чиз аз сари нав сар мешавад. Ба ӯ ёрӣ деҳ, ки рӯҳафтада нашавад. Агар ӯ дар ҳаёт ҳамқадами Худо бошад, дар он вақт Худованд ӯро ба ин ё он дараҷаи баландтари озода мебарад, ва дар ин ҷо дуоҳои ту ба шавҳарат хеле ёрӣ мерасонанд.

Раҳоебӣ аз гузашта метавонад хеле зуд ба амал ояд ва метавонад равиши дуру дароз бошад, ки мувофиқи мақсади Худо мунтазам ба ҷо ояд. Ту дар ин ҷо чорчӯбаи вақтро муқаррар карда наметавонӣ; ту барои он даъват шудай, ки пуртоқатона ҳар қадаре, ки лозим ша-вад, дуо кунӣ, то ки шавҳари ту зери назорат гирифтани садоҳо аз гузаштаро омӯзад ва дигар ба онҳо гӯш надиҳад.

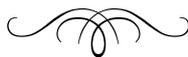

Дуо

Худованд, ман аз ту дар бораи раҳоебии пурраи (номи шавҳар) аз гузаштаи худ илтиҷо менамоям. Шавҳари маро аз бори хатоҳое, ки ӯ дар гузашта кар-

дааст раҳой деҳ; ба ў кўмак кун, ки ба ҳаёти пештара ба таври нав нигоҳ кунад ва ақли ўро нав гардон (ба Эфс. 4:22-23 ниг.). Бигзор ў фаҳмад, ки Ту — Офарандаи ҳама чизҳои нав ҳастӣ (ба Ваҳй 21:5 ниг.). Бигзор Рўҳулқудс ба ў роҳи навро нишон диҳад, ба таври нав ба таҷрибаи манфии худ муносибат карданро омӯзад. Ба ў хиради Масеҳро деҳ, то ки овози Туро аз дигар овозҳои ҳаёти гузашта аниқ фарқ карда тавонад. Ва, вақте ки онҳоро шунавад, бигзор хезад ва бо ҳақиқати Каломи Ту маҷбур созад, ки хомӯш шаванд. Дили ўро бо дилсўзӣ ва муҳаббат пур кун, то ки рўҳафтадагӣ, ташнаи қассос будан ва озор ўро тарк кунанд. Бигзор ҳаёти гузаштаи ў барояш сабақ гардад ва барои ҳаёти ҳозирааш таъсир накунад. Илтиҷо менамоям: ўро аз ҳар як ёдоваршавиҳои бад раҳой деҳ, бигзор онҳо дигар ба ў таъсир нарасонанд. Дилшикастагии ўро шифо деҳ (ба Заб. 146:3 ниг.), рўҳи ўро мустаҳкам намo (ба Заб. 22:3 ниг.), ўро аз бори вазнини ёддоштҳои ҳаёти гузашта раҳой деҳ, то ки ў бо ҳаёти пешина зиндагӣ накунад, балки аз он сабақ гирифтанро омӯзад. Ўро ба ояндас, ки Ту барои ў тайёр намудай, роҳнамо шав.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Аммо вақоеси пешинаро ба хотир наоваред,
ва ба мўъҷизоти қадимӣ диққат надихед. Инак,
Ман чизи нав месозам, ки он алҳол ба зуҳур меояд.
Магар аз он воқиф нестед? Ба яқин, роҳе дар бодия,
ва наҳрҳо дар биёбон ба вуҷуд овардаам.

Иш. 43:18-19

Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест;
чизҳои қадима газаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст.

2 Қўр. 5:17

Пас рафтори пештараи одами кўҳанро,
ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед,
ва хиради шумо бояд дар Рўҳ тоза шавад, ва одами навро,
ки ба шабоҳати Худо дар адолат ва қудсияти ростӣ офарида
шудааст, дар бар кунед.

Эфс. 4:22-24

Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами зоҳирӣ дар
мо фано шавад, одами ботинӣ рўз ба рўз нав мешавад.

2 Қўр. 5:16

Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард,
ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирия ва фиғон ва дард дигар
нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт.

Ваҳй 21:4

ҲОЛАТИ Ў

а кӣ маъқул аст бо одаме муошират намояд, ки ҳамеша табъи хира дорад? Ҳаёт бе он ҳам мушкил аст, ки боз ҳамеша шикоятҳои ягон касро шунави. Ман мардери медонам, ки ҳамеша аз ҳама чиз норизо аст, ҳатто агар ҳама корҳо хуб бошанд. Ў ҳамеша ба ҳама чиз ва ҳама кас пур аз кина аст. Ҳатто агар ӯ хабари хушро шунавад ҳам, аздусар сабаби шиква карданро меёбад. Мутаассифона, асоси ин рафтор ҳанӯз дар овозни кӯдакӣ бунёд меёбад. Эҳтимол ҳеч кас ба ин одам аз ҳаёт хурсандӣ карданро наомӯхтааст ва ӯ одат кардааст, ки дар ҳама чиз бадири бинад. Вале ба гузаштаи худ имконияти ба ҳаёти ҳозира таъсир карданро дода, ӯ интихоби худро мекунад. Аз ин рӯ на ӯ хушбахт буда метавонад, на атрофиёнаш. Кӣ меҳодад, ки ин гуна бошад ё дар паҳлӯи чунин одам зиндагӣ кунад?

Ба ман ин масъала хеле хуб шинос аст, ва ман бо боварӣ гуфта метавонам, ки барои одами феъли бад дошта дуо кардан чӣ маъно дорад. Барои он, ки аз табъи нохуши ягон кас асабонӣ нашоам ва барои ин одам дуо кунам, ба ман вақти зиёде лозим шуд. Бо вуҷуди ин, чунин ҷидду ҷаҳдҳо ҳамеша натиҷаи дилхоҳ меоранд, ва ман дар маҳорати барои дигарон илтимос кардани худ комил гаштанро давом медиҳам. Ҳар бор дар дуо хоҳиш намуда, ки рӯҳи

хурсандӣ ба дили ин одам дарояд, ман тағйиротҳои назаррасро медам, илова бар ин муносибати ман низ нисбати ин одам тағйир меёфт.

Одам аз сабаби яқравӣ ва хоҳиши қабул кардани муҳаббати Худоро надоштан бадқаҳр, номехрубон ва бадкина мегардад. Китоби Муқаддас меғӯяд, ки мо бо хоҳиши худ ин ҳиссиётро ба дили худ роҳ медиҳем (ба Заб. 100:4 ниг.); худамон дилҳоямонро саҳт карда аз муҳаббати Худо маҳкам мешавем (ба Мас. 28:14 ниг.). Мо худамон кайфияти худро интихоб менамоем; худамон ҳал мекунем, ки муҳаббати Худоро қабул кунем ё не, ва худамон қарор медиҳем, ки бо ҳисси миннатдорӣ ба Худо пур гардем ё не.

Агар шавҳар ҳамеша таби ҳира дошта бошад, ин метавонад ҳатто никоҳи бомуваффақиятро вайрон созад, ва никоҳи бебарор аз ин тамоман тоқатфарсо мегардад. Одати манфӣ назар кардан ба ҳодисаҳо қудрат дорад, ки тамоми ҳаётро вайрон созад. Бегуфтгӯ, ту наметавонӣ иродаи шавҳари худро идора намой, вале ту метавонӣ дар бораи он дуо кунӣ, ки он мувофиқи иродаи Худо бошад. Дар бораи тоза гаштани дили ӯ дуо нам, зеро Китоби Муқаддас ваъда медиҳад, ки танҳо покдилон Худоро мебинанд (ба Мат. 5:8 ниг.); дар бораи он дуо кун, ки дили ӯ шод гардад ва рӯи ӯ аз хурсандӣ равшан шавад (ба Мас. 15:13 ниг.). Вале кадоме аз мо намехоҳад, ки шавҳари худро дар ҳузури Худо хурсанд ва хушбахт бинад? Дар бораи он дуо кун, ки дили ӯ бо ҳамду сано, миннатдорӣ, муҳаббат ва хурсандӣ пур гардад, зеро «шаҳси нек аз ганҷинаи нек чизи нек берун меорад» (ба Мат. 12:35 ниг.). Ҳатто агар дар аввал тағйиротҳо калон набошанд, дили шавҳар аз дуоҳои ту нарм мегардад, илова бар ин, беҳтар шудани ҳолати ӯро интизор шуда, ту дармеёбӣ, ки ҳолати шаҳсии ту низ беҳтар мегардад.

Дуо

Худованд, имрӯз ёро (номи шавҳар) бо муҳаббат ва осоиштагии худ пур соз. Бигзор дар дили ӯ осоиштагӣ ҳукмфармо бошад ва ӯ аз ҳаёти худ қаноатманд бошад, зеро бар тибқи Рӯҳ рафтор мекунад, на бар тибқи ҳисм. Ба ӯ омӯз, ки дар пеши назари Ту «андаруни хонаи худ бо ростии дили худ рафтор кунад» (ба Заб. 100:2 ниг.). Ба ӯ нури Рӯҳи Худро бирез. Дили ӯро бо некӯӣ ва пурсабрӣ пур соз. Ба шавҳари ман кӯмак кун, ки аз ўҳдаи бартараф кардани худпарастӣ ва ғазаб барояд. Ба ӯ биомӯз, ки ба ҳама чиз тоб орад, «ба ҳама чиз бовар кунад, ва ба ҳама чиз умед бандад» (1 Қўр. 13:7). Ёро аз ғазаб, изтироб, безобитагӣ, муборизаи ботинӣ ва фишорҳо раҳой деҳ, то ки рӯҳи ӯ зери бори андӯҳ хароб нагардад (ба Мас. 15:13 ниг.), ва дили ӯ аз шодӣ лабрес бошад (ба Мас. 15:15 ниг.). Ба ӯ Рӯҳи хурсандӣ ато намо, то ки ба мӯйсафеди маъюс ва шиквакунанда монанд нагардад. Ёро аз ҳаяҷон раҳой деҳ ва ба ӯ хоҳиш деҳ, ки Туро барои ҳама чиз шукргузорӣ намояд, то ки дар дилаш осоиштагӣ бошад. Бигзор ӯ гӯяд: «Ман ёд гирифтам, ки бо чизи доштаам қаноат намоям» (ба Фил. 4:11 ниг.). Имрӯз ман ба ӯ (номи шавҳар) бо ин суханон муроҷиат мекунам: «Худо туро баракат диҳад ва ниғаҳбонӣ намояд! Бигзор Худованд бо Рӯҳи Худ ба ту партав афканад ва туро марҳамат намояд! Бигзор Худованд рӯи Худро сӯи ту гардонад ва саломатӣ бахшад!» (Ад. 6:24-26).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Ҳеҷ ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо
ва илтимос бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро
ба Худо ошкор намоед, — ва осоиштагии Худо,
ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо
дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Фил. 4:6-7

Ҳамаи қиноятҳои худро,
ки ба амал овардаед, аз худ дур андозед, ва дили тоза
ва рӯҳи тозае барои худ ба вучуд оваред...

Ҳиз. 18:31

Касе ки бар рӯҳи худ ҳоким нест,
мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст.

Мас. 25:28

Агар бахшоиши нубувват дошта бошам,
ва тамоми асрорро донам,
ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам,
ба тавре ки кӯҳҳоро кӯчонида тавонам,
лекин муҳаббат надошта бошам, — ман ҳеҷ ҳастам.

Қўр. 13:2

Ба дарвозаҳои Ў бо шукрона биёед,
ба саҳнҳои Ў бо ҳамду сано; Ўро ҳамд гӯед,
исми Ўро муборак хонед.

Заб. 99:4

НИКОҲИ Ў

о ба шавҳар баромадан ман беш аз ҳама метарсидам, ки шавҳари ояндаи ман мутаассиби варзиш хоҳад буд. Ҳатто андешии он маро ба даҳшат меовард ва ҳисси нафратро бедор мекард, ки маро лозим меояд тамоми умр бо одаме зиндагӣ кунам, ки рӯзи дароз дар рӯи диван дароз кашаида пулт дар даст бозии футбол, бейсбол ё баскетболро тамошо мекунад. Дар ибтидо, вақте, ки ману Майкл нав шинос шуда будем, он чизе, ки маро ба Майкл ҷалб намуд, ин бефарқии пурраи ӯ ба варзиш буд. Ба назар чунин менамуд, ки ин мавзӯё ӯро тамоман ба вачд намеорад ва ҳатто дилгир мекунад, метавонед ҳолати маро ба худ тасаввур намоед, вақте ки баъди якчанд соли тўямон ӯ нохост ба мутаассиби ҳақиқии варзиш мубаддал гашт. Агар дастаи «Чикаго Беарз» бозиро мебохт, тамоми оила бояд ҳамроҳи ӯ мотам мегирифт, вале агар «Кабз» ғалаба ба даст меовард, ӯ моро бо доду фарёи хурсандонаи девонавораш кар мекард. Ӯро тамошо баъзеи ин бозиҳо қаноатманд намегардонд — ӯро лозим буд, ки ҳар як бозиро тамошо кунад. Ӯ мухлиси бефаъолият набуд — ӯ майкаҳои тамғаи «Беарз», кўлоҳи тамғаи «Кабз» дошта мепўшид ва байни онҳо пора мешуд. Ман кўшиш мекардам, ки ҳамроҳаш ба бозиҳо равам, вале маълум гашт, ки аз ин бозиҳо дида маро бештар «ҳот-

доғҳо» ба ваҷд меоранд, ва тамошоӣ якҷояи барномаҳои спорти баъроӣ ман шиканҷаи ҳақиқӣ гаштанд. Ҳама мавҷудоти ман аз он ба шӯр меомад, ки шавҳарам мусобиқаҳои спортиро аз муошират бо оила дида, афзалтар медонад.

Тағйиротҳо фақат баъди якҷанд сол сар шуданд, вақте ки ман баъроӣ никоҳамон дуо карданро сар кардам. Бо сабаби ба ман номаълум Худо мароқи Майклро аз спорт, ки дар ин бора ман мепурсидам, пурра барҳам надод, ба ҷои он Ў дили маро аз осоиштагӣ пур сохт ва муносибати маро ба ин масъала тағйир дод. Худо моро омӯхт, ки созиш кунем: ман Майклро маҷбур намекунам, ки аз тамошоӣ барномаҳои спорти ва бозиҳо даст кашад, ва ӯ аз ман талаб намекунад, ки ба он чизе, ки маро ҷалб намекунад, мароқ зоҳир созам; ман ӯро баъроӣ маккориӣ боодобонааш баъроӣ он, ки ӯ дар бораи мухлисиаш то тӯй хомӯш буд, маҳкум намекунам; ва ӯ ҷавобан ба ин маро дар ҳеҷ қор маҳкум намекунад. Ҳамаи ин баъроӣ муносибатҳои оилавӣ эҳтимол ҷузъӣ намоянд, вале дар асл ин чизҳо аз бисёр ҷиҳат ояндаи никоҳи шумо — устувор мондан ё барҳам хӯрдани онро муайян мекунад.

Дар бораи ҳамаи соҳаҳои ҳаёти якҷояамон дуо карда, мо ба пуррагӣ ҷудошавиро чун воситаи ҳалли масъалаҳои худ истисно мекунем, аз ин рӯ мо ба ҷиҳатҳои муҳими никоҳи худ, ҳатто агар онҳо ба мо чунин нанамоянд, ва мо таъсири бевоситаи онҳоро ба ҳаёти худ набинем ҳам, набояд безътиноӣ кунем. Аз рӯзҳои аввали хонадорӣамон ман дар бораи он дуо мекардам, ки ба талоқ ва хиёнат дар ҳаётамон ҷой набошад. Гап дар сари он аст, ки чизе ба ин монанд дар таърихи оилаи мо ҷой надошт, вале маданияти мо ба ақидаҳои ҷудошавӣ ва зино гӯтидааст, ва дар баъзе доираҳо ин умуман як зоҳиршавии муқаррарӣ ба шумор меравад. Ман дуо мекардам, ки Худо никоҳи моро аз чунин фалокатҳо нигоҳ дорад, ва Ў, содиқ буда, ба дуоҳои ман ҷавоб меод.

Никоҳ ҳамон вақт устувор менамояд, ки ду шахс ба якдигар ваъда медиҳанд, ки ба ҳеҷ чиз нигоҳ накарда, муносибатҳои худро нигоҳ

медоранд. Вале бисёр ҳолатҳое мешаванд, ки ҳамсари оянда шарикӣ худро мувофиқи таъб меҳисобад, ва моҳияти никоҳро ба худ нодуруст тасаввур мекунад, дар натиҷаи ин рӯбарӯшавӣ бо ҳақиқат хеле бераҳмона мегардад. Маҳз дар чунин давраҳо «ҳокимияти» заншӯй дар худ ҷудо мешавад. Туро зарур аст ҳамеша дар бораи он дуо кунӣ, ки ҳар як гумроҳии шумо нисбат ба якдигар ошкоро бошад, то ки ҳамаи «зиддиятҳо» дар ҳаёти якҷояи шумо ба созиш оянд ва шумо якҷоя тавонед дар рӯҳи ягонагӣ, ҳамфикрӣ ва якдигарфаҳмӣ қавӣ гардед. Дар бораи он дуо кун, ки никоҳи ту иттифоқи ду одам бошад, ки бо номи Худо бо ҳам пайвастанд, зеро дар он вақт Худованд «дар байни шумо» хоҳад буд (ба Мат. 18:19-20 ниг.). Дар бораи он дуо кун, ки ҳеҷ кадоме аз шумо дар ҳаёти якҷояатон таҷрибаи никоҳи пешинаи худро истифода набарад (агар ин тавр бошад), то ки бо гузашта ҳамаи алоқаҳо, хуб бошанд ё бад, ҷисмӣ бошанд ё рӯҳонӣ, канда шуда бошанд. Ба гузашта така карда, ба пеш, ба оянда ҳаракат кардан имконнопазир аст.

Оиди никоҳи худ ба васваса наафт, ҳар қадаре, ки он ба ту хуб намояд, зеро гуфта шудааст: «...ҳар ки гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад» (ба 1 Қўр. 10:12 ниг.). Дар бораи муҳофизат шудани никоҳи худ аз одамон ва шароитҳое, ки ба вайроншавии он таҳдид менамояд, хоҳиш намо. Аз Худо хоҳиш намо, ки бо ҳар воситаҳо никоҳи шуморо нигоҳ дорад, ҳатто агар барои ин лозим шавад яке аз шуморо, ки фикри ҷудошавӣ дорад, бо барқ занад. Дуо кун, ки Худо ҳаёти оилавии туро сарчашмаи хурсандӣ ва ҳаёг гардонад, то ки он ба масъулияти дилгиркунанда ва вазнин мубаддал нагардад.

Дуо

Худованд, ман аз Ту илтиҷо мекунам: никоҳи моро аз ҳар он чизе, ки онро заиф мегардонад ё вайрон мекунад, эмин дор. Онро аз зоҳирсозии худпарастии мо,

бетарафӣ, аз нақша ва ниятҳои бади дигар одамон ва аз хатарҳо муҳофизат кун. Бигзор моро ҳеҷ гоҳ фикрҳо дар бораи ҷудошавӣ ё хиёнат дунболагирӣ наку-
нанд — на имрӯз ва на дар оянда. Моро аз хотираҳои
ногувор дар бораи муносибатҳои пештараамон раҳой
деҳ, моро аз гузаштаамон халос кун, ва омӯз, ки якди-
гарро оқилона ва холисона баҳо диҳем. Дилҳои моро
аз рашк ва сабабҳои он — баҳодиҳии паст, тоза намо.
Бигзор ҳар як ҳавасҳои хатарнок: алкоғол, маводи му-
халдир ва қимор моро сарфи назар намояд.

Моро бо торҳои дӯстӣ, вафодорӣ, олиҳимматӣ ва
якдигарфаҳмӣ бипайванд: ношудӣ, душманӣ, ноко-
милиро аз мо дур кун. Ба мо кӯмак кун, ки барои як-
дигар вақт ёбем, никоҳи худро парвариш кунем ва
нав созем, ва ҳамеша дар бораи он дар хотир дошта
бошем, ки барои чӣ бо ҳам пайваст шудаем. Ман дар
бораи он дуо мекунам, ки ў (номи шавҳар) пеш аз ҳама
Туро, Худованд, талаб кунад, то ки дилбастагии ў ба
ман, ба ҳеҷ гуна шикастҳо нигоҳ накарда, мустаҳкам
бошад. Ман илтиҷо мекунам, ки муҳаббати байни-
ҳамдигарии мо рӯз аз рӯз афзун гардад ва никоҳи мо
барои фарзандонамон намунаи ибрат гардад, ва онҳо
ҳеҷ гоҳ дар ҳаёти худ ба ҷудошавӣ розӣ нашаванд.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Ду нафар аз як нафар беҳтаранд,
чунки барои онҳо аз меҳнаташон музди хубе пайдост.
Зеро ки агар яке афтад, дигаре аз онҳо
рафиқи худро бармеҳезонад. Валекин вой бар ҳоли одами танҳо,
вақте ки ў афтад, ва касе набошад, ки ўро бархезонад!

Воиз 4:9-10

Ва оё онҳоро Худои Ягона, ки ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳ ба Ў тааллуқ
дорад, наофаридааст? Ва Он Ягона чиро хоҳон аст? Насли
Худоро хоҳон аст. Пас, рӯҳи худро нигоҳдорӣ намоед, ва зинҳор
касе дар ҳаққи завҷаи ҷавонии худ хиёнат накунад.

Мал. 2:15

Бигузор никоҳ аз ҳар чиҳат ҳалол бошад, ва ҷойхоби он беайб;
зеро ки зинокорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.

Ибр. 13:4

Ҳамчунин, агар ду нафар бихобанд, гарм мешаванд,
вале як нафар чӣ гуна гарм шавад?

Воиз 4:11

Ба онҳое, ки никоҳ кардаанд, на ман фармоиш медиҳам,
балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд, —
ва агар барояд, бояд муҷаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш
оштӣ шавад, — ва шавҳараш завҷашро талоқ надиҳад.

1 Қўр. 7:10-11

ҲИССИЁТҲОИ Ў

он оилаи худро бо «чўбдасти ғазаб» идора мекард. Ҳамаи наздиконаш аз ғазаби ў тарсида, қариб ки нўг-нўги пой мегаштанд ва кўшиш мекарданд, ки ҳамаи талаботҳояшро ба чо оранд. Онҳо инро на аз рўи муҳаббат, балки аз тарс ба чо меоварданд. Ҳамаи ин аз он вақте ба тағйирёбӣ сар кард, ки завҷаи ў, Ҷенни, фаҳмид, ки набояд ба ин тоқат кунад ва, зиёда аз ин, ин ҳолат ба Худо мақбул нест: «Бо хашмгин ёр машав, ва бо шахси тундмиҷоз алоқа накун: мабодо роҳҳои ўро ёд гири ва ҷони худро ба дом оварӣ» (Мас. 22:24-25).

Ҷенни фаҳмид, ки одамро дўст дошта, ва гуноҳи ўро маҳкум карда мешавад, ва ў барои Дон дар танҳой ва дар гурўҳи хонагӣ ба дуокунӣ сар кард. Ў дар бораи нарм шудани ахлоқ ва аз Рўҳулқуде пур гаштани Дон дуо мекард. Дуоҳои ў на танҳо чашмони Донро ба рафторҳояш кушоданд, балки ба ў ёрӣ доданд, ки қувват ва мардонагӣ пайдо кунад, то ки тағйир ёбад. «Инъоми ниҳонӣ хашмро фуру мешинонад...» (Мас. 21:14). Аз ҳама «яроқи махфӣ»-и пурсамари зан ба муқобили ғазаби шавҳар — дуои ў мебошад.

Шавҳари Мерилин, Чад, аз афсурдаҳолии доимӣ азоб мекашид. Ба зиндадилии табиатӣ нигоҳ накарда, Мерилин низ ба зери таъсири ҳиссиётҳои манфии ў афтада, ба маъюсӣ гирифтагӣ мешуд. Вале дар бораи ба озмоишҳо гирифтагӣ шудани шоҳ Довудро хон-

да, ё чизҳои монандро байни ҳиссиётҳои ё ва ҳиссиётҳои шавҳари худ дид: «...зеро ки қонам аз мусибатҳо сер гардидааст, ва ҳаётам ба гӯристон наздик шудааст. Аз фурӯравандагони гӯр ҳисоб шудаам, мисли марде гардидаам, ки маҷол надошта бошад» (Заб. 87:4-5). «Аз боиси беақлии ман ҷароҳатҳоям бадбӯй шудааст, фасод кардааст, бисёр хамидақомат ва сархам шудаам, тамоми рӯз тирарӯ шуда мегардам» (Заб. 37:6-7).

Мерилин дид, ки ба ин рӯҳафтадагии саҳт нигоҳ накарда, Довуд ба Худованд умед мебаст ва тавонист, ки аз ўҳдаи бадбахтиҳои худ барояд: «Худовандо! Қонамро аз дўзах баровардӣ, маро зинда кардӣ, то ки ба қабр фурӯд наоям» (Заб. 29:4). «Ба эҳсони Ту шодӣ ва хурсандӣ мекунам, чунки мусибати маро дидаӣ, ғуссаҳои қонамро донистай» (Заб. 30:8). «Ба қонам наздик шуда, онро халос кун...» (Заб. 68:19). Ё фаҳмид, ки Худо ба Чад ҳамдардӣ мекунад ва ин фаҳмиш ба дили ё тухми умед кошт, ки дуоҳои ё калиди раҳоебии шавҳар аз афсурдаҳои мегардад.

Мерилин ба Чад гуфт, ки қарор додааст барои ё дуо кунад ва хоҳиш намуд, ки дар бораи ҳиссиётҳои худ нақл намояд. Аз рӯзҳои авали дуокунӣ онҳо мушоҳида карданд, ки ҳар маротибас, ки дуо садо медиҳад, таъби ё беҳтар мегардад. Ба зудӣ таъсири дуо то андозае равшан гашт, ки Чад дигар онро инкор карда наметавонист ва ба дуои занаш ҳамроҳ гардид. Аз ҳамон вақт инҷониб корҳои ё рӯ ба беҳбудӣ оварданд. Имрӯзҳо афсурдаҳои ё тамоман кам шудааст, ва ё аз пештара дида, зудтар худро ба даст мегирад. Мерилин ва Чад қарор доданд, ки баҳри шифоебии пурраи Чад ба Худо бовар кунанд.

Ғазаб ва афсурдаҳои — ин фақат ду бемории ҳиссиётӣ аз номгӯи дуру дарозе мебошад, ки метавонанд мардро азоб диҳанд. Одатан сабаби ин дар он аст, ки мардон одат кардаанд, ки табиати бади худро ислоҳнопазир ҳисобанд. Вале дар асл ин одат метавонад барҳам дода шавад. Онро дида, ки чӣ тавр ҳиссиётҳои шавҳари туро идора мекунанд, беамал набош, — охир дуои ту — кафорати раҳоебии ояндаи ё аст.

Дуо

Худованд, Ту гуфтӣ, ки вақте мо ба Ту умед бандем, Ту чонҳои моро раҳой медиҳӣ (ба Заб. 33:23 ниг.). Ман дар бораи он илтиҷо менамоям, ки ӯ (номи шавҳар) ба он бовар кунад, ки Ту метавонӣ ӯро аз ҳиссиётҳои манфӣ раҳой диҳӣ. Бигзор ӯ аз афсурдаҳолӣ, ғазаб, изтироб, тарс ва фикр дар бораи худкушӣ раҳой ёбад. Махсусан ман дар бораи (соҳаи махсуси ғамхорӣ) хоҳиш мекунам. Шавҳари маро аз муошират бо одамоне, ки ба ӯ таъсири бад мерасонанд, раҳой деҳ (ба Заб. 39:5 ниг.). Ман медонам, ки танҳо Ту қудрати раҳокунӣ ва шифодиҳиро дорӣ, вале маро ҳамчун яроқи раҳоебии ӯ истифода бар. Ба ман омӯз, ба муҳорибаи ӯ даҳолат накунам, ва ба ҷои ин рафторҳои ӯро дуруст фаҳмам ва ӯро рӯҳбаланд созам.

Ба шавҳари ман кӯмак кун, ки бо ман ва бо дӯстонаш ғамҳои аз ҳама саҳтро бо ҳам бинад. Бигзор вақте ки гиряш меояд, гиря карданро омӯзад, на балки дар худ баста гардад. Ба ӯ хандидан ва ба чизҳои ҷиддӣ бо шӯхтабӣ рафтор карданро биомӯз. Ба ӯ биомӯз, ки аз шароитҳои ҳаётӣ боло истад ва чӣ гуна ҳиссиётҳои, ки ӯро фаро нагиранд, ҳамеша ба Ту бовар кунад. Ба ӯ пуртоқатиро биомӯз, зеро бо пуртоқатӣ ҷони худро раҳонидан мумкин аст (ба Лук. 21:19 ниг.). Ба ӯ «равғани хурсандӣ» бимол (ба Иш. 61:3 ниг.), ва ӯро бо Рӯҳи Худ пур соз ва имрӯз ба ӯ таъби хуш ато фармо.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Касе ки аз худаиш дилпур бошад, аблаҳ аст,
вале касе ки бо хирад рафтор кунад, раҳо хоҳад шуд.

Мас. 28:26

Инак, чашми Худованд бар тарсгорони Ўст,
бар онҳосест, ки ба эҳсонии Ў умедворанд,
то ки қони онҳоро аз мурдан халос кунад...

Заб. 32:18-19

Ба Худованд басёр умед бастам, ва Ў сӯи ман рӯ овард,
ва истиғосаи маро шунид; ва маро аз чоҳи ҳалокат,
аз ботлоқи пурлой берун овард, ва пойҳоямро бар саҳрае гузошт,
қадамҳоямро мустаҳкам гардонд. Ва суруди наве дар даҳонам
гузошт, — ҳамду санои Худои моро. Бисёр касон инро дида,
тарсон хоҳанд шуд ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард.

Заб. 39:2-4

Қонамро қувват мебахшад,
ба хотири исми Худ маро ба роҳҳои адолат равона мекунад.

Заб. 22:3

Худованд қони бандагони Худро раҳо хоҳад кард,
ва ҳеҷ кас аз паноҳбарандагони Ў маҳкум нахоҳанд шуд.

Заб. 33:23

ГАШТИ Ў

алимаи «гаштан» роҳҳои гуногунро дар назар дорад, ки бо он одам дар ҳаёт мегардад, ба кадом самт ҳаракат мекунад, ба сӯи кадом мақсад, ва чӣ гуна меравад. Одам роҳи худро ҳар рӯз интихоб менамояд. Танҳо як роҳ ёро ба пеш мебарад, дигаронаш — ба қафо. Муносибати ӯ бо атрофиён, муносибати одамон бо ӯ, ва ҳатто намуди зоҳирии ӯ аз он вобаста аст, ки ӯ кадом роҳро интихоб мекунад. Ман мушоҳида кардам, ки одамони пеш тамоман диққат ҷалбнакунанда ва ҳатто зоҳиран дилнокаш, баъди он, ки ба аҳкомҳои Худо пайравӣ кардаанд, то ба андозаи шинохтанашаванда тағйир ёфтаанд. Ба андозаи он, ки Каломи Ў ҳарчӣ чуқуртар ба онҳо таъсир мекард, рӯҳи онҳо аз боигарии тозагӣ ва дарки ботинии роҳи нави худ мешукуфт. Ин ба онҳо қувват меод, зеро онҳо табиноти худро медонистанд. Онҳо аллакай тамоман одамони дигар буданд — на танҳо диққатҷалбкунанда, балки ба таври раднопазир дилкаш.

Китоби Муқаддас дар бораи роҳҳое, ки одам меравад, бисёр мегӯяд. Мо даъват шудаем дар назди Худо *дар покии ахлоқ*, зеро «касони роҳравро Ў аз некӯй маҳрум нахоҳад кард» (ба Заб. 83:12 ниг.); дар хирадмандӣ, зеро «рострав раҳо меёбад» (Мас. 28:18); дар покдилӣ, зеро «касе ки бо тариқи рост равон аст, дар амният

равон аст...» (ба Мас. 10:9 ниг.) «гардем»; *бо одамони порсо*, зеро «хушо касе ки ба машварати шарирон намеравад» (ба Заб. 1:1 ниг.), ва одамони хирадманд муошират чўем, зеро «касе бо хирадмандон гардад, хирадманд мешавад» (ба Мас. 13:20 ниг.); дар итоаткорӣ бошем, зеро «хушо ҳар тарсгори Худованд, ки бо роҳи Ў меравад!» (Заб. 127:1). Вале аз ҳама муҳимаш он аст, ки мо бо роҳи парҳезкорӣ равем. «Ва дар он чо шоҳроҳе ва ҷолдае хоҳад буд, ва он роҳи муқалдас номида хоҳад шуд; начисе аз он нахоҳад гузашт; балки он барои онҳо хоҳад буд, ва ҳар кӣ бо ин роҳ равад, ҷоҳил ҳам бошад, гумроҳ нахоҳад шуд» (Иш. 35:8). Аз ҳама чизи аҷоиб дар рафтан бо роҳи муқалдас дар он аст, ки мо пешпо хўрда намеафтем.

Бен, шавҳари Дебра, имондори ҳақиқӣ аст, тамоман ба одами нодон монанд нест, вале ў ба як корхонаи шубҳаовар миқдори калони пулро гузаронида, рафтори беақлона содир кард. Дар натиҷа ҳамаи пулҳоро аз даст дод, ва илова бар ин боз хароҷотҳои иловагӣ низ зам гаштанд. Ин ҳодиса метавонист пурра беҳдошти молиявии онҳо, ва ҳатто саломатӣ ва никоҳи онҳоро низ вайрон кунад, вале бо шарофати он, ки Бен дар роҳи итоаткорӣ ва муқалдасӣ дар назди Худо устувор буд, Худо ба онҳо раҳм кард. Рафтори беақлонае, ки ў бо Худо маслиҳат накарда ба чо овард, боиси нохушиҳои зиёд гардид, вале хушбахтона ба ҳалокат оварда нарасонд.

Исо гуфта буд, ки танҳо як роҳи дуруст вучуд дорад, ки бо он ба назди Худо омадан мумкин аст: «Ман роҳ ҳастам» (ба Юҳ. 14:6 ниг.). Роҳ сўи мамот васеъ ва ҳамвор аст, ва бисёриҳо онро интиҳоб мекунанд, вале «...танг аст он дар ва душвор аст он роҳе, ки сўи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд» (Мат. 7:14). Дар бораи он дуо кун, ки шавҳари ту онро ёбад; роҳнамоии Рўҳулқудсро хоҳиш намо. Дар бораи он дуо кун, ки шавҳари ту дар роҳи Худо бо имон ба Каломи Худо истодагарӣ намояд, ва дар ин кор ба ў итоаткорӣ ва тавбаи самимӣ барои ҳар як рафтори худ, ки ў ба муқобили иродаи Худо кардааст, ёрӣ диҳад. Имон ва итоаткорӣ ўро дар ин роҳи

муқаддас нигоҳ медоранд, ва агар ӯ на бар тибқи ҷисм, балки бар тибқи рӯҳ зиндагӣ кунад, аз ин роҳ намегардад.

Худо мехоҳад, ки шавҳари ту тибқи рӯҳ рафтор наояд (ба Гал. 5:25 ниг.), то ки ӯ дар ҳаёт бо Худованд якҷоя қадам занад ва дар ҳама кор ба Ӯ монанд гардад. Одаме, ки бо роҳи Худо меравад, — хурсандӣ барои атрофиён аст.

Дуо

«**Ман, эй Худовандо**, медонам, ки роҳи одам дар ихтиёри ӯ нест, ва касе ки роҳ меравад, қадамҳои худро наметавонад ҳидоят наояд» (Ирм. 10:23). Аз ин рӯ ман аз Ту, Худованд, илтиҷо менамоям, ки Ту қадамҳои шавҳари маро роҳнамоӣ кунӣ. Роҳи ӯро бо нури Худ мунаввар соз, роҳҳои Худро ба ӯ биомӯз, дар ҳақиқати Худ рафтанро биомӯз. Ман илтиҷо менамоям, ки қадамҳои ӯ дар роҳи Ту устуворона бошанд, дар ӯ гурӯҳнагии руҳӣ ва ташнагии Каломи Ту камол ёбад. Бигзор ҳузури Ту барои ӯ хурсандӣ бошад, ки ӯ ҳеҷ гоҳ ҷӯстани онро бас накунад. Ӯро бо роҳҳои Худ бар, ва ҳар боре, ки ӯ аз ҳақиқатҳои Ту сартобад, ба тавба даъват намо. Ба ӯ ҳар як хатоҳои махфияшро кушо, ки ба ӯ барои дар назди Ту дар порсой гаштанаш ҳалал мерасонанд. Бигзор вақте ки ӯ қонунҳои Туро вайрон мекунад, вичдонаш ӯро азоб диҳад. Ба ӯ дили нав офар ва ба рӯҳи порсоии нав бидеҳ. Ӯро тарк накун ва «Рӯҳулқудси Худро аз вай нагир» (Заб. 50:12-13).

Худованд, Ту гуфтӣ, ки касоне, ки бар ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Ту мақбул буда наметавонанд (ба Рум. 8:8 ниг.). Аз ин рӯ ман дар бораи он дуо меку-

нам, ки Ў (номи шавҳар) бар тибқи рўҳ рафтор кунад, на бар тибқи ҷисм, ва бо ин худро аз «роҳи золим» нигоҳ дорад. Бигзор ў бар тибқи рўҳ рафтор намуда, самараҳои Рўҳро биёрад, ки онҳо муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ ва марҳамат мебошанд (ба Ғал. 5:22-23 ниг.). Ўро дар роҳи пок устувор гардон, то ки ў дар ҳаёт танҳо бо ҳамин роҳ равад.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам,
ки муносиби мақоме ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед,
бо тамоми мулоимат ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро
дар муҳаббат таҳаммул намоед.

Эфс. 4:1-2

Касе ки бо роҳи сидку вафо равон аст ва аз рӯи ростӣ сухан
меронад, касе ки аз ҳирси истисмор нафрат дорад, дастҳои худро
аз гирифтани ришва нигоҳ медоранд, гӯши худро аз шунидани
суханони оид ба хунрезӣ мебандад ва чашмони худро аз дидани
шарорат меҷӯшад, — вай дар баландиҳо сокин хоҳад шуд;
сахраҳои дастнорас паноҳгоҳи вай хоҳад буд; нони вай дода
хоҳад шуд; оби вай таъмин хоҳад буд.

Иш. 33:15-16

Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем,
худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда,
қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем.

2 Қўр. 7:1

Худовандо! Кист, ки дар хаймаи Ту иқомат намояд?
Кист, ки дар кӯҳи муқаддаси Ту сокин шавад?
Касе ки дар рафтораш бсайд бошад, ва аз рӯи адолат амал
кунад, ва дар дили худ ростгӯӣ бошад.

Заб. 14:1-2

Чашмонам бар аминони замин аст,
то ки ҳамнишини ман шаванд; касе ки бо роҳи комил
равон бошад, хизмати маро хоҳад кард.

Заб. 100:6

СУХАНОНИ ӯ

ё шуморо муяссар гаштааст, бо одаме вохӯред, ки бисёр гап мезанад ва кам кор мекунад? Мардони зиёде ҳас-танд, ки бо нақшаҳои худ бисёр лоф мезананд, вале кӯшиш намекунанд, ки онҳоро амалӣ гардонанд. Моҳиятан ин гуна одамон дар як чо меистанд: «Зеро ки хоб дидан аз шуғли бисёр пайдо мешавад ва овози аблаҳ аз сухани бисёр» (Воиз 5:2). Бо гуфтанҳои пайваста ба даст овардани мақсадҳои худ имконнопазир аст, ба ҷои он дар бораи онҳо дуо карда барои амалӣ гаштани онҳо дар ҳаёт ягон кореро кардан лозим аст.

Шумо ягон маротиба бо одаме ҳамсӯҳбат гардидаед, ки худро назорат намекунад, дағалӣ мекунад ва суханони қабех мегӯяд? Одамони ин шахсро гӯш мекарда худро нороҳат ҳис мекунанд ва кӯшиш мекунанд, ки зудтар аз ҳузури ӯ халос шаванд. «Ҳар гуна кулурат ва қаҳр, ва ғазаб, ва фарёд, ва бадгӯй аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад» (Эфс. 4:31). Фаҳмост, ки баракати Худо касонеро сарфи назар менамояд, ки аз даҳони онҳо суханони бад мебарояд.

Оё шумо одамеро медонед, ки ҳамеша шикоят кунад? Ҳар коре, ки нашавад, ӯ танҳо чизҳои бадро мебинад. Вале гуфта шудааст: «Ҳар корро бе шиква ва шубҳа ба ҷо оваред, то ки бенуқсон ва пок, фарзандони бесайби Худо бошед дар миёни насли саркаш ва фо-

сид...» (ба Фил. 2:14-15). Суханони манфӣ оқибатҳои манфӣ меоранд, ва касоне, ки ҳамеша онро ба забон меоранд, аз умр кам бархӯрдор мегарданд.

Оё шумо бо одаме вохӯраед, ки ба гуфтаҳои худ бемулоҳиза аст ва дар бораи маънии суханони худ кам андеша мекунад? Ў суханонро сабукфикрона ва беэҳтиётна, дар тарозуи ақл барнакашида гап мезанад. «Дили одил барои ҷавоб додан фикру хаёл мекунад, вале даҳони шарирон бадихоро ифода менамоянд» (Мас. 15:28). «Оё шахсеро дидаӣ, ки дар сухан гуфтан шитоб мекунад? Умед аз аблаҳ, назар ба вай, бештар аст» (Мас. 29:20). Ба одаме, ки дар бораи оқибатҳои суханони гуфтааш андеша намекунад, гарон меафтад.

Оё шумо одамеро дидаед, ки бо суханони худ ба дили шахси дигар ноумедӣ ва изтиробӣ дардоварро ҷой мекунад, хоҳ ӯ ҳамсар бошад, хоҳ кӯдак ва ё хоҳ ҳамкор? «Мамот ва ҳаёт дар дасти забон аст, ва дӯстдорони он меваи онро мехӯранд» (Мас. 18:21). Чунин одам пеш аз ҳама ҳаёти худро *нобуд* месозад.

Суханони гуфтаи мо метавонанд моро ҳам сафед ва ҳам маҳкум кунанд (ба Мат. 12:37 ниг.); онҳо ба мо ё хурсандӣ (ба Мас. 15:23 ниг.), ва ё бешарафӣ меоранд (ба Мат. 15:11 ниг.). Суханони мо одами дигарро рӯҳбаланд ё музтариб мекунад (ба Мас. 15:4 ниг.). Оқибатҳои суханони мо метавонанд то андозае ҷиддӣ бошанд, ки қудрат доранд моро ё ҳамеӯҳбатони моро *нобуд* созанд ё наҷот диҳанд (ба Мас. 13:3 ниг.).

Ҳар як одами сухангӯ интиҳоб мекунад ва дар ҳолати интиҳоби дуруст ўро мукофот интизор аст: «Касе ки даҳони худ ва забони худро нигоҳ дорад, ҷони худро аз мусибатҳо муҳофизат мекунад» (Мас. 21:23). Ба суханони шавҳари худ, ба он чизе, ки «аз даҳонаш мебарояд» гӯш деҳ, зеро он ба ту дар бораи ҳолати рӯҳии ӯ мегӯяд: «Зеро ки забон аз пурии дил сухан мегӯяд» (ба Мат. 12:34 ниг.). Агар шавҳари ту ҳамеша шикоят кунад, аз ҳама чиз норозӣ бошад, агар ӯ нисбати худ ё дигарон суханони беақлона ё ҳалокатовар гӯяд, агар ўро ҳиссиётҳои қаҳру ғазаб пур созад, барои ӯ дуо кун, дуо кун, ки

Рўхулқуде дили ўро пок созад, бо муҳаббат, осоиштағй ва хурсандии Худ пур кунад ва ба лабони ў калимаҳои нави ҳаётро гузорад.

Дуо

Худованд, ман аз Ту илтиҷо мекунам, ки Рўҳи муқаддаси Ту лабони шавҳари маро муҳофизат намояд. Бигзор лабони ў танҳо ҳикматро баён созанд. Ўро аз хоҳиши шикаоят ва ғур-ғур кардан раҳой деҳ; лабони ўро аз суханони баде пок соз, ки ҳама чиро дар атрофи ў вайрон месозанд. Ба ў кўмак кун, ки ботамкиниро омўзад, то ин ки суханони худро ба манфиати Ту назорат кунад. Дар Каломи Ту гуфта шудааст, ки одаме, ки лабони худро аз бадӣ ва дурўғ нигоҳ медорад бо дарозумрӣ қадр карда мешавад (ба Заб. 33:13-14 ниг.). Инро ба ў биомўз. Ўро бо муҳаббати Худ чунон пур кун, ки аз пурии он аз забони ў танҳо суханони ҳаёт ва бунёдкорӣ резанд. Айнан ҳаминро низ дар дили ман ҷой кун.

Бигзор Рўҳи Ту дар суханоне, ки мо мегўем, ҳукмронӣ кунанд: бигзор ин суханон ба муносибатҳои байниҳамдигарии мо ёрӣ расонанд ва ҳеҷ гоҳ моро озор надиханд. Ба мо ифодаи эҳтиромро нисбати якдигар биомўз, ва ба якдигар гуфтани суханонеро омўз, ки мустаҳкам месозанд, рўҳбаланд мекунанд? ба ошкорбаёнӣ водор месозад ва ба розигии тарафайн меоранд. Худованд, Ту дар Каломи Худ гуфтӣ, ки агар ду нафар бо номи Ту чамъ шаванд, Ту «дар байни онҳо» хоҳӣ буд ва ман илтиҷо менамоям: ҳамеша дар байни мо бош, то ки мо ҳарду байни худ розигии тарафайнро дошта бошем. Бигзор суханони дили мо ва андешаҳои дили мо «писандидаи Ту бошад», Худованд, Кафратдиханда ва Қалъаи мо (ба Заб. 18:16).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Ҳеҷ сухани қабехе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани
нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад,
то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.

Эфс. 4:29

Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле
ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод...

Мат. 12:36

Кист он шахсе ки ҳаётро хоҳон аст, ва айёмро дӯст медорад,
то ки неқўй бубинад? Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор,
ва лабҳоятро аз гуфтори макромез.

Заб. 33:13-14

Суханони даҳони хирадманд хуш аст,
вале лабҳои аблаҳ худи ўро фурӯ мебарад.

Воиз 10:12

Лекин ҳар он чӣ аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад;
ва ин чизҳо одамро палид мебардонад...

Мат. 15:18

ТАВБАИ Ӯ

Сюзан якчанд сол дар бораи он дуо мекард, ки шавҳараш Ӣерри аз маводи муҳаддир даст кашад, вале боз ва боз ӯро машғули ин кор мекард. Ӣар бор ӯ тавба мекард, афсӯс мехӯрд, вале ба аҳди худ вафо намекард. Сюзан дар бораи он дуокуниро бас намекард, ки шавҳараш самимона тавба кунад ва ин тавба пурра ҳаёти ӯро тағйир диҳад ва ба роҳи дигар роҳнамоӣ кунад. Муттаасифона, пеш аз он, ки Ӣерри ба Худо рӯ овард, ӯро лозим омад, ки аз Ӯ якчанд сабақҳои ҷиддӣ гирад. Дар натиҷа ба таври қатъӣ тамоми ҳаёти Ӣерри тағйир ёфт. Имрӯзҳо Ӣерри тамоман одами дигар аст. Ӯ якҷоя бо занаш Сюзан дар хизмати Худо буда, ба одамон ёрӣ медиҳад, ки бо ин беморӣ мубориза баранд. Сюзан, ҳамчун зани имондор, мунтазам аз Худо хоҳиш мекард, ки шавҳарашро ба тавба биёрад.

Ҳамаи одамон хато мекунанд, вале гап дар ин нест. Ҳама гап дар он аст, ки имрӯзҳо одамон эътирофи гуноҳҳои худро аз ёд баровардаанд. Ин монанди эпидемия аст, ки ба тамоми ҷаҳон паҳн шудааст. Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст: «Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад, ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок созад» (1 Юҳ. 1:9). Вале агар мо аз рафторҳои нодурусти худ тавба кардан нахоҳем, ин ба амал намеояд.

Мувофиқи мақсади Худо, раванди тағйиротҳои рафтори мо аз се қадам иборат аст: якум, дар назди Худо *тавба кардан* зарур аст, яъне хатои худро эътироф кардан; дуум, тавба кардан, яъне аз рафтори кардамон афсӯс хӯрдан; сеюм, бахшиш пурсидан, яъне аз гуноҳҳои худ пок гаштан. Агар мо ҳатто ба яқтои ин қадам қудрат надошта бошем, пас решаи масъалаамонро бояд дар ғурури худ ҷӯем. Одаме, ки ғурури худро дар назди Худо ва дигар одамон мутеъ карда наметавонад, хатоҳои худро эътироф карда натавонад, ҳаёти худро мушқил мегардонад. «Оё шахсеро дидаӣ, ки дар назари худаш хирадманд аст? Умед аз аблаҳ, назар ба вай бештар аст» (Мас. 26:12).

Эҳтимол, ба шавҳари ту эътирофи гуноҳҳои душвор бошад? Ва шояд ӯ аз он касе бошад, ки дар як рӯз бист маротиба «бубахш» мегӯяд, вале рафтораш тағйир намеёбад? Чӣ хеле, ки набошад, ягона коре, ки бояд ӯ кунад, — ин тавба аст. Тавбаи самимӣ онро дар назар дорад, ки шумо ин рафтори фосиқонаро дигар такрор наметунед. Танҳо Худо метавонад ба мо кушояд, ки мо дар чӣ гуноҳ кардаем ва чӣ тавр ин гуноҳамонро шӯем: «...мехрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд» (Рум. 2:4). Тавбакардагон марҳамати Худоро ба даст меоранд ва мо вазифадорем аз Худо хоҳиш намоем, ки шавҳарони мо ин марҳамати Ӯро ба даст оранд.

Бисёр мардон қурбонии ғурури шахсӣ, эътироф карда натавонистани хатоҳои худ ва аз онҳо тавба карда натавоништан, гардидаанд. Мо ҳамеша дар ин бора аз рӯзномаҳо хонда, ба ин мӯътақид мегардем. Гуноҳи кафоратнаёфта нест намегардад. Ҳамчун варами саратон калон мешавад ва дилро мехӯрад. Дар бораи он дуо кун, ки шавҳари ту гуноҳи худро бинад, ва дар назди Худо тавба кунад, ва баъд аз кори кардааш пушаймон гашта, дигар ҳеҷ гоҳ онро такрор накунад. Худо намехоҳад, ки «касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд» (ба 2 Пет. 3:9 ниг.) Чунин дуо метавонад ба одаме, ки барояш дуо мекунанд, бори гарон гардад, вале Худо ҳозир ба ӯ гуноҳашро кушояд хубтар аз он аст, ки баъд ин одамро лозим ояд,

ки оқибатҳои хатоҳои худро «чашад». Дар ниҳояти кор шавҳари ту агар инро нагӯяд ҳам, аз ту барои дуоҳоят миннатдор хоҳад буд.

Дуо

Худованд, ман аз Ту илтиҷо мекунам, ки ба шавҳари ман ҳама хатоҳои ҳаёташро кушой, зеро «ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизи махфӣ нест, ки маълум нашавад» (Мат. 10:26).

Ўро аз ҳар гуноҳҳои махфӣ пок соз, ва бигузур ё рафтори нодуруст карда, ҳамон замон аз он тавба кунад (ба Заб. 18:13 ниг.). Ба ё биомӯз, ки хатоҳои худро эътироф намояд, чашмони ёро кушо, ки ҳақиқатҳои Туро бинад, ва гӯшҳои ёро воз кун, ки овози Туро бишнавад. Бигзор ё дар назди Ту тавба кунад. Агар ёро насиби азоб кашидан бошад, бигзор он азоби дили сарнагуншуда бошад, на азобе, ки сабабаш таъсири душман, ки ба ҷони ё бо воситаи гуноҳи кафоратнаёфта ворид шудааст. **Худованд**, ман медонам, ки «моқабли ҷалол фурутанист» (ба Мас. 15:33 ниг.). Аз дили ё фуруро бадар рон, ки дар эътирофи хатоҳояш халал мерасонад, ва ба дилаш итоаткорӣ деҳ, то ки ё ба ҷалоли ваъдакардаи Ту дохил шавад.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Эй маҳбубон! Агар дили мо моро маҳкум накунад,
мо ба ҳузури Худо чуръат дорем, ва ҳарчӣ талаб кунем,
аз Ў меёбем, чунки аҳкоми Ўро риоят мекунем ва он чӣ
ба ҳузури Ў мақбул аст, ба амал меоварем.

1 Юҳ. 3:21-22

Касе ки чиноятҳои худро пинҳон дорад, муваффақият намеёбад;
Вале касе ки иқрор шавад, ва онҳоро тарк кунад,
сазовори раҳм мегардад.

Мас. 28:13

Маро эй Худо, тафтиш намо ва диламро бишнос;
маро бисанҷ ва андешаҳоямро бидон, ва бубин ки оё роҳам
каҷ аст? Ва маро ба роҳи некӯ андоз.

Заб. 138:23-24

Вақте хомӯш будам, устухонҳоям аз фиғони ҳаррӯзаи ман
мепӯсид, зеро ки рӯзу шаб дасти Ту ба ман фишор меовард;
илики ман ба хушқии тобистон мубаддал шудааст.
Хатоҳоямро ба Ту маълум кардам, ва гуноҳҳоямро пинҳон
надоштаам; гуфтам: «Ба чиноятҳоям пешни Худованд иқрор
мешавам», ва Ту айби хатоҳоямро афв кардаӣ.

Заб. 31:3-5

Лекин бандаи Худованд набояд чанқол кунад,
балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад, бо фурутанӣ
муҳолифронро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо
тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд ва аз доми иблис раҳой
ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардондааст.

2 Тим. 2:24-26

РАҶОЌБИИ Ў

елисса аз шавқи беандозаи шавҳараш ба алкоғол бе-ниҳоят дар ташвиш буд. Марк дар маънои аслии ин ка-лима майзада набуд, вале дар ў нишонаҳои аниқи ин беморӣ мушоҳида карда мешуд, ҳол он, ки ин падари ў майзадаи ҳақиқӣ буд. Мелисса дар бораи он дуо мекард, ки фарзандонашон ин нуқсонро ба мерос нагиранд. Ў аз Худо хоҳиш мекард, ки онҳоро ҳатто аз хурдтарин нишонаҳои майзадагӣ эмин дорад. Шавҳари ў майзада нашуд, ва имрӯзҳо фарзандони онҳо ба нӯшоқиҳои спиртӣ ягон мароқ зоҳир наменамоянд. Мелисса дид, ки чӣ хел Худо дар ҷавоби дуоҳои фарзандони ўро аз ин беморӣ муҳофизат намуд.

Баъди тӯй Стефани фаҳмид, ки шавҳараш Ҷейсон бо гуноҳи зиннокорӣ муҳорибаи ботинӣ мебарад. Гуфтан мумкин нест, ки ў завҷаи худро дӯст намендошт, вале ў ҳеҷ наметавонист, ки бо ҳаёти муҷаррадии худ ҷудо шавад, вақте ки ў ба алоқаҳои худ дуруст сарфаҳм намерафт, ва акнун наметавонист, ки аз ўҳдаи шаҳвати ҷисмонии худ барояд. Стефани дид, ки шавҳараш ба кадом вобастагӣ афтадааст, ва барои ў дуокуниро сар намуд. Азбаски Ҷейсон худ ташнаи раҷоғбӣ аз ин ҳуҷум буд, мақсади умумии онҳо хеле ба зудӣ ба даст омад.

Ҳар кадоми мо ба раҳоебӣ аз одатҳои баде эҳтиёҷ дорем, ки метавонанд моро ғулом гардонанд. Худо дар ин бора медонад. Агар мо ба Ў эҳтиёҷ намедоштем, магар Исо назди мо ҳамчун Наҷоткор меомад? Барои чӣ Ў моро омӯзонд, ки: «Моро аз иблис раҳой деҳ» (ба Мат. 6:13 ниг.) гуфта дуо кунем? Барои чӣ Ў ваъда кард, ки моро аз васваса (ба 2 Пет. 2:9 ниг.), аз одамони бад (ба Заб. 139:2 ниг.), аз хоҳишҳои ҳалокатовар (Мас. 24:11), аз ҳамаи андӯхоямон (ба Заб. 33:18 ниг.) ва аз марг (ба 2 Қўр. 1:10 ниг.), наҷот медиҳад? Магар на барои он, ки Ў мехоҳад ба мо ёрӣ диҳад? Ў тайёр аст, ки ин корро кунад ва мехоҳад, ки ин корро кунад, ба мо танҳо лозим аст, ки аз Ў дар ин бора хоҳиш намоем. Ў гуфт: «Ва дар рӯзи тангӣ маро бихон; туро халосӣ хоҳам дод, ва ту Маро мадҳ хоҳӣ кард» (Заб. 49:15).

Магар он моро тасалло намедиҳад, ки дар чанголи оҳанини марговари шароитҳои хатарнок буда, азобхоро аз сар гузаронда истода, мо метавонем ба он боварӣ дошта бошем, ки Худо эҳтиёҷоти моро мебинад ва илтиҷоҳои моро барои раҳоебӣ мешунавад: «Зеро ки Ў аз афроси муқаддаси Худ мушоҳида кардааст: Худованд аз осмон ба замин назар андохтааст, барои он ки оҳу нолаи бандиро бишнавад, маҳкумони мамотро аз банд озод кунад» (Заб. 101:20-21)? Магар дониستاني он ҳайратовар нест, ки аз гирдоби беилочиҳо ва рӯҳафтадагиҳо дасти Худо моро мебарорад ва наҷот медиҳад (ба Заб. 24:15 ниг.)? Кадоми мо ба ин эҳтиёҷ надорем?

Ҳагто агар шавҳари ту қудрат надошта бошад, ки эҳтиёҷоти худро эътироф намояд, ба ӯ ёрӣ деҳ, зеро баъзе мардон ба рӯҳафтадагии ҳақиқӣ меафтанд ва дуои зан метавонад айнан ҳамон яроқе гардад, ки барои раҳоебии ӯ даркор аст. Ту метавонӣ аз Раҳокунанда илтиҷо намой, ки шавҳаратро аз ҳама вобастагиҳо раҳой диҳад. Ту метавонӣ устуворона ба душман, ки мехоҳад роҳҳои шавҳари туро маҳкам бандад ва ӯро побанд созад, муқобилият кунӣ. Ҳавворӣ моро панд медиҳад: «...дар озодисе ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғуломӣ нашавед» (ба

Фал. 5:1 ниг.). Усули аз ҷама пурсамари истодагарӣ кардан, ки ба ман маълум аст, ин як чиз аст — дар бар кардани зиреҳи куллии Худованд, ва инро ман, барои худ ва шавҳарам дуокунон, мекунам. Ана дуои ман:

Дуо

Худованд, Ту гуфтӣ, ки агар дар рӯзи тангӣ Туро бихонем, моро халосӣ медиҳӣ (ба Заб. 49:15 ниг.). Ман ҳоло Туро мехонам ва аз Ту хоҳиш мекунам, ки шавҳари маро аз ҳар он чизе, ки ўро побанд менамояд (номи васваса) раҳой деҳ. Ба мадади ў биё ва кўҳпора, паноҳгоҳ ва қалъаи ў бош (ба Заб. 30:3 ниг.) ва ўро аз дасти душман халосӣ деҳ (ба Заб. 30:16 ниг.).

Ба ў ёрӣ деҳ, ки бедодгарихоро дар худ бинад ва аз Ту ёрӣ пурсад. Агар ба ў раҳой ҳамон замон, баъди дуокунӣ наояд, ба ў кўмак кун, ки рўҳафтода нашавад ва боварӣ деҳ, ки Ту дар ҳаёти ў кори некро сар кардаӣ ва онро ба анҷом хоҳӣ расонд (ба Фил. 1:6 ниг.). Ба шавҳари ман кўмак кун ба он бовар кунад, ки Ту, Худованд, қудрат дорӣ, ки шароитҳои аз ҷама беилоҷро тағйир диҳӣ.

Ба ў ёрӣ деҳ фаҳмад, ки «муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, ва бар зидди фармонравоеҳои ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рўҳии шарорат, ки дар афлок аст» (ба Эфс. 6:12). Ман дар бораи он илтиҷо мекунам, ки шавҳари ман дар Худованд қавӣ гардад ва зиреҳи куллии Худоро дар бар карда, ба васвасаҳои иблис дар рӯзи бад муҳолифат намояд. Ба ў ёрӣ деҳ, ки ба ростӣ камар баста, чавшани адолатро

дар бар карда, пойафзоли омодагиро барои додани башорати осоиштагӣ бар пои худ пӯшида, сипари имонро бигирад, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсони шарирро хомӯш карда метавонад, ва дар сар хӯди наҷотро гузорад, ва бо шамшери Рӯҳ, ки Каломи Худост, мусаллаҳ шавад, ва ба ӯ ёрӣ деҳ, ки монда нашуда ҳамеша бахшиш пурсад (ба Эфс. 6:13-18 ниг.).

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Худованд — сахраи ман аст, ва қалъаи маъ, ва раҳокунандаи ман, Худои ман кўҳпораи ман аст; — ба Ў паноҳ мебарам; Ў сипари ман аст, ва шохи наҷоти ман, ва паноҳгоҳи ман.

Худовандро мамдўҳ хоҳам хонд,
ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.

Заб. 17:3-4

Азбаски ба Ман ихлос бастааст, ўро раҳой хоҳам дод,
ўро тақвият хоҳам кард, чунки исми Маро шинохтааст.

Заб. 90:14

Аз афроз дасти ёрӣ дароз карда, маро баргирифт,
аз обҳои бисёр маро берун кашид; аз душмани пурзўрам ва аз бадхоҳонам, ки аз ман тавонотар буданд, маро халос кард.

Дар рўзи мусибатам бар ман пешдастӣ карданд, валекин
Худованд муттақои ман буд. Ва маро ба вусъатобод баровард,
маро раҳо кард, зеро ки ҳусни тавачҷўҳи Ў бар ман аст.

Заб. 17:17-20

...Зеро ки чонамро аз мамот халосӣ додай;
оё пойҳоямро аз лағчидан нигоҳ нахоҳӣ дошт,
то ки дар нури ҳаёт пеши Худованд роҳ равам?

Заб. 55:17

...Рўҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ў Маро
тадҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам,
ва Маро фиристодааст, то ки шикастадиллонро шифо бахшам,
озодиро ба асирон ва биноиро ба кўрон мавъиза намоям,
мазлумонро озод кунам...

Луқ. 4:18

ИТОАТКОРИИ Ў

Лиза аз он дар ташвиш буд, ки шавҳараш Ҷонатан дар имон чун ў камол намасфт. Дар он вақте ки муносибатҳои Лиза рӯз аз рӯз бо Худо мустаҳкам мешуд, муносибатҳои шавҳараш заифтар мегаштанд. «Карахтии рӯҳонӣ»-и ў Лизаро ноумед мекард, зеро ў ҳамеша дар бораи инкишофи рӯҳонии якҷоя ва иштироки якҷоя дар ин соҳаи муҳими ҳаёт орзў мекард. Ба ў маъқул набуд, ки дар оила нақши «мошини боркаши рӯҳонӣ»-ро бозад. Вале Ҷонатан ҳамаи кушишҳои ўро дар бораи сўҳбат кардан дар ин мавзў пешгирӣ менамуд. Ў худро бо он ҳақ мебаровард, ки аз сабаби серкорӣ ў вақт намасбад, ки бо Худо муошират кунад ва Каломи Худоро хонад. Файр аз ин, ў бисёр вақт дар охири ҳафта ба сафарҳои хизмати марафт ва ҳамроҳи оилааш ба калисо рафта наметавонист.

Вале беш аз ҳама Лизаро он ба ташвиш меандохт, ки Ҷонатан оиди ин масъала парвос намекард. Ин то он вақте давом кард, ки дар ҷои кори ў душвориҳо пайдо нагаштанд, зеро ба ў муяссар намегашт, ки аз ўҳдаи вазифаи худ бомуваффақият барояд. Ба андозаи он, ки ҳолати ў ҳарчӣ бештар ба стресс наздик мешуд, мадораш хушк мегардид ва бардоштани ин бор ба ў мушкилтар мешуд. Лиза медонист: агар Ҷонатан алоқаро байни муоширати ҳаррӯза бо Ху-

до ва ба дасто вари и қувваи рӯҳониро меид, ҳаёти ӯ рӯ ба беҳбудӣ меовард. Ў боз онро медонист, ки шавҳараш намеҳаҷад уро гӯш кунад.

Ҳатто фаҳмида, ки Худо Қонатанро ба итоаткорӣ даъват менамояд, Лиза қарор дод, ки хомӯш бошад ва ба ҷои бо шавҳар муноқиша кардан, ҳаррӯз аз Худо хоҳиш мекард, ки шавҳараш бо Рӯҳи Худо пур гардад. Ҳамин тавр якчанд моҳҳо дар дуокунӣ бе ягон хел тағйиротҳои назаррас то он вақте гузаштанд, ки боре пагоҳӣ Қонатан оромона гуфт: «Ман имрӯз ба офис каме барвақттар меравам. Меҳоҳам то саршавии кор дар танҳои бо Худо бошам».

Лиза хомӯшона Худоро шукр гуфт.

Аз ҳамон вақт инҷониб, ғайр аз баъзе истисноҳо, Қонатан ба кор аз ҳарвақта дида, барвақттар мерафт, то ки ба хондани Китоби Муқаддас ва дуо кардан фурсат ёбад. Ин ду сол пеш буд, ва имрӯз итоаткории ӯ ба аҳқомҳои Худо ба дигар тарафҳои ҳаёташ низ таъсир мерасонад: ӯ бо машқҳои ҷисмонӣ машғул аст, дуруст хӯрок меҳӯрад, вазни зиёлатии худро партофтаст, ки пештар дар ин бора танҳо орзу карда метавонист, ва ба пурра дар мавқеи нави ҳаётиаш устувор гашт. Кӣ, ғайр аз Худо, метавонист ин корро кунад?

Агар бинӣ, ки шавҳарат бо роҳи нодуруст меравад, оё лозим аст, ки ба ӯ дар ин бора бигӯӣ? Агар ҳа, пас чӣ тавр ва кай? Таҷрибаи шахсии ман мегӯяд, ки аз ҳама дуруст мебуд, *аввал* дар бораи ин масъала ба Худо гӯем ва бигзор Ў ҳамаи инро дар тарозуи Худ баркашад. Эҳтимол, Ў туро мисли Лиза ба ором будан ва дуо кардан даъват мекунад; шояд ба ту зарурати дар ин бора бо шавҳарат сӯҳбат карданро нишон диҳад, албатта, агар пеш аз сӯҳбат бо шавҳарат, дуо кунӣ, дар он вақт шавҳари ту шояд дар суҳбатҳои ту овози Худоро мешунавад. Шавҳарро «ба ҷон расондан» даркор нест — дар чунин ҳолат хомӯш будан беҳтар аст, зеро вазъият аз ин ҳам бадтар мешавад. Дар бораи он дуо кун, ки ҷашмони ӯ кушода шаванд ва ҳақиқатро бубинанд, то ки тавбаҳои ӯ аз маслиҳату тавсияҳои ту дида, чизи бисёртареро ба ӯ кушояд. Ту метавонӣ ӯро рӯҳба-

ланд созӣ, ки дуруст рафтор намояд ва дар бораи он дуо кунӣ, ки ҳамаи аҳкомҳои Худоро пайравӣ намояд, вале танҳо Худо метавонад ба ӯ таъсири ҳалқунандаро расонад.

Ҳеҷ як одам бе омӯхтани итоаткорӣ наметавонад ба баракатҳос, ки Худо барои ӯ муҳайё намудааст, ҳуқуқ пайдо кунад. Исо, ки ҳамеша фикрҳои Худоро тамоман фаҳмо ифода мекард, гуфт: «Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор» (Мат. 19:17). Ӯ медонист, ки ҳеҷ чиз ба одам, ғайр аз боварӣ доштан ба он, ки ӯ ба Худо итоаткор аст ва чизи ба Ӯ мақбулро мекунад, осоиштагӣ ва боварӣ бахшида наметавонад. Каломи Худо ба шавҳари ту марҳамат ваъда менамояд, агар ӯ ба аҳд ва роҳҳои Ӯ содиқ бошад (ба Заб. 24:6-10 ниг.); он ба ӯ осоиштагӣ (ба Заб. 36:37 ниг.), хушбахтӣ (ба Мас. 29:18 ниг.), фаровонӣ (ба Мас. 21:5 ниг.), баракат (ба Луқ. 11:28 ниг.) ва ҳаёт (ба Мас. 21:21 ниг.) ваъда мекунад. Беитоатӣ ба оқибатҳои бад оварда мерасонад (ба Мас. 15:10 ниг.); дуоҳои шахси беитоат ношунанда мемонанд (ба Мас. 28:9 ниг.), ва худӣ ӯ аз ҳаёти ҷовидонӣ дар Малакути Худо маҳрум мегардад (ба 1 Қўр. 6:9 ниг.).

Итоаткор будан маънои на танҳо иродаи Худоро иҷро кардан, балки амрҳои муайяни Худоро иҷро кардан аст. Масалан, агар Худо ба шавҳари ту истироҳат кардан фармояд, вале ӯ гӯш накунад, ин беитоатист. Агар Худо фармояд, ки ягон корро монад, вале шавҳари ту аз рӯи хости худ рафтор карданро давом диҳад, ин беитоатист. Агар Худо амр кунад, ки ӯ ба дигар ҷо кўчад, вале ӯ иҷро намекунад, ин ҳам беитоатист.

Вале одаме, ки амрҳои Худоро иҷро мекунад, хонаи худро дар рӯи санг месозад. Ва вақте ки ба хонаи ӯ боронҳо меборанд ва тундбодҳо мезаванд, хонаи ӯ фуру намеравад (ба Мат. 7:24-27 ниг.). Ту охир намеҳоҳӣ, ки хонае, ки шавҳари ту сохтааст, аз сабаби беитоатӣ фуру равад. Ту на устод ва на назоратчи шавҳари худ ҳастӣ, вале ту метавонӣ *баъди он, ки* розигии Худоро мегирӣ, барои ӯ дуо кунӣ.

Вале, агар ба ҳеҷ чиз нигоҳ накарда, табиати саркаши шавҳарат ба хонаи шумо бадбахтӣ орад, бидон, ки Худо итоаткорию *туро* қадр мекунад ва ба марғи ту роҳ намедиҳад. Ў ба сари ту баракатҳои Худро мерезад ва талафотҳои *туро* подош медиҳад. Танҳо дуокуниро дар бораи он давом деҳ, ки шавҳарат гӯш кардани Худоро бас накунад, то ки ҳамеша ҳам қувват, ҳам ҷасорат, ва ҳам хоҳиши бо иродаи Худо рафтор карданро дошта бошад.

Дуо

Худованд, Ту дар Каломи Худ гуфтӣ, ки касонеро намешунавӣ, ки дар дилҳои худ талбисро доранд (ба Заб. 65:18 ниг.). Илтиҷои маро шунав ва ба ман нишон деҳ, ки дар назди Ту ва дар назди шавҳарам дар чӣ гуноҳ кардам. Ба ман нишон деҳ, ки оё ман ба қадри кофӣ ўро дўст медорам, оё ман нисбати ў кина меварзам ё не, оё ман ончунон хизмат мекунам, ки Ту ба занон фармудӣ? Ба ман бигў Худованд, ки ман ва ҳаёти ман ба Ту мақбул аст ё не? Ман аз гуноҳҳои худ дар назди Ту тавба мекунам ва бахшиши Туро хоҳонам.

Ман аз Ту илтиҷо менамоям, ки ба ў (номи шавҳар) хоҳиши бо аҳкомҳои Ту зиндагӣ кардан ва бо роҳи Ту рафтанро бидиҳӣ. Мақсадҳои Худро ба ў бидушно ва аз ҳаёти ў ҳар он чизеро, ки аз Ту нест, дур кун. Бигзор ҳар як фикр ва рафтори ўро Ту роҳбарӣ кунӣ. Ўро ба аъмоли нек водор соз, бад гуфтанро дар бораи одамон манъ кун, ба ў бо ҳама пуртоқат ва ҳалим, ва намунаи итоаткорӣ буданро биомўз (ба Тит. 3:1-2 ниг.). Ба ў фаҳмидани муҳимии ботамкинӣ ва итоаткориро биомўз. Ўро аз рӯи адолаташ ва «мувофиқи покии дастонаш» подош бидеҳ (ба Заб. 17:21 ниг.). Худованд, ба ў

роҳҳои Худо нишон деҳ, ба ӯ бо роҳҳои Ту рафтанро биомӯз, зеро Ту Худои наҷоти Ӯ ҳастӣ (ба Заб. 24:4-5 ниг).

Бигзор ӯ Туро ҳамду сано хонад, зеро вақте, ки мо Туро ҷалол медиҳем, ҳаёти мо аз маъно пур мегардад ва тағйир меёбад, ва мо аз Ту қувват мегирем, ки аз рӯи амри Ту рафтор намоем, ва ба ту итоат намоем. Ба шавҳари ман диле деҳ, ки хоҳиши иҷро кардани иродаи Туро дошта бошад, ва бигзор он бо осоиштагисе пур гардад, ки танҳо дар натиҷаи итоати пурра ба аҳкомҳои Ту ба даст меояд.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Эй писарам! Таълими маро фаромӯш накун,
ва бигзор дили ту аҳкоми маро маҳфуз дорад, зеро ки дарозии
айём ва солҳои ҳаёт ва осоиштагиро барои ту афзун хоҳанд кард.
Бигзор эҳсон ва ростӣ туро тарк накунанд: онҳоро бар гардани
худ бибанд, ва бар лавҳи дили худ бинавис.

Мас. 1:1-3

На ҳар касе ки ба Ман: «Худовандо! Худовандо!» мегӯяд,
ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи
Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад.

Мат. 7:21

Касе ки гӯши худро аз шунидани шариат дур кунад,
дуои вай низ зишт аст.

Мас. 28:9

...Овози маро бишнавед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд,
ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва ба ҳар роҳе ки ба шумо аср
фармоям, биравед, то ки барои шумо хуб бошад.

Ирм. 7:23

ХУДБАҲОДИҲИИ Ў

арои чӣ баъзе одамони болаёқату соҳибистеъдод бисёр вақт ба «дарҳои баста» ва сарпечиҳо рӯ ба рӯ мегарданд, дар он вақте ки одамони лаёқати камтар дошта дар ҳамаи соҳаҳои ҳаёти худ муваффақият ба даст меоранд? Чунин менамояд, ки ин тамоман одилона нест. Албатта, дар бораи омилҳои вақт фаромӯш кардан лозим нест. Худо барои ҳама кор вақти Худо роҷудо намудааст; Ў бо тадриҷ моро ба он тайёр мекунад, ки Худ онро барои мо тайёр намудааст. Агар мо мақсадҳои Худоро бинем ва ин қоидаи тиллоиро дар хотир дошта бошем, метавонем оромона иҷроиши нақшаҳои Ўро интизор шавем.

Боз дар бораи як омилҳои муҳими дигар — дар бораи худбаҳодиҳиямон дар хотир доштан лозим аст. Одамеро, ки худбаҳодиҳии пасти дорад, ҳамеша шубҳаҳо оиди рафтор ва муносибатҳои ӯ бо дигар одамон азоб медиҳанд. Ба худ боварӣ надоштани ӯ ба муносибати ӯ ба худ, бо дӯстон ва ҳамкорон, ва ҳатто ба одамони ношинос таъсир мерасонад. Ба рад шудан розӣ гашта, ӯ чунин мегардад.

Ҳангоми ҷустуҷӯи баромадгоҳ аз кӯчаи сарбастаи ҳаёт Дэн рӯҳафтада шуд: ӯ намедонист, ки худ кист, ба чӣ қобилият дорад, ва умуман, ба ягон кор қобилият дорад ё не. Азоби аз ҳад зиёди рӯҳияш муносибати ӯро бо занаш Синди хеле тезу тунд кард. Ҳар

қадаре, ки ў меҳост ба шавҳараш ёрӣ расонад, шавҳараш ба ў гўш намедод, зеро чунин меҳисобид, ки занаш ба бечорагӣ ва аз ўҳдаи ваъият баромада натавонистанаш писханд мезанад. Аз ин рӯ Дэн қатъиян ҳамаи таклифҳои ўро рад менамуд, вале ў кўшишҳои бена-тичаашро такрор мекард, ки шавҳарро бовар кунонад. Ҳар қадаре, ки Синди фаъолтар кўшиш мекард, ки ба шавҳар таъсир расонад, ҳамон қадар Дэн аз ў дур мешуд ва ниҳоят, дар лаҳзаи тамоман ноилоҷӣ аз ў пурра дур шуд.

Фаҳмост, ки чунин муносибатҳо метавонистанд бо ҷудошавӣ анҷоманд, вале Синди фаҳмид, ки набояд бо шавҳар мубориза барад, балки бояд барои ў дуо кунад. Ў аз Худованд хоҳиш кард барояш нишон диҳад, ки бо Дэн чӣ рӯй медиҳад, ва сабаби душмании шавҳарашро, ки ба хоҳиши самимии ёрӣ додан нигоҳ накарда, ба занаш дошт, нишон диҳад. Худо ба ў нишон дод, ки сабаби низои онҳо дар нокомиҳои Дэн мебошад, ки аз падари як умр бебарораш ба мерос гирифтааст. Вале сарчашмаи ин дард чӣ гуна набошад, Синди бовар мекард, ки Худо қудрат дорад шавҳари ўро тағйир диҳад.

Ў қарор дод то он даме дуо кунад, ки Худо занҷиреро, ки Дэнро завлона задааст, пора созад ва шавҳарашро чӣ тавре, ки ба худаш мақбул аст, тағйир диҳад. Ў аз Худо хоҳиш кард, ки ба Дэн дар фаҳмиши он ёрӣ расонад, ки ў фарзанди Худо аст. Ў инчу нин аз Худо хоҳиш кард, ки ба ў омӯзонад, ки бо Дэн бар ҳасби рӯҳ сўҳбат кунад, на бар ҳасби ҷисм, то ки ў суҳанҳои занашро на ҳамчун танқид, балки ҳамчун рӯҳбаландкунӣ ҳисобад.

Қавобҳои аввалинро ба дуоҳои худ Синдӣ танҳо баъди якчанд моҳ гирифт, вале онҳо тағйиротҳои кулӣ буданд. Дэн дар симои завҷаи худ иттифоқчиरो дид. Онҳо барои он, ки якҷоя амал кунанд, ба ҳамфикрӣ омаданд ва ҷанҷолро бас карданд. Ў тез-тез ба калисо рафтанд ва ҷуқуртар фаҳмидани Китоби Муқаддасро ёд гирифта, ба хондани он сар кард. Тадриҷан ў дар худ яке аз фарзандони дўстдори Худоро дид ва ба худ ҳамчун ба «масолеҳи бебарори эволютсия»

нигоҳ намуданро бас кард. Ҳар қадаре, ки худбаҳодиҳии ӯ баландтар мешуд, ва ҳар қадаре, ки Дэн мақоми ҳақиқии худро мефаҳмид, ҳамон қадар дар назари худ пурарзиштар мегашт. Ҳайратовар нест, ки ба ӯ дарҳои имкониятҳои нав кушода мешуданд. Ӯ ҳис кард, ки муваффақият ва эътиборе, ки онро дер боз орзу мекард, насибаш мегарданд.

Агар шавҳари туро лозим бошад, ки муносибаташро нисбати худ тағйир диҳад, сабрро пеша кун. Яку якбора меъёрҳои соҳҳои зиёд шахшударо шикастан номумкин аст. Вале ту метавонӣ ба ёрии Худо умед бандӣ, ки қудрат дорад душманеро шикаст диҳад, ки ба шавҳари ту фикрҳои бархаторо бо мақсади халал додани ӯ барои шунидани ҳақиқати Худо талқин мекунад. Ту мебинӣ, ки ба андозаи шафоатхоҳият Худо ба ту сабабҳои аниқи мушкилиҳои шавҳаратро нишон медиҳад. Яъне дар рафти дуоҳо Ӯ ба ту меомӯзад, ки *чӣ тавр* дуо кардан дарқор аст.

Ман боварӣ дорам, ки фарорасии бӯҳронро дар синни миёнаи ҳаёти мардон ба воситаи ин дуои аниқ пешгирӣ кардан мумкин аст. Бо синни 50-солагӣ расидани мард ҳамаи «чиркини»-ҳосе, ки дар дили ӯ соҳҳои зиёд ҷамъ шуда буданд, бо маҷрои заҳрнок қорӣ мегарданд. Гӯе сарбанди ноайён, ки пештар онҳоро нигоҳ медошт, вобаста ба синну сол тамоман заиф гардида бошад. Агар он қанда шавад, метавонад худӣ ӯро хеле дур барад. Оё ӯ дар ин давраи мушқил истодагарӣ карда метавонад ё не — ин аз он вобаста аст, ки оё ӯ дар Худованд устувор шуда метавонад, ва оё дар худ симои Ӯро мебинад ё не.

Худо Моро даъват мекунад, ки дар мадди аввал ба Ӯ муроҷиат намоем — Ӯро қўсем, аҳкомҳои Ӯро ба ҷо орем, Ӯро дар ҷои аввал ва такаббурҳои худро дар ҷои дуом гузорем. Вақте ки мо бо Худо мепайвандем, Ӯ ба роҳбарӣ кардани ҳаёти мо сар мекунад: Ӯ ба мо роҳи нишон медиҳад, ва маро танҳо он менад, ки Ӯро пайравӣ намоем. Вақте, ки мо ба Ӯ менигарем, шўълаи ҷалоли Ӯ дар мо инъикос меёбад, ва симои Ӯ дар мо нақш мебандад. Ва, вақте ки бо дилу ҷон ба Худо хизмат менамоем, худро гум мекунем, ва дар он вақт

раҳони ҳақиқиро ба даст меорем. Мо ин раҳоебро ба шавҳарони худ орзӯ мекунем.

Шавҳари ту то он вақте ки табиати *Худоро* нафаҳмад, худро дар партави ҳақиқат дида наметавонад. Дар дуо хоҳиш кун, ки ба шавҳари ту ҳақиқат дар бораи худи ӯ кушода шавад.

Дуо

Худованд, ман дар бораи он илтиҷо мекунам, ки ӯ (**номи шавҳар**) бинад, ки бо шабоҳати Ту офарида шулдааст. Ба ӯ кўмак кун, ки арзиши худро дар назари Ту фаҳмад ва ба талаботҳои Ту ҷавобгў бошад. Бигзор ӯ истеъдодҳоро, ки Ту барояш тўҳфа кардаӣ, бинад ва онҳоро сазовор баҳо диҳад. Бигзор ӯ худро бо чашмони Ту бубинад ва фаҳмад, ки «ӯро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ӯ гузоштаӣ; ӯро бар аъмоли дастҳои *Худ* ҳукмфармо кардаӣ; ҳама чизро зери пой ӯ гузоштаӣ...» (Заб. 8:6-7). Бигзор ҳамаи овозҳое, ки дар гўши ӯ суханони манфурро пичиррос мезананд, хомӯш гарданд; бигзор гўшҳои ӯ кушода гарданд, то овози *Туро* шунавад, ки мегўяд, ки на комилии ӯ гарави муваффақиятҳои мебошад, балки комилии Ту.

Ба ӯ нишон деҳ, ки ӯ «сурат ва ҷалоли *Худост*» (ба 1 Қўр. 11:7 ниг.), ки ӯ «сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист» (Қул. 2:10). Ба ӯ нишон деҳ, ки Ту ӯро қабул менамояд ва инкор намекунаӣ, ва бигзор ин дониш ба дили ӯ осоиш ва бехатарӣ орад. Ӯро аз худтаҳлилкунии барзиёдати озод кун, то ки шубҳаҳо дилашро асир нагардонанд. Бигзор ӯ *Туро* чӣ тавре, ки ҳастӣ, бинад, бигзор дили ӯ акси симои *Масеҳро* дошта бошад.

**ОЯТҲО АЗ КАЛОМ,
ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд**

Зеро ҳар киро, ки Ў пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки Ў дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошад.

Рум. 8:29

Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

2 Қўр. 3:18

Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кўҳнаро бо аъмоли вай аз худ дур кардаед ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш ба шабоҳати Офаринандаи худ нав мешавад...

Қўл. 3:9-10

Зеро, касе ки каломро мешунаваду ичро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад: ба чеҳраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст. Аммо касе ки ба шариати комил, ба шариати озодӣ диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки ичроқунан даи кор мебошад, — хушо он кас дар амали худ.

Явқ. 1:23-25

Бархез, мунаввар шав, зеро ки нури ту омадааст, ва ҷалоли Худованд бар ту тулӯъ намудааст.

Иш. 60:1

ИМОНИ Ӯ

а ман ҳамеша шунидани одаме, ки исбот мекунад, ки ӯ ба ҳеҷ чиз боварӣ надорад, хандаовар аст. Ман медонам, ки ин дурӯғ аст. Ҳама одамон бо имон зиндагӣ мекунанд, танҳо имонашон гуногун аст. Ба духтур мууроҷиат намуда, шумо меҳоҳед ба дурустии ташхиси мондаи ӯ бовар кунед; дар до рухона шумо ресептро пешкаш карда, ба он чизе, ки дар он навишта шудааст, бовар мекунед; дар тарабхона хӯрок хӯрда, ба одамони ба шумо хизмат карда, ва ба он, ки ба шумо заҳр намедиҳанд, бовар мекунед (дуруст аст, ки баъзе тарабхонаҳо аз дигарҳояш бештар боварибахшанд). Ҳар кас ба ҳар чиз бовар мекунад; ба ҳар кас Худо «ба андозаи имон насиб» кардааст (ба Рум. 21:3 ниг).

Мо худ интиҳоб менамоем, ки ба чӣ бовар кунем. Баъзеи одамон ба худашон бовар мекунанд, дигарон ба ҳукумат, сёюмин — ба бадӣ, чорумин боз ба ягон чизи дигар, вале баъзеҳо ба Худо бовар мекунанд. Аз ҳамаи одамони ба ман шинос танҳо як зан ба ҳеҷ чиз бовар намекард, вале ӯ ҳаёти худро дар беморхонаи касалиҳои рӯҳӣ ба охир расонд, зеро аз ақл бегона шуд. Бе имон зиндагӣ қардан имконнопазир аст.

Бе имон инчунин мурдан низ имконнопазир аст. Аз имони мо ояндаи мо баъди аз ҳаёт гузаштан вобаста аст. Агар шумо ба Исо

имон дошта бошед, метавонед барои ояндаи худ ташвиш нақашед, зеро «...Рӯҳи он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард... ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард» (ба Рум. 8:11 ниг.). Ба таври дигар гӯем, агар Рӯҳе, ки Исоро аз мурдагон эҳё кардааст, дар ту зиндагӣ кунад, Ў туро айнан мисли Масеҳ эҳё мегардонад. Боварӣ доштан ба ояндаи худ тарзи ҳаёти ҳозираамонро муайян менамояд; боварӣ доштан ба ҳаёти абадии оянда дар ҳаёти заминии мо боварӣ мебахшад.

Чи гуна фикри ҳайратовар! Кӯронро шифо дода Исо ба онҳо мегуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад» (ба Мат. 9:29 ниг.). Оё дар ту хоҳиши аз нав дида баромадани муносибатҳои нисбати имонат ба Худо пайдо намешавад? Агар, ки ҳа, ин хуб аст, дар чунин ҳолат мо қудрат дорем, ки каму беш ба рафти ҳаёти худ таъсир расонем. Ҳаёти мо наметавонад ҳаволаи тақдир бошад; ояндаи мо аз рӯи имонамон муайян мегардад.

Ҷар кадоми моро баъзан шубҳаҳо фаро мегирад. Ҳатто Исо пурсид, ки чаро Худо Падар Ўро тарк кард. Ин маънои онро надорад, ки Ў дар мавҷудияти Худо, ё дар қобилияти ба ёрии Ў омадан шубҳа мекарда бошад. Ў интизор набуд, ки тарк карда мешавад. Одатан мо ба вучуди Худо ё ба он, ки Ў метавонад ба мо ёрӣ расонад, шубҳа намекунем, вале мо ба он шубҳа мекунем, ки Ў мехоҳад фавран ба ҳаёти мо мудохила намояд. Албатта, Ў бениҳоят банд аст, то ки ба масъалаҳои ман машғул шавад — фикр мекунем мо. Вале дар асл ин тавр нест.

Оё шавҳари туро чунин шубҳаҳо фаро мегиранд? Агар ҳа, дар он вақт дуои ту барои мустаҳкам гардонидани имони ӯ метавонанд дар ҳаёти ӯ табаддулоти қатъиро ба амал орад. Ҳатто агар ӯ Худовандро надонад, ту метавонӣ дар бораи он дуо кунӣ, ки дар дили ӯ имон пайдо шавад ва рӯҳи ӯ ором гардад. Дар ҳаёти шавҳари ту чизе нест, ки онро бо имон ба Худо баргараф карда нашавад. Исо гуфта буд, ки ҳар як касе, ки ба Ў имон дорад, «аз батни вай нахрҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд» (ба Юҳ. 7:38 ниг.). Худи як ҳамин кифоя

аст, ки ҳама дардҳои дерина, изтироб, тарс, рӯҳафтадағӣ, ноилоҷӣ, ноумедӣ, шубҳаҳоро «бишӯяд». Инак, биё дуо мекунем.

Дуо

Худованд, ман аз Ту хоҳиш мекунам, ки имони ёро (номи шавҳар) ба Ту худи ҳамин рӯз мустаҳкам намо. Ба ё кўмак кун, ки бештар ба Каломи Ту, ба ваъдаҳои Ту, ба роҳҳои Ту ва ба қудрати Ту бовар кунад. Бигзор ё ташнаи сўҳбат қардан бо Ту ва шунидани овози Ту бошад. Ба ё биомӯз, ки на танҳо аз пурсидани ягон чиз аз Ту, балки аз ҳузури Ту ҳаловат барад. Бигзор ё Туро чуствуҷӣ намояд, бигзор дар ҳама чиз ба Ту умед бандад, аз қафои Ту равад, Туро дар ҷои аввал гузорад ва Туро дар ҳамаи корҳои бинад. Худоё, Ту гуфтӣ, ки «имон аз шунидани вазъ аст ва шунидани вазъ ба воситаи Каломи Худост» (ба Рум. 10:17 ниг.). Рӯҳу ҷони ёро бо Каломи Худ чунон пур кун, то ё бовар кунад, ки бо Ту дилхоҳ мушкилиҳоро баргараф месозад (ба Мат. 19:26 ниг.). Ба ё боварии қатъӣ деҳ, ки Ту ваъдаи додаатро ба ҷо меорӣ (ба Рум. 4:21 ниг.). Бигзор имонаш сипари ё гардад; бигзор он дар ҳаёташ чунон амал кунад, ки ё тавонад кўҳро кўчонад. Дар Каломи Ту гуфта шудааст: «...одил ба воситаи имон хоҳад зист» (ба Рум. 1:17 ниг.). Ман барои он дуо мекунам, ки ҳаёти пур аз имони ё ба Ту мақбул бошад. Бигзор ё шубҳа накунад, ки «чӣ қадар фаровон аст меҳрубонии Ту, ки барои тарсгорони Худ нигоҳ доштай ва барои паноҳбарони Худ пеши назари баниодам ба амал овардай» (ба Заб. 30:20 ниг.).

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Валекин бигзор бо имон талаб кунад
ва ҳеч шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок
ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда
ҷавлон мекунад: бигзор чунин кас гумон накунад,
ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.
Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.

Яъқ. 1:6-8

...Ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Рум. 14:23

...Агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед
ва ба ин кўҳ бигўед: «Аз ин ҷо ба он ҷо кўч кун»,
он кўч хоҳад кард; ва ҳеч чиз барои шумо
ғайриимкон нахоҳад буд...

Мат. 17:20

Ман бо Масеҳ маслуб шудаам.
Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар
ман зиндагӣ мекунад. Ва ин ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ
мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ
мекунам, ки Ё маро дўст дошт ва Худо барои ман таслим кард.

Ғал. 2:20

Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи
Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем...

Рум. 5:1

ОЯНДАИ Ӯ

дам бояд маънӣ ва мақсади мавҷудияти худро донанд. Бе ин мо дар ҳаёт чун роҳгумзадагон сарсон мегардем, ҳаёт барои мо бемаънӣ менамояд, ва мо оҳиста-оҳиста нобуд мешавем. «Бе ваҳй қавм беқайд мешавад...» (Мас. 29:18).

Ояндаи худро фаҳмидан маъноӣ онро надорад, ки муфассал ҳодисаҳои ояндаи ҳаёти худро донӣ. Ин ҷо, аниқтараш, он дар назар дошта шудааст, ки ту таъиноти худро медонӣ ва ба он бовар мекунӣ, ки ояндаи ту олиҷаноб аст.

Вале на ҳамаи одамон дорои чунин ваҳй ҳастанд. Гуфтан мумкин аст, ки касоне, ки онро доро нестанд, оҳиста-оҳиста мемиранд. Вале касоне, ки дорои он ҳастанд, баъзан онро гум мекунанд. Ҳатто одами рӯҳан комил хаста мешавад, рӯҳафтада мешавад, аз Худо дур мешавад, аломатҳоро гум мекунад, фаҳмиши худ ва фаҳмиши ояндаи худро қатъ мекунад. Ӯ метавонад мақсади ҳақиқии ҳаёти худро гум кунад, ба изтироб ва ноилҷой афтад. Умедвориҳо аз даст дода, ҳақиқатро дар бораи худ фаромӯш ва дуруст фаҳмидани мавқеи худро қатъ карда, одам ба бовар кардани дурӯғҳо дар бораи ояндаи худ сар мекунад. «Қавми Ман аз камии дониш нобуд шуданд...» (Хуш. 4:6).

Худо ба мо амр мекунад, ки ба суханони козибон гӯш надиҳем, зеро онҳо «Рӯёи дили худро баён менамоянд, на он чиро, ки аз даҳони Худо бошад» (ба Ирм. 23:16 ниг.). Ҷама фикрҳо дар бораи оянда, ки умедворӣ ва хурсандӣ надоранд — аз Худо нестанд (ба Ирм. 29.11 ниг.). Вале Худо метавонад умедвориҳои гумкардашударо барқарор созад ва гумшударо баргардонад. Қудрати Ў кофист, ки ба дурӯғ ва рӯҳафтодагӣ ғалаба кунад ва ба ояндаи ваъдашуда боварӣ бахшад. Воситаи ба дастоварии ин мақсад — дуо мешавад.

Шавҳарам ба ман гуфт, ки амали дуоҳои маро махсусан Ҷангоми аз Лос-Анҷелос ба Нэшвилл кӯчиданамон аниқ дидааст. Дар он вақт чун аз одамони ба мо азиз ва ҷама чизро аз нав сар кардан, ба мо хеле мушкил буд. Дар бораи он нагуфта, ки мо он вақт ба Худо бештар бовар карданро омӯхтем, чизҳои аз ҳад зиёд ба марра монда шуда буд. Мо намедонистем, ки минбаъд бо мо чӣ хоҳад шуд, вале мо боварӣ доштем, ки бо амри Худо амал менамоем, ва бовар мекардем, ки зери роҳнамоии Ў мо дар бехатарӣ хоҳем буд. Ман барои Майкл дуо мекардам, ки ӯ ба оянда, ки Худо барояш додаст, умедвор шуданро гум накунад. Вақте ки ӯ аз сабаби шароити номусоид зиракиро аз даст меод, дуоҳои ман, аз рӯи эътирофи ӯ, ёри мерасонданд, ки онро боз ба даст орад.

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо-Падар васиятномаи Худо тартиб дода, дороии Худо баробар байни фарзандони Худ тақсим намудааст. Ҷар он чизе, ки ба Ў тааллуқ дорад, аз он мост, зеро мо «ворисони Худо ва ҳамирсонии Масеҳ ҳастем...» (ба Рум. 8:17 ниг.). Ман нусхаи ин васиятномаро хондаам ва медонам, ки мо ҳатто ба худ онро тасаввур карда наметавонем, ки Худо барои мо чиро маҳфӯз доштааст: «...Он чиро, ки чашме надидааст, гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё намудааст» (ба 1 Қўр. 2:9 ниг.). Ў ваъда медиҳад, ки «бейбон мероси некӯ пайдо мекунад» (ба Мас. 28:10 ниг.). Ў на танҳо ваъда медиҳад, ки ҷама чизҳои заруриро дар ин ҳаёт медиҳад, вале

мегӯяд, ки қисми аз ҳама пурқиммати мероси осмонӣ моро баъди марг интизор аст. Дар он ҷос, ки мо якҷоя бо Худованд ҳастем, дигар ба мо на эҳтиёҷот ҳаст, на хоҳишҳои беҳуда.

Агар диққати шавҳари ту ба даву гечҳои ҳаррӯза банд бошад, агар ў ояндаи худро дида натавонад, дуоҳои ту ба ў ёрӣ мерасонанд, ки чашмони худро сӯи осмон нигаронад. Онҳо ба ў мекушоянд, ки ояндаи ў дар дасти Худо, ва ҳаёти ў роҳ ба сӯи ин оянда аст. «Оё намедонед, ки давандагони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофот мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳиби он гардед» (1 Қўр. 9:24). Магар ту мехоҳӣ, ки шавҳари ту дар ҳаёт бо роҳнамоии фикрҳои худ зиндагӣ кунад ва дар натиҷа дар охири роҳ аз мукофоти худ маҳрум гардад? Не, ту мехоҳӣ, ки ў ба ҳама чизҳо бо чашми Худо нигоҳ кунад.

Худо намехоҳад, ки мо ояндаи худро донем, вале Ў мехоҳад, ки мо Ўро донем. Ў мехоҳад, ки мо ба Ў бовар кунем, моро қадам ба қадам ба оянда мебарад. Ва барои он, ки мо дасти Худоро бубинем, моро зарур аст, ки пеш аз гузоштани қадами навбатӣ ҳузури ўро ҷўе шавем. «...Толибони Худованд онро ҳамеша мефаҳманд» (Мас. 28:5). Барои он, ки ҷавоби Ўро шунавем, моро лозим аст, ки ҳар чи бештар ба Ў наздиктар шавем. Худованд ҳаёти моро аз маъно пур месозад, аз ин рӯ дуо кун, ки шавҳарат диққати худро ба Ў равона кунад ва аз Ў ҷавобҳоро интизор бошад, зеро вақте, ки Худо бо мост, мо ба ояндаи худ боварӣ дорем.

Дуо

Худованд, аз Ту хоҳиш менамоям, ки ба ў (номи шавҳар) кўмак кунӣ, ки таъиноти худро дуруст фаҳмад. Ба ў ёрӣ деҳ бинад, ки Ту танҳо ба ў хубиро мехоҳӣ, мехоҳӣ ба ў «ояндаи нек ва умедворӣ» бахшӣ (ба Ирм. 29:11 ниг.). Мақсадҳои Худро ба ў кушо, хирад-

мандӣ ва нуқтасанҷӣ бидеҳ, то ки ӯ лоиқ бошад дар ҳаёт бо Ту қадам занад, ва аз ҳама ҷиҳат ба Ту писанд ояд, дар ҳар кори нек самар оварда, дар дониши Ту нашъунамо ёбад (ба Қўл. 1:9-10 ниг.). Бигзор Рӯҳулқудс ӯро пеш барад ва аз ҳар гуна шубҳаҳо ва тарсҳо раҳой диҳад. Ба ӯ биомӯз, ки дар Ту ҳар рӯз мустаҳкам гардад, то онро дониста, ки «он чӣ барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст» (ба Луқ. 18:27 ниг.), ба Ту ҳамаи орзӯ ва хоҳишҳои ӯро кушояд. Ба ӯ мақсадҳои Худо кушо ва он гуна зиндагӣ карданро биомӯз, ки ҳаёти ӯ дар оянда пурарзиш бошад.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки ӯ тамоми умр ба Ту бо ҷидду ҷаҳд хизмат кунад. Ба ӯ дар дидани мақсади ҳаёташ кӯмак кун ва ба оянда умедворӣ деҳ, ки «мисли лангари боэътимод ва мустаҳкам аст» (ба Ибр. 6:19 ниг.). Ба ӯ «муроди дилашро ато фармо» (ба Заб. 20:3 ниг.), «ва мероси тарсгори исми Худо» (ба Заб. 60:6 ниг.) деҳ. Ӯро дар хонаи Худ бишинон, то ки дар саҳнаҳои Ту шукуфад, тару тоза буда, дар пирӣ низ бор орад (ба Заб. 91:14-15 ниг.). Ва вақте, ки ин заминро тарк кардани лозим ояд, то ки бо Ту пайвандад, бигзор имони ӯ ба ҳаёти абадӣ ин гузаришро бо маром, беозор гардонад, то ки ин бо хурсандӣ ва осоиштагӣ рӯй диҳад. Ва то он рӯз бигзор шавҳари ман ба он боварӣ дошта бошад, ки ояндае, ки Ту барояш тайёр намудай, хеле аҷиб мебошад.

ОЯТҲО АЗ КАЛОМ, ки қудрат доранд дуои туро пуртаъсиртар гардонанд

Зеро фикрҳос, ки Ман дар бораи шумо дарам,
Ман медонам, — мегӯяд Худованд, —
фикрҳос ки ба осоиштагӣ оид аст, на ба бадӣ,
то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бубахшам.

Ирм. 29:11

Ба бейб назар андоз ва росткорро бубин, зеро ки оянда ба
шахси сулҳҷў тааллуқ дорад. Ва қинойткорон аз як сар маҳв
хоҳанд шуд; фарҷоми шарирон нест шудан аст.

Заб. 36:37-38

Онҳос ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд,
дар саҳнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт.
Дар пирӣ низ бор хоҳанд овард, обдор ва тару тоза хоҳанд буд,
то баён кунанд, ки Худованд росткор аст;
Ў кўҳпораи ман аст ва дар Ў ҳеч ноинсофӣ нест.

Заб. 91:14-16

Як чизро аз Худованд пурсидаам, ва онро хоҳам талабид,
то ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам,
шавкати Худовандро мушоҳида намудаам...

Заб. 24:4

Ва барои ояндаи ту умеде ҳаст...

Ирм. 31:17